

www.cumparaadevarul.org

Planul lui Dumnezeu distrus

de Vance Ferrel

(traducere de Theodora Cumming Pana)

Titlul în original: *The Broken Blueprint*

Planul lui Dumnezeu distrus

de Vance Ferrel

Planul care trebuia pus în aplicare în centrele noastre
educaționale și de pregătire medicală

Istoria prin care planul a fost abandonat

O carte care ar trebui să-l însoțească pe fiecare misionar medical

Manual

Care a fost planul inițial pentru instituțiile noastre educaționale și de pregătire medicală,
descoperit prin Spiritul Profetic?

Există vreo cale de a înțelege cum a fost acesta pus în practică în școlile noastre timpurii?

De ce astăzi noi nu mai urmăm același plan?

Cum au părăsit școlile noastre cărarea?

Cartea de față pune la dispoziție toate aceste informații.

Pentru prima dată, întreaga poveste prezentată într-o singură carte!

În lucrarea de față, veți putea descoperi cu exactitate tot ce s-a întâmplat. O poveste uimitoare!

Veți putea descoperi, pentru prima oară, în ce a constat puterea planului divin prin împlinirea scopului pentru care ne-a fost dat.

Veți putea înțelege, de asemenea, cum anumite schimbări făcute în lucrarea noastră educațională au reușit să schimbe o întreagă denominațiune.

În ce a constat planul inițial al lui Dumnezeu pentru școlile noastre?

Ce forțe au fost puse la lucru care, adesea, în mod involuntar, au căutat să-l distrugă?

Ce anume au făcut ca colegiile și universitățile noastre să se transforme în școli ale lumii – în

programa lor școlară, cursuri, manuale, distracții, precum și instruirea profesorilor?

Noi nu vom reuși să rezolvăm această problemă, până când nu vom înțelege cauza ei.

Încurajatoare și plină de inspirație, lucrarea de față consolidează încrederea în fundamentele pe care stă biserica noastră, oferind soluții referitoare la adoptarea acestui plan.

„Ne aflăm în situația în care trebuie să ieșim din ea, dar să ieșim așa cum trebuie!...” – *A. G. Daniells, Președintele Conferinței Generale, citat din Procesul-verbal al sesiunii Comitetului Colegiului Evangheliștilor Medicali, din 22 octombrie 1913, p. 682.*

„Este destul de trist că, după toată această călăuzire divină, efortul și cheltuiala care s-au făcut pentru construirea acestui așezământ educațional, **un procent atât de mic din venitul generat de el este disponibil pentru scopul suprem pentru care a fost înființat. Simt că situația este disperată.**” – *P.T. Magan, Președintele CEM, către Owen S. Parret, Scrisoarea din 3 aprilie 1927.*

„Nu știu ce stă înaintea noastră, în ceea ce privește școala. Mă rog, iar uneori mă gândesc aproape zi și noapte, petrecând mult timp pe genunchi în rugăciuni stăruitoare... **S-ar putea ca această școală să fie nevoită să cadă, iar pe cenușa ei Dumnezeu să ridice o alta, care să fie în armonie cu voia Sa. După cum văd eu lucrurile, se află într-un mare mare pericol.**” – *P. T. Magan, Scrisoare către Profesorul H.J. Klooster, 1 septembrie 1937.*

„Întreaga chestiune a educației în domeniul medical devine o problemă din ce în ce mai dificilă... Gâturile noastre sunt deja prinse în laț.” – *P. T. Magan, Scrisoare către Profesorul H.J. Klooster, 1 septembrie 1937.*

Tabla de materii

Prefață

Introducere

Ce ar fi putut să fie

Partea întâi

Începuturile lucrării noastre de educație (1867-1904)

Începutul de la Battle Creek
Cum au debutat celelalte școli
Battle Creek și Walla Walla
Colegiul Misionar Emanuel

Partea a doua

Istoria școlii Madison și motivul pierderii ei (1904 – 1965)

Achiziționarea fermei Nelson
Uniți, deși dezbinați
Un nou început
Tranziții
Cum a venit sfârșitul

Partea a treia

Istoria Loma Lindei și impactul asupra bisericii (1905 – până astăzi)

Începuturi
O scrisoare importantă
Enunțarea scopurilor principale
Examinarea planului inițial
Apropierea crizei
Anul 1910: intrarea în criză
Memoriile lui Parrett
Alte evenimente care au avut loc în 1910
Evenimentele anului 1912
Anul 1913
Anii 1914 și 1915
Evenimentele care au avut loc între 1916 și 1919
Începe criza pre-medicală
Criza cuprinde întreaga națiune
Îndoielile îl copleșesc pe Magan
Magan precipită lucrurile
Evenimentele anului 1931
Între anii 1931 – 1935

Conciliul care a pregătit mormântul
Urmările Conciliului
Mai multe cerințe pentru acreditare
Declarații importante
Evenimentele anilor 1961 – 1964
Mai multe declarații
Evenimentele care au avut loc între anii 1974 – 1990

Partea a patra
Felul în care școlile noastre distrug biserica (1935 – până astăzi)

Partea a cincea
Unde vom pleca de aici?
(Chiar acum)

Recunoștință
Bibliografie
Cronologie

Planul lui Dumnezeu distrus

Prefață

În vara anului 1960, autorul acestei lucrări a încercat să demareze un centru medical misionar pe coasta de vest, dar a descoperit cu surprindere că nu exista nicio sursă inspirată de informații care să poată fi folosită cu ușurință prin care să enunțe *motivul* și *metoda* care ar trebui să facă să funcționeze un centru medical misionar. Așa se face că a fost întocmită compilația intitulată *Manualul Misionarului Medical*. La vremea aceea nu exista Index-ul în trei volume și nici CD-Rom-ul scrierilor Ellenei G. White. Compilatorul a citit cărți ale Spiritului Profetic, unele scrise mai de demult, iar altele mai recente, aranjând paragrafele în funcție de logica titlurilor, rezultând astfel o broșură de 200 de pagini.

În anul 1992, lucrarea a fost tipărită luând forma unei cărți. Cu câteva luni în urmă a apărut o ediție mai nouă (fiind disponibilă pentru vânzare direct de la editură; vezi spatele copertei). *Manualul Misionarului Medical* reprezintă o compilație alcătuită din citate extrase din Spiritul Profetic, care explică în mod detaliat principiile lucrării misionare medicale; fiind scrisă nu numai pentru medici, ci pentru toți oamenii lui Dumnezeu. Este o lucrare folosită atât misionarilor medicali, pentru studiu lor individual, cât și pentru predarea ei într-un curs. Un grup de studenți a tradus-o în limba spaniolă, fiind folosită la o școală din Mexic, în care, în prezent, sunt instruiți misionarii medicali. Numai de la școala respectivă au absolvit, până acum, în jur de 200 de studenți.

Autorul a înțeles demult faptul că, pe lângă manualul respectiv, era necesară și o altă carte, care

să prezinte maniera în care planul divin descoperit prin intermediul Spiritului Profetic a fost pus în aplicare de pionierii educației noastre.

În urma scrierii cărții pe care dumneavoastră o țineți acum în mână, au rezultat două lucruri:

(1) Cartea poate sprijini nu numai școlile medicale misionare, ci și școlile de agricultură sau de meserii, pe care le-a recomandat Ellen White.

(2) Cartea aceasta n-ar trebui să prezinte numai instrucțiunile planului de educație care ne-au fost descoperite prin inspirație divină, ci și circumstanțele în care acesta a fost abandonat. Ar fi destul greu să existe numai prima carte fără a doua, deoarece cărțile menționate mai sus sunt legate între ele prin istoria instituțiilor noastre de educație.

Prin urmare, titlul cărții de față este „Planul lui Dumnezeu distrus”, iar dumneavoastră sunteți pe punctul de a parcurge istoria eșecului înregistrat în sistemul nostru educațional.

Autorul acestei lucrări și-ar fi dorit ca lucrurile să nu se fi derulat astfel, dar, pentru că aceste lucruri au avut totuși loc, noi, cei de astăzi, putem învăța din greșelile predecesorilor noștri, descoperind care au fost, de fapt, principiile planului divin și, eventual, să le aplicăm astăzi în integralitatea lor.

Această lucrare completează *Manualul Misionarului Medical*. Ambele lucrări îi pot ajuta pe cei interesați să aplice planul divin în centrele de educație, centrele medicale misionare de tratament sau de pregătire, pe care le aprobă Dumnezeu.

Deschizând cuvântul inspirat și cerând cu umilința inimii ajutorul Său divin, îngerii ne vor călăuzi pas cu pas, descoperindu-ne datoria pe care o avem în timpul istoric avansat în care trăim și care este de o importanță majoră.

Viitorul nostru va fi unul luminos dacă, prin credință, vom asculta de Dumnezeu. Și apoi, vom moșteni împreună cu toți sfinții împărăția de lumină și slavă, unde vom fi cu Domnul nostru Isus Hristos, Mântuitorul nostru.

Introducere

Este important pentru noi să cunoaștem istoria mișcării advente, ca să evităm greșelile făcute de cei care au trăit înaintea noastră.

„Lucrătorii de astăzi ar trebui să dorească să se schimbe, având exemplul celor de dinaintea lor, care și-au slăbit puterile, iar servirea lor pentru cauza lui Dumnezeu s-a pierdut. Fie ca istoria și experiența acelor care au făcut asemenea greșeli să reprezinte o avertizare și pentru alții.” – *E.G.White, Seria A, Nr. 7, p. 11*

„Experiența lor reprezintă un mijloc de avertizare și deschide o cale sigură pentru picioarele noastre, atâta timp cât suntem dispuși să evităm greșelile făcute în trecut.” – *EGW, 30 noiembrie 1897; p. 753*

„Atunci când își revizuieste trecutul în felul acesta, poporul lui Dumnezeu trebuie să vadă că Domnul repetă mereu metodele Sale de lucru cu oamenii. Ei ar trebui să înțeleagă avertismentele date și ar trebui să se ferească de repetarea greșelilor făcute de alții. Renunțând la independența lor, ei trebuie să se încreadă în El, pentru a evita dezonorarea Numele Său. La fiecare victorie pe care Satana o câștigă, sunt puse în primejdie multe suflete.” – *Mărturii vol.7, p. 208*

Impactul pe care instituțiile educaționale l-a avut de-a lungul timpului asupra denominațiunii noastre este incredibil, dar adevărat.

Avem ocazia să urmărim povestea uimitoare despre felul în care abandonarea planului lui Dumnezeu pentru educație a condus la o stare de lucruri pe care o experimentăm astăzi în biserica noastră.

Ce ar fi putut să fie

Este nevoie ca întreaga lume să fie avertizată și îndemnată să se întoarcă la Dumnezeu în pocăință și ascultare de poruncile Lui, prin harul lui Isus Hristos.

Din nefericire, biserica pe care Dumnezeu a ridicat-o pentru a proclama un mesaj final în unitate a greșit de multe ori, iar Ellen White a vărsat multe lacrimi din această cauză.

Decizii importante, care ar fi trebuit votate cu ocazia sesiunii Conferinței Generale din aprilie 1901, care a avut loc în Oakland, California, nu s-au mai votat. Disensiunile nu s-au clarificat. Apoi, în 18 februarie 1902, în ciuda avertizărilor repetate, Sanatoriul de la Battle Creek a fost distrus complet. În noiembrie 1901, Ellen White a trimis o avertizare urgentă către revista *Review* de a nu se publica unele materiale având un conținut inacceptabil, și, din cauză că avertizările ei n-au fost luate în seamă, pe 30 decembrie 1901, clădirea editurii a ars până în temelii.

Șase zile mai târziu, după auzirea veștii referitoare la ultima tragedie, Ellen White descrie viziunea avută în legătură cu un eveniment despre care dânsa spera că va schimba destinul.

„Într-o zi, pe la amiază, scriam unele lucruri cu privire la lucrarea care *s-ar fi putut* desfășura la ultima Conferință Generală, dacă oamenii din poziții de răspundere ar fi urmat voia și calea lui Dumnezeu. Aceia care dețineau o mare lumină n-au umblat în ea. Adunarea s-a încheiat, iar schimbarea nu s-a produs. Oamenii nu s-au smerit înaintea Domnului, așa cum ar fi trebuit să o facă și Duhul Sfânt nu S-a revărsat peste ei.”

„Am scris până aici, când mi-am pierdut cunoștința, și parcă eram martora unei scene care avea loc la Battle Creek.”

„Eram cu toții adunați în auditoriul Tabernacolului. S-a înălțat o rugăciune, s-a cântat o cântare, și s-a mai înălțat o rugăciune. Îi adresam lui Dumnezeu cea mai călduroasă cerere. În adunare se simțea prezența Duhului Sfânt. Lucrul acesta devenea tot mai vizibil, iar unii dintre cei prezenți plângeau cu glas tare.”

„Cel care vorbea s-a întors către frații care se rugau, spunând: "Avem ceva de făcut. Trebuie să ne mărturisim păcatele și să ne umilim inima înaintea lui Dumnezeu." S-au făcut unele mărturisiri

sincere izvorâte dintr-o inimă zdrobită. Pășind spre unii frați, le-a întins mâna, cerându-le iertare. Aceia cărora li se adresa El, se ridicau în picioare, mărturisindu-și greșelile și cerându-și iertare. Cădeau unul pe pieptul celuilalt, plângând.”

„Acest spirit de mărturisire a cuprins întreaga adunare. Era la fel ca în Ziua Cincizecimii. Se aduceau laude la adresa lui Dumnezeu și lucrarea aceasta s-a făcut până târziu în noapte... până spre dimineață.”

„Nimeni nu părea să fie mândru de mărturisirile pe care le făcea cu o inimă zdrobită, iar cei care stăteau în fruntea acestei lucrări erau dintre oamenii cu influență, care mai înainte n-ar fi avut curaj să-și mărturisească păcatele.”

„Era o bucurie nespasă, care nu se mai simțise vreodată în Tabernacol.”

„Apoi, m-am trezit din starea mea de inconștiență și, pentru un timp, n-am putut să-mi dau seama unde mă aflu. Aveam încă tocul în mână. Auzeam următoarele cuvinte: „Așa ar fi putut să fie. Domnul a așteptat să facă toate aceste lucruri în poporul Său. Tot cerul a așteptat să-și reverse îndurarea”. M-am gândit la ce ar fi putut fi, dacă la ultima adunare a Conferinței Generale ar fi avut loc o lucrare deplină și asupra mea s-a abătut agonia dezamăgirii, când mi-am dat seama că scena la care fusem martoră nu era una reală.” – 5 ianuarie 1903; *Mărturii* vol. 8, p. 100-102

Lucrarea de educație din cadrul denominațiunii noastre reprezintă un alt aspect al istoriei lucrurilor care ar fi putut să se întâmple, dacă noi am fi rămas credincioși planului propus de Dumnezeu pentru educație. Este istoria despre felul în care a fost, pur și simplu, abandonat planul divin...

Partea întâi

Începuturile lucrării noastre de educație (1867-1904)

Începuturile de la Battle Creek

Primele școli mici

Prima școală nouă din Battle Creek

Bătălia pentru o educație clasică

Cum au debutat celelalte școli

Cele două noi colegii

Academia din South Lancaster

Colegiul Healdsburg

Colegiul Union

Colegiul Avondale

Alte șapte școli

Începuturile lucrării noastre de educație (1867-1904)

Începuturile de la Battle Creek

Fundamentul în privința lucrării noastre de educație a fost așezat în contextul numeroaselor succese și înfrângeri. Istoria evenimentelor petrecute atunci poate fi o lecție extrem de importantă pentru noi, ca noi să putem evita greșelile trecutului și să învățăm din ele.

Primele școli mici

Lucrarea de educație din cadrul denominațiunii noastre a început cu școli care se țineau în case; una sau mai multe familii angajau câte o persoană să le instruiască copiii. Din câte se știe, prima școală de acest fel a început prin anul 1853, la Bucks Bridge, în statul New York, iar Martha Byington (mai târziu soția fratelui George Amadon) era învățătoarea.

În vremea aceea, când un tânăr îl întreba pe James White cum ar trebui să se pregătească pentru lucrare, James îl sfătuia să citească unele cărți și apoi îl îndemna să predice.

„Primul apel pentru înființarea unei școli adeventiste de ziua a șaptea s-a făcut prin intermediul editorialul scris de James White care a fost publicat în revista *Review* și care spunea în felul următor: „Ce s-ar putea face pentru copiii noștri? Nu slujește la nimic ascunderea faptului că doar unii copii, ai păzitorilor Sabatului, își formează caractere demne de împărăția veșnică a lui Dumnezeu.” – *Lecții din istoria denominațională*, p. 176, citând articolul din *Review*, publicat în 20 august 1857.

Într-una din zile, prin anul 1867, tânărul Edson White, pe atunci în vârstă de 18 ani, privea prin fereastra editurii *Review and Herald*, când a văzut un bărbat spărgând lemne. Acesta așeza lemenele sparte în grămezi, iar lui Edson i-a trecut prin minte gândul să meargă afară și să facă cunoștință cu el. A aflat că era vorba despre un om sărac care venise la Sanatoriu pentru recuperarea sănătății.

Omul despre care e vorba era Goodloe Harper Bell (1832-1899) care i-a împărtășit lui Edson dorința sa arzătoare de a înființa o școală. Tânărul Edson l-a întrebat dacă în timpul său liber ar fi

dispus să-l ajute pe el și pe alți câțiva elevi la gramatică. Acest umil început a constituit debutul lui Bell în cariera de educație din cadrul denominațiunii.

Prin încurajările venite din partea lui Edson, un an mai târziu, Bell a deschis în Battle Creek o „școală selectă”. Edson și William White (fiii lui E.G.White) au fost printre primii săi elevi. Acolo mai era un tânăr prezent la cursurile lui Bell: John Harvey Kellog.

Școala se ținea la etajul superior al unei clădiri săracăcioase. Cu toate că elevii se gândeau uneori că într-o zi s-ar putea să cadă cu toții prin podea, acest lucru nu s-a întâmplat niciodată.

Goodloe Bell era tipul învățătorului amabil, dar exigent. În anii următori, elevii lui au recunoscut faptul că le-a fost un prieten și un învățător deosebit.

Cinci ani mai târziu, prin anul 1872, situația s-a schimbat. În primăvara aceea, familia White a avut o întâlnire cu conducătorii bisericii, propunând ideea începerii unei școli denominaționale în Battle Creek. Decizia finală a fost ca să se adopte școala lui Bell.

Când, în toamna aceea, s-a deschis școala, erau atât de mulți elevi încât Bell a fost nevoit să predea dimineața unei clase, iar seara aceluia care lucrau ziua la *Review*.

O nouă școală la Battle Creek

În martie 1873, la sesiunea Conferinței Generale, James și Ellen White au fost încurajați, votându-se astfel formarea *Societății pentru Educație*. Până la sfârșitul anului, s-au strâns \$54.000, în bani gheață sau în promisiuni scrise.

Ellen White a plâns iarăși, când a aflat că ei au respins sfatul divin, ca pentru școală să se cumpere un teren de aproximativ 40 de acri în afara localității Battle Creek, deși pe acest teren existau deja câteva terenuri de sport. În schimb, s-a achiziționat o proprietate de 12 acri în oraș, lângă *Institutul de West pentru Reformă în Sănătate*. În anul 1874 s-a construit o clădire cu trei etaje, care a devenit apoi școala orașului. În timp ce clădirea se afla încă în construcție, s-a vândut o parte din teren, ca biserica să poată achita toate datoriile. Astfel terenul Sanatoriului a fost redus la numai 7 acri.

„Ferma Foster, de lângă lacul Goguac, având o suprafață de 40 acri, se afla la numai cinci mile distanță de oraș și era considerată prima opțiune a soților White – proprietatea cu terenurile de sport fiind cea de-a doua opțiune. Oricare din cele două proprietăți oferea un spațiu suficient pentru educarea practică a elevilor în multiple meserii. În decembrie 1837, în timp ce soții White se aflau pe coasta de vest, conducătorii bisericii au cumpărat clădirea lui Erastus Hussey, având 12 acri, pe strada Washington Ave., din Battle Creek, vizavi de clădirea Sanatoriului. Se spune că sora White „a plâns amarnic”, când a auzit că „s-a încheiat tranzacția.” – *Merlin Neff, Pentru Dumnezeu și CME, p. 59*

Ani mai târziu, P. T. Magan îi scria următoarele, unuia dintre conducătorii bisericii, care s-a dovedit a fi un susținător al planului divin pentru educație:

„Dacă frații noștri s-ar fi hotărât atunci să accepte cu toată inima planul simplu al lui Dumnezeu în privința educației, acum ne-am fi aflat într-o situație diferită decât ce este astăzi. Dar conducătorii noștri s-au grăbit să vândă terenurile din jurul școlii, împiedicând astfel desfășurarea diverselor

activități practice. Așa s-a întâmplat la Wala-Wala, Union College și Colegiul Misionar Washington, din Takoma Park; iar, într-o mai mică măsură, și în alte părți din țară. Văzând toate acestea, ați simțit durere și amărăciune, iar părerea mea personală este că ați făcut tot ce v-a stat în putință ca să opriți valul nenorocirilor, dar n-ați reușit să exprimați aceste idei suficient de clar educatorilor noștri, mai mult decât am făcut-o E. A. Sutherland și cu mine, încă de la început.” – *Percy T. Magan, scrisori către Warren Howell, 13 ianuarie 1926*

Goodloe Bell era un om hotărât în privința principiilor Spiritului Profetic și un puternic promotor al educației vocaționale prin meserii, metodă pe care o recomanda tuturor. El nu s-a abătut de la principiile acestea niciodată. Elevii săi acumulați cunoștințe de valoare nu numai din cărți, ci se deprindeau în diverse meserii și îndeletniciri practice. Pe unii îi deranja oarecum faptul că el avea tendința să fie foarte strict în această privință și ce era mai rău era faptul că el nu avea calificare de a preda în învățământ. Bell studiasse pentru un timp la Colegiul Oberlin (colegiul condus de reformatorul Charles Finney); era un om bine educat și era convins de faptul că educația vocațională trebuia să facă parte din programa școlară, dar Bell nu absolvise nicio școală.

A existat o oarecare controversă în privința contribuției lui Bell la școala din Battle Creek. Biografia remarcabilă a lui Goodloe Harper Bell și metodele sale de predare se găsesc în Apendicele cărții „*The Wisdom Seekers*” [*Căutătorii Înțelepciunii*], pag. 267-275, a lui Vandle Vere.

Când [G.R.] Avery a plecat de la Battle Creek, după ce urmasse aproape trei ani la colegiu, el era convins că în Bell a întâlnit un „om nobil”.

„Unul dintre contemporanii lui Avery, pe nume Drury Webster Reavis, a însemnat câteva reflecții în memoriile sale despre Bell și caracterul acestuia: „Profesorul Bell” a fost cel mai integru și mai disponibil profesor de ordine și decor general pe care l-am întâlnit vreodată. Reavis sugerează faptul că el acționa astfel, deoarece „o disciplină severă era necesară în reforma care era atunci de făcut, care pentru unii era greu de suportat. O simplă aluzie sau sugestie nu erau suficiente pentru a produce o schimbare în acești copii.” Reavis se apropie și mai mult de adevăr și descrie grupurile de școlari ca fiind încăpățânați și bătărași, cu care profesorul era nevoit să lucreze în Michigan-ul de atunci.” – *E. K. Vande Vere, „Căutătorii înțelepciunii”, pag. 270*

Bătălia pentru o educație clasică

În 1874, Sidney Brownsburger – un proaspăt absolvent al Universității Michigan, a fost ales președinte. Goodloe Bell a fost desemnat responsabil al *Departamentului de Limba engleză*, iar Uriah Smith preda Biblia.

Dar Brownsburger credea în programa clasică (o programă care include artele libere), având pretenția ca programa lui să fie cea urmată în școală. De exemplu, între anii 1877-1878, unii studenți s-au înscris la această școală pentru cursuri clasice de limbă Latină și Greacă, Matematici, Științe ale naturii, Retorică, Oratorie și Geologie. În perioada aceea, predarea cunoștințelor Bibliei lipsea cu desăvârșire. Doar puțini optaseră pentru clasa de „Lecturi Biblice” a lui Uriah Smith.

Brownsburger a predat un curriculum puțin diferit de celelalte instituții educaționale. Acest lucru se datora în mare măsură faptului că Brownsburger, conform mărturisirii sale, nu știa cum să

alcătuiască o programă școlară care să includă ore de agricultură și îndeletniciri practice.” – *Emmet K. Vande Vere, Adventism in America, Gary Land, ed., p. 70*

În tot acest timp, Bel împreună cu Ellen White au continuat să prezinte planul lui Dumnezeu pentru educație; în timp ce Brownsburger nu dorea să aibă de-a face cu acest plan. Până la urmă, în anul 1881, Brownsburger a demisionat. (Este interesant faptul că mai târziu Brownsburger a acceptat planul divin. În anul 1909, el a plecat în sud, ca să sprijinească înființarea Școlii de Agricultură din Asheville, statul Carolina de Nord.)

„A fost destul de dificil pentru noua școală să se adapteze planului de învățământ schițat de Ellen White în 1872. Sitemul de educație al vremii era unul clasic, punându-se accent pe cunoștințe clasice, matematici, limbile antice, filozofie și unele materii de științe. Mesajul ei sfătuia pentru o programă care să includă instruirea practică și formarea caracterului. Mulți dintre educatorii bisericii adventiste de la început au eșuat în implementarea acestui plan în practica bisericii.” – *Lessons in Denominational History – [Lecții din istoria denominațională], p. 181*

Având nevoie de cineva care să conducă atunci școala, comitetul simțea că nu-l poate numi în funcția de director pe Bell, din cauză că îi lipsea calificarea oficială în învățământ. Așa că, l-au desemnat pe Alexander McLean, care avea această calificare. În 1881, anul încetării din viață a lui James White, McLean a fost ales director al școlii.

La scurt timp, Goodloe Bell a căutat să scoată în evidență importanța instruirii elevilor în diverse meserii, ca fiind metoda prevăzută de Spiritul Profetic, dar McLean nici nu dorea să audă despre așa ceva, fapt pentru care colegiul s-a dezbinat. Uriah Smith, încă profesor de Biblie, a trecut de partea lui McLean, iar ceilalți au rămas de partea lui Bell.

Ellen White a scris atunci o scrisoare foarte lungă, pe care a citit-o în adunarea din Battle Creek. Scrisoarea se găsește în *Mărturii vol. 5*, pag. 45-85.

„Sunt îndurerată să vă găsesc, prea iubiții mei frați, prinși în această situație, în tabăra care nu trebuie, pe care nu o conduce Dumnezeu.” – *EGW către Uriah Smith, 28 martie 1882; Marturii vol 5. pag. 45*

Conflictul luase amploare atât de mult, încât colegiul a fost nevoit să fie închis timp de un an. McLean, ferm în convigerea sa cu privire la predarea cunoștințelor clasice, nu numai că a părăsit colegiul, dar și biserica.

Cele două metode în contrast

Următoarea declarație a lui Bell definește înțelegerea sa despre planul propus de Spiritul Profetic:

„Metoda atât de populară de a umple mintea elevului cu lucruri nepractice și de a-l forța să parcurgă unele cursuri doar pentru achiziționarea unei diplome nu reprezintă adevărata educație. Adevărata educație începe din interior, cu lucruri practice. Ea construiește și formează caracterul care în această viață se va arăta într-o lucrare grandioasă, bună și nobilă pentru lume. Școala din South Lancaster se străduiește să atingă acest ideal.” – *G.H. Bell, Review, 26 decembrie 1882*

George I. Butler, președinte al Conferinței Generale și al comitetului Colegiului din Battle Creek în timpul celei mai mari crize din perioada respectivă, spunea următoarele:

„Noi nu vom înregistra niciodată vreun succes, până când scopul principal pentru care a fost creat acest colegiu nu va fi prezentat înaintea noastră în mod continuu, iar spiritul adevăratei umilințe și dragostea lui Isus Hristos nu-i va atinge pe elevi și profesori. Spiritul mândriei și al laudei de sine, al vanității și succesului lumesc a devenit mult prea evident printre noi. Pentru mulți, parada absolvirilor și ceremonia de acordare a diplomelor, precum și apelativul „Profesor” au devenit o țintă importantă.”

„Noi credem cu convingere că, dacă această instituție nu s-ar fi numit „colegiu”, și ar fi rămas o simplă școală de meserii, unde tinerii noștri puteau să învețe lucruri care să-i facă folositori în viață, și unde ar fi putut descoperi adevărul lui Dumnezeu pentru timpurile din urmă, fără nicio graduare sau ceremonie pentru acordarea diplomelor ș.a.m.d., scopul ei ar fi fost mult mai clar adus la îndeplinire decât s-a întâmplat până acum și se putea evita dezastrul pe care l-am parcurs. Școlile din țara noastră sunt formate în așa fel, încât să promoveze mândria și vanitatea.

„S-a acordat mai multă atenție în potrivirea elevilor cu standardele profesorilor veniți de la școlile publice din țară, decât pregătirii pentru lucrarea lui Dumnezeu. Drept urmare, pe tinerii cei mai promițători i-am trimis să studieze la școli publice, pentru a se deprinde cu sistemul de acolo... când ar fi fost mult mai potrivit pentru cauza lui Dumnezeu, și pentru ei înșiși, ca ei să rămână devotați lucrării lui Dumnezeu.” – *G.I. Butler, Review, 31 septembrie 1883*

Cum au început celelalte școli

Înainte de a continua cu ce s-a mai întâmplat la Battle Creek, aș dori să trec în revistă școlile care au ales să urmeze planul lui Dumnezeu. Unele dintre ele au început să existe la o decadă sau chiar mai mult după aceea. Plasând istoria lor aici, prezentarea lor succintă ne va ajuta să înțelegem care a fost planul inițial desemnat pentru sistemul adventist de educație.

Două noi colegii

În perioada în care școala din Battle Creek era închisă (1882-1883), s-au deschis două colegii: unul în Healdsburg, statul California, cu Brownsburger în funcția de director, și altul în South Lancaster, statul Massachusetts, avându-l pe Bell în poziția de conducere. Aveau ei de gând să urmeze planul lui Dumnezeu? Am observat că, în ambele cazuri, planul divin nu impunea resurse financiare imposibil de realizat și nici clădiri extravagante, cât o conducere administrativă hotărâtă să rămână credincioasă principiilor și lucrători dedicați cauzei lui Dumnezeu. Să trecem în revistă istoria acestor două instituții de educație.

Academia South Lancaster

La îndemnul insistent al fratelui S.N. Haskell, cu ocazia întâlnirii din luna februarie 1882, frații adventiști din New England au deschis în luna aprilie a aceluiaș an o Academie în South Lancaster. Deși avea titlul de *Academie*, era de fapt o instituție de educație cu predare la nivel de colegiu. (În anul 1922, a fost numită *Atlantic Union College*.)

Haskell spunea că obiectivul acestei școli era dublu în natura sa, și anume: de a pregăti lucrători care să lucreze nu numai pentru biserică, ci tineri care să învețe să se susțină singuri. „Cineva spunea că obiectivele practice nu se potrivesc cu adevărata cultură” (*Review*, 7 martie 1882). Goodloe Bell a fost chemat să mai conducă o școală. În privința lui Bell, Arthur W. Spalding a făcut următoarea afirmație:

„Profesorul Bell a fost educatorul cu cea mai clară viziune pe care l-a avut denomi-națiunea noastră vreodată. El a crezut cu toată puterea în sistemul de educație pe care sora White, prin inspirație divină, îl prezentase deja, și a căutat ca, aici, la AUC, să-l pună în aplicare.” – *Footprint of the Pioneers [Pe urmele pionierilor]*, p. 16.

În programa școlară propusă de Bell nu existau materiile clasice, precum: *Greaca*, *Latina* sau *Oratoria*. El a prezentat programa sa de studiu într-un articol din revista *Review*:

„Programa noastră școlară va cuprinde: *Limba engleză*, *Matematica*, *Geografia*, *Fiziologie umană* și *Igiena*, precum și *Istorie Biblică*, alături de o instruire practică pentru câmpul și lucrarea misionară, dar și cele mai folositoare cursuri de *Arte* din perimetrul activităților domestice, *Mecanica* și *Agricultura*... Dintre toate cursurile, Studiul Bibliei reprezintă cel mai înalt studiu... Cunoașterea practică a legilor sănătății este cel mai important lucru... Se intenționează ca pe parcursul unui semestru elevii să parcurgă puține materii, pentru a le putea înțelege cât mai bine.” – *Review*, 7 martie 1882

Planificarea se făcea pentru cursuri scurte, ca să pregătească studenții mai degrabă pentru lucrarea misionară. În prima zi, când s-au întâlnit cu toții după terminarea cursurilor ca să discute situația școlii, studenții și-au exprimat intenția de a ajuta la construirea noii instituții. Deși au beneficiat doar de o sumară introducere în privința planului divin de educație, ei au cerut să li se dea un acru de pământ, pe care să-l cultive, iar încasările obținute să fie donate în beneficiul școlii.

Două articole publicate în revista *Review* din 28 iunie și 15 august 1882, menționează faptul că în locul „jocurilor și amuzamentelor frivole”, în fiecare seară studenții participau la un curs special de fiziologie. Activitatea practică se desfășura timp de trei ore în fiecare zi (o oră dimineața, o oră după micul dejun, și una seara, după cină.) Elevii erau plătiți în funcție de munca pe care o prestau. Programul lor impunea ca deșteptarea să aibă loc la ora 5 în fiecare dimineață. Orele de studiu se încheiau la ora 9 seara; iar în tot acest timp era prevăzută asistența profesorilor.

Exista un curs zilnic de studiu al Bibliei, altarul de seară și o oră de rugăciune săptămânală care împreună produceau multe botezuri. Studenții erau angajați în proiecte misionare, cum ar fi: expedierea de publicații către cei necredincioși, corespondența cu persoanele interesate de adevăr, plasarea cărților în diferite biblioteci și corespondența cu credincioșii izolați.

Conferința New England a fost uimită de progresul care începea să prindă contur la școala nou înființată.

Prin luna martie 1884, pe lângă grădinaritul și activitățile domestice, se mai predau alte patru meserii, iar două erau în fază de planificare.

În luna decembrie, se anunțase faptul că unele cursuri, care se desfășurau pe o perioadă de șase luni și care includeau: colportajul, lucrare misionară și studii biblice, urmau să înceapă în luna ianuarie.

În timpul ultimelor trei luni ale primului semestru al anului 1884, s-au oferit cursuri intensive pentru pregătirea tinerilor în lucrarea misionară, ca să-i instruiască rapid pe cei dispuși să se angajeze în lucrare misionară în perioada lunilor de vară.

În iulie 1884, fratele Haskell a raportat faptul că, în perioada cât a existat școala, au avut loc 30 de convertiri.

Colegiul Healdsburg

În luna octombrie 1881, la întâlnirile de cort ale fraților de lângă Sacramento, au fost prezenți Ellen White, W.C. White, J.N. Haskell și J.H. Waggoner, care au hotărât să demareze o școală și în statul California. După circa 12 săptămâni s-a găsit locația potrivită în Healdsburg, la aproximativ 65 de mile de Golful San Francisco.

Vă amintiți că în primii opt ani de activitate, sub conducerea lui Brownsburger, nu se începuse nicio activitate practică la Battle Creek. Deși Ellen White îi îndemna mereu, spunând că acest lucru era extrem de important, Brownsburger, absolvent al Universității Michigan, susținea că el nu știe cum ar trebui să fie condusă o asemenea școală.

După ce a părăsit conducerea școlii din Battle Creek, în primăvara anului 1881, s-a îmbolnăvit. În timpul convalescenței din vara aceea, el a recunoscut greșeala pe care o făcuse. (Probabil că era extenuat din cauza efortului intelectual, fără mișcare fizică.) Sosind la Healdsburg în toamna aceea, el a acceptat planul divin pentru educație, planificat deja de asociații lui, deși mai erau încă multe de învățat în privința aceasta. Pe la jumătatea primului an, el scria:

„Începutul acestui an școlar a creat o stare neobișnuită de lucruri în rândul celor mai mulți prieteni din interiorul colegiului. Am intrat într-un câmp diferit de responsabilitate, unind munca fizică cu efortul intelectual, iar fiecare pas al acestui proces de dezvoltare a fost urmărit cu mult interes... chiar de la început s-a constatat o preocupare din partea elevilor pentru aspectele practice ale noului sistem de învățământ și mă îndoiesc să mai existe vreunul printre noi care ar dori întoarcerea de bunăvoie la vechea metodă de predare. Deși elevii lucrează din greu în toate activitățile lor, ei se bucură pentru faptul că sunt consecvenți în această privință.” – *Brownsburger, Review, 15 ianuarie 1884*

Programul zilnic era constituit în așa fel încât să se potrivească cu noul „sistem” de muncă, având trei perioade de activitate fizică în fiecare zi. Elevii munceau zilnic câte două ore. Băieții tineri și adulții formau grupe a câte cinci sau șase membri. Fiecare grup avea un lider care își rotea activitatea la fiecare câteva săptămâni, „pentru a le oferi elevilor o experiență cât mai cuprinzătoare.” (*Ibid.*) Profesorii își predau cursurile, iar apoi îi însoțeau pe elevi în activitățile lor, muncind alături de ei.

„Efectul activității fizice asupra departamentului studentesc a fost deosebit și nu a împiedicat în niciun fel progresul intelectual al studenților, din contră, l-a sporit.” – *Brownsburger, Signs, 17 mai 1883.*

Meseriile predate atunci erau: tâmplăria, tiparul, confecționarea de încălțăminte, fierăria și confecționarea corturilor.

Trebuie menționat faptul că la colegiul Healdsburg existau două probleme. Prima o constituia

locația colegiului de la marginea orașului, deci, nu avea suficient teren (doar 7 acri); iar a doua: acesta s-a închis până la urmă, din cauza conducerii administrative a școlii care nu a înțeles pe deplin importanța planului divin pentru educație. Resursele financiare disponibile nu au fost administrate în mod corespunzător.

„În vremurile care au urmat apoi, ca rezultat al unei slabe administrări, colegiul s-a deteriorat moral și a căzut din grația și încrederea celor care îl finanțau. Activitățile practice au încetat, unele clădiri s-au și închis, și văzând aceste lucruri studenții s-au demoralizat, „până când n-a mai existat niciun mijloc de susținere.” – *A. W. Spalding, Christ's last Legion, p. 63*

Înființat în anul 1882, *Healdsburg College* și-a închis porțile în iunie 1908. În septembrie 1909, o altă școală își începea activitatea, în localitatea Angwin, California: *Pacific Union College*.

Interesant este faptul că, după ce a înțeles importanța planului lui Dumnezeu pentru educație creștină, Brownsburger i-a rămas credincios. În anul 1909, la vârsta de 64 de ani, el a continuat cu susținerea înființării *Școlii de Agricultură din Asheville* și a *Sanatoriului Mountain*, de lângă orașul Fletcher, din statul Carolina de Nord.

UNION COLLEGE

Nu vom acorda prea multă atenție *Colegiului Union*, fondat în 1891. Încă de la început, acesta a urmat un curriculum clasic, fără program de lucru, fără productivitate și fără cursuri biblice sau religioase. În primii cinci ani de funcționare, patru școli funcționau într-una singură, cu buletine, programe și manuale diferite, având și cursuri de limbă Engleză, Germană, Suedeză și Daneză-Norvegiană. În anul 1896, alte trei școli și-au început activitatea, în altă parte, în state poziționate mai central; specializându-se fiecare într-una dintre aceste limbi străine. Pentru a permanentiza oarecum existența lui acolo, orașul Lincoln din statul Nebraska, a donat 212 acri de pământ, dar în scurt timp tot acest teren a fost vândut, cu excepția a 20 de acri. Asemenea altor colegii de-ale noastre, multă vreme *Colegiul Union* a fost înconjurat de mediu urban.

AVODALE COLLEGE

Când Ellen White a plecat în Australia, în decembrie 1891, în America existau deja trei colegii (*Battle Creek, Healdsburg și Union*, iar al patrulea urma să-și înceapă activitatea în următorul an (*Walla Walla*). Existau și trei *Academii* (*South Lancaster* [actualmente Colegiu], *Milton* și *Portland*, în statul Oregon).

Prin anul 1891, se poate spune că mai existau încă unele urme ale educației creștine, în conformitate cu planul lui Dumnezeu. Sosind în Australia, Ellen White i-a încurajat pe frații de acolo să înceapă o școală care să funcționeze în conformitate cu acest plan.

„Avondale avea să fie o școală model, cu grad mai înalt de învățământ pentru întreaga lume adventistă, dar, în același timp, trebuia să se remarce prin simplitate, hărnicie, devoțiune și aderență la planul divin.” – *Spalding, Captains of the Host, p. 651*

Lucrarea din Australia (inițiată cu vreo 7 ani mai înainte, de S.N. Haskell, J.O. Corliss și William Arnold – un colportor experimentat) a fost restabilită în mod uimitor în decembrie 1891, de Ellen White, fiul ei și personalul care a însoțit-o.

Deoarece dânsa insista pentru înființarea unei școli, la aproximativ 6 luni, cam prin luna iunie 1892, s-au închiriat două clădiri destul de mari în orașul Melbourne. Școala a avut un succes atât de mare, încât în următorul an a fost necesară o a treia clădire. Dar Ellen le-a spus conducătorilor că în această situație ar fi mai bine să cumpere o clădire în mediul rural cu mult teren în jur.

În luna aprilie/mai au găsit *proprietatea Campbell*, cu 1450 de acri de pământ. Era localizată lângă satul Cooranbong, la cinci mile de orașul New Castle și la 75 de mile distanță de orașul-capitală, Sydney. Prețul a fost de numai de 3\$/acru. Două pâraiașe, câte unul de fiecare parte a proprietății, se revărsau în Pârâul Dora. Mici ambarcațiuni navigau dinspre ocean pe râu în sus, pe o distanță de aproximativ 14 mile.

Criticii cu influență s-au dovedit foarte promți prin declarațiile lor, afirmând că solul era sărăcăcios și pământul lipsit valoare, dar ceva uimitor a adus la tăcere toate obiecțiile lor.

„Înainte de vizita în Cooranbong, Domnul mi-a dat un vis. În visul meu, parcă mă aflam pe un teren de vânzare din satul Cooranbong. Câțiva frați solicitaseră vizionarea lui. Visam că mă plimbam pe proprietatea respectivă, când, deodată, m-am apropiat de o brazdă proaspăt arată, având un sfert de metru adâncime și doi metri lungime. Doi dintre frații care înainte lucraseră pământuri bune în statul Iowa, se aflau în dreptul brazdei, spunând: „Terenul acesta nu este bun, pământul nu e destul de gras.”

„Dar Acela care comunică adesea cu oamenii prin sfaturi era și El acolo, spunând: „Martorii mincinoși s-au născut și ei în această țară.” Apoi a continuat, descriind proprietățile chimice ale diferitelor straturi de pământ. El explica structura solului, spunând că pământul s-a adaptat cultivării fructelor și legumelor, dar, dacă avea să fie lucrat în mod corespunzător, va produce exact ceea ce trebuie pentru beneficiul omului.

„Am povestit acest vis fratelui și sorei Starr și familiei mele. Apoi, în timp ce mă plimbam pe proprietate, iată că am zărit brazda respectivă exact așa cum o văzusem în vis și pe acei oameni care criticaseră proprietățile solului. Cuvintele au fost spuse exact cum le auzisem în vis.” – *Ellen White, citată de F.C. Gilbert în cartea „Divine Predictions of Mrs. Ellen G. White Fulfilled”, p. 343-344*

La data de 24 mai 1894, am mers acolo și descoperind brazda văzută în vis unii se arătau nemulțumiți în timp ce o priveau. Și-au dat seama că era imposibil să existe acolo o brazdă arată atât proaspăt arată. Iarba din jurul ei părea intactă în toate direcțiile. În acel moment, Ellen le-a relatat celor prezenți visul pe care îl avusese cu câteva săptămâni înainte.

În seara aceea s-au înălțat multe rugăciuni fierbinți și era o unitate perfectă în privința achiziționării terenului care se vindea la prețul de \$4.500, în special după ce unul dintre cei care îngenunchiaseră cu noi în rugăciune s-a vindecat atunci de tuberculoză, în timp ce Ellen White se ruga pentru el. (*A.G. Daniells, Abiding Gift of Prophecy, p. 312*).

În vis, i s-a spus că, dacă terenul avea să fie arat suficient de adânc, mineralele prețioase ar fi putut fi aduse la suprafață și astfel solul ar fi îmbogățit. Când acest lucru s-a împlinit întocmai, pomi

fructiferi, tufele pline cu fructe de pădure și vegetalele au crescut din abundență. La câteva decade după aceea, Daniells scria:

„Binecuvântarea lui Dumnezeu s-a revărsat din plin asupra câmpului și livezii din Avondale. Îmi aduc aminte că, în timp ce vizitam școala, fiind odată în vie, am ridicat o mlădiță foarte încărcată ce avea un ciorchine imens, unul dintre cei mai frumoși struguri pe care i-am văzut vreodată. Din livada de 10 acri, i-am ajutat pe elevi să care la bucătăria școlii coșuri mari, pline cu piersici, portocale, lămâi și mere, toate dintre cele mai arătoase.” – *A.G.Daniells, Abiding Gift of Prophecy, cap. 28*

(Trebuie menționat faptul că, în vis, Ellenei White i-au fost prezentate straturile diferite ale terenului de la Avondale. Este adevărat că, privit pe dinafară, solul părea nisipos și lipsit de valoare, dar dânzei i s-a spus că, dedesupt, solul era foarte bun. Trebuia doar să fie adus la suprafață prin brazde săpate adânc.)

Pentru cursuri și cazaret, studenților li s-au închiriat câteva camere la *Hotelul Healy* din vecinătatea satului Cooranbong. Ziua, lucrau cu toții pe proprietate, cărând pomi și pregătind terenuri; iar cursurile se țineau, seara, la hotel.

Școala s-a deschis după ce în campus s-au ridicat două clădiri care au fost aproape gata la data de 28 aprilie 1900.

În tot acest timp, Ellen White a asistat planificarea programei școlare și scria scrisori donatorilor în vederea strângerii unor fonduri. Și-a construit și dânsa o casă lângă școală, în cabana numită „Sunnyside”, unde a locuit din anul 1895 până în 1900.

Un fond special pentru împrumuturi era mereu disponibil pentru studenții nevoiași, care doreau să vină la școală dar care nu aveau posibilități financiare. Ei puteau să achite împrumutul imediat ce se iveau posibilitatea, la terminarea școlii. (Pe vremea aceea, taxele școlare erau de 25 de cenți/săptămână pentru fiecare student). Ca să-și achite cheltuielile cât mai repede, studenții puteau să lucreze și în perioada verii.

În fiecare dimineață suna clopoțelul care trezea studenții la ora 5:45. Cursurile aveau loc dimineața, iar după masa de prânz, elevii petreceau trei ore muncind în aer liber.

La aproape o milă distanță de școală se afla spitalul unde erau tratați bolnavii din zonă, asigurând astfel posibilitatea prezentării mesajului nostru advent.

Prima biserică s-a desfășurat în podul unei fabrici de cherestea. Deși membrii nemulțumiți discutau posibilitatea construirii unei biserici noi, ei au făcut destul puțin în acest sens – până când, într-o zi, Ellen White a prezentat mesajul pe care-l primise cu o seară înainte. I s-a arătat profetul Hagai, care îi chema pe israeliți să se ridice împreună și să clădească o casă pentru Domnul (Hagai 1: 4-5, 8). În scurt timp s-au pus cu toții pe treabă, au strâns fonduri, construind o biserică în Avondale.

După o vreme, un număr considerabil de mici industrii au început să se desfășoare în campus, prin intermediul cărora studenții învățau diverse meserii, prin care să-și poată achita școala. Aceste mici industrii cuprindeau: o lăptărie, o brutărie, o livadă cu pomi fructiferi, ferma pentru vite, atelierul de tâmplărie și ferma de găini. Prima fabrică de conserve și-a început activitatea pe teritoriul campusului,

dar în anul 1897, s-a deschis o nouă secție în orașul Melbourne. Cu timpul, profitul realizat din producția școlii a putut fi folosit la sprijinirea altor școli și proiecte misionare.

Iată sumarul punctelor principale din cadrul planului inițial, așa cum a fost el prezentat în două pasaje importante făcând referire la Avondale:

Schițe din viață, „Școala din Avondale”: „Elevii n-ar fi putut dobândi niciodată o educație adecvată, în nicio școală de-a noastră care se află în apropierea orașului (*Life Sketches 351:1 – 352:1*). Școlile noastre ar trebui să fie în natură, unde ochiul nu găsește neplăcere în realizărilor omului (*Life Sketches 383:2*). Ocupația fizică este vitală (*Life Sketches 353:2 – 355:1*). Ar trebui instituite industrii școlare (*L.S. 355:1*). Avondale ar trebui să fie terenul de pregătire al viitorilor misionari. (*L.S. 372:2 – 376:2*).”

Mărturii vol. 6, „The Avondale School Farm”: Nu ar trebui vândute terenuri adventiștilor care caută să construiască prea multe clădiri în jurul școlii; ar fi bine ca ele să existe la o oarecare distanță de școală. Terenurile din jurul școlii trebuie folosite numai pentru ferma școlii (*6T 181:2-3; 181:1 – 185:1*). E nevoie de învățători în toate domeniile, inclusiv pentru educația industrială. Ar trebui să se construiască și un spital. Orfanii ar putea veni aici pentru educație. Elevii pot să ajute la ridicarea clădirilor, care ar fi bine să nu se îngrămădească unele în altele (*Mărturii vol. 6, 182:1 – 183:0*).

Alte șapte școli

Nu vă gândiți că munca fizică depusă de elevi sau educația dobândită prin învățarea unei meserii constituia o noutate prezentă doar în câteva din școlile noastre timpurii. Cercetările au descoperit faptul că mulți dintre frații noștri erau nerăbdători să împlinească planul lui Dumnezeu în privința educației: *Washington Missionary College; Oakwood College; Graysville Academy* (astăzi *Southern Adventist University*); *Lodi Academy; Keene Academy* (astăzi *Southwestern Adventist University*), precum și școlile din afara țării, cum ar fi: *Solusi* din Rhodesia (astăzi Zimbabwe); au funcționat inițial după planul divin. Ar mai putea fi menționate și altele. Chiar și *San Fernando Academy*, cu numai 25 de acri, a funcționat în mediu rural, având o fermă pe care lucrau studenții.

După cum spunea Ellen White, factorul important era mărimea terenului pe care funcționa școala. Dacă terenul nu era suficient de mare, atunci, școala nu corespundea planului divin pentru educație.

De exemplu, să ne gândim la *Washington Missionary College*. Astăzi, operează în câteva clădiri pe o stradă dintr-un mare oraș și reprezintă umbra jalnică a ceea ce a fost el cândva. Inițial a împărțit cei 50 de acri cu Sanatoriul, operând, de asemenea, pe teritoriul unei alte ferme de 100 de acri, unde puteau să lucreze studenții. Un alt exemplu ar fi *La Sierra* unde, inițial, studenții lucrau pe o fermă de 330 de acri. Astăzi, situația este diferită.

Ne vom întoarce acum la Battle Creek, reluând povestea de unde am lăsat-o.

Partea Întâi – B

Începuturile lucrării noastre de educație (1867-1904)

BATTLE CREEK ȘI WALLA WALLA

Prescot preia conducerea

Intră pe rol Sutherland și Magan

Planul original la Walla Walla

Sosirea lui DeGraw

Sutherland și Magan la Battle Creek

Mai multe schimbări la colegiu

Nevoia de a părăsi Battle Creek-ul

Ellen White susține mutarea

Colegiul se mută la Berrien Springs

COLEGIUL MISIONAR „EMANUEL”

Începe școala din Berrien Springs

La Berrien Springs sporește opoziția

Mai multe informații despre școală

Opoziția crește tot mai mult

Pregătiți pentru un nou început

BATTLE CREEK ȘI WALLA WALLA

Prescott preia conducerea

Colegiul de la Battle Creek s-a redeschis, în anul 1883, sub conducerea lui W.H. Littlejohn, un pastor orb și fără calificare. Timp de doi ani el a slujit foarte bine, dar, în 1885, comitetul a hotărât să aleagă pe cineva care dobândise o diplomă.

Poziția de conducere i-a fost oferită lui W.W. Prescott, absolvent al *Colegiului Dartmouth*, un întreprinzător experimentat, care avea tipografie proprie și publicase deja o revistă.

Prescott a condus școala timp de zece ani (1885-1895) și în timpul acesta s-a convertit, deoarece avea mereu tendința să nu asculte de Spiritul Profetic, în mod special după trecerea în secolul următor.

„Prin anul 1899, după ce programul de studiu și muncă a fost dat la o parte, elevii de la Battle Creek căutau posibilități de cheltuire a energiei. Baseball, fotbal, soccer (fotbal american) și tenis erau pe atunci sporturi populare. Curând s-au format echipe, organizându-se și competiții. Jocul de fotbal care s-a desfășurat între echipa studenților americani și cea a studenților britanici a produs un adevărat deliciu public. Raportul presei locale referitor la jocul de la Battle Creek a ajuns chiar sub ochii Ellenei White care se afla atunci în îndepărtata Australie. „Ea a fost înspăimântată” și foarte curând i-a trimis o aspră de muștrare lui Prescott. „Școala adventiștilor de ziua a șaptea nu trebuia să devină niciodată locul în care elevii să „perfecționeze abilitățile lor sportive”, scria Ellen White. Aceasta înseamnă că noi urmăm planul lumesc de amuzament și recreere, ceea ce va conduce la o „pierdere de fiecare dată”. Prescott, împreună cu profesorii, și-au dat seama de pericolul în care se aflau iar competițiile sportive au fost interzise.” – *R.W. Schwarz, Light Bearers to the Remnant, p. 199*

În acești zece ani s-au înființat alte patru școli: *Union College* la College View în statul Nebraska – anul 1891; *Colegiul Walla Walla*, în statul Washington – anul 1892 (cu E. A. Sutherland ca director); *Academia Graysville* [Academia este corespondentul unui liceu din ziua de astăzi – n.trad.], care, mai târziu, a devenit Colegiul Misionar din Sud (*Southern Missionary College*), în statul Tennessee – anul 1893; și *Keen Academy* (mai târziu *Southwestern College*) din Texas – anul 1894.

La sesiunea Conferinței Generale din anul 1893, W.W. Prescott a făcut o declarație de zile mari:

„Principiul pe baza căruia elevii ar trebui încurajați să muncească fizic, pentru a-și asigura o bună educație, constituie o chestiune foarte importantă. Se știe până unde s-a ajuns ca aceasta să devină o practică continuă în instituțiile noastre de educație în aproape toate privințele. Sistemul de notare prin

puncte de credit sau note încurajează spiritul de competiție. Motivația pentru muncă se bazează pe ambiție personală. Nu izvorîște atât de mult din dorința de a atinge excelența sau un anumit ideal, cât pentru a fi mai presus decât celălalt. Dintre doi studenți, cu capacități diferite, unul s-ar putea să muncească mai puțin și să fie mai bun, iar celălalt să depună mai mult efort pentru a obține aceleași rezultate.”

„Principiul de bază este următorul: fiecare student a fost înzestrat cu capacități și talente diferite. Dumnezeu are idealuri pentru fiecare din ei; idealuri pe care studentul poate să le atingă prin folosirea corespunzătoare a timpului și a ocaziilor oferite de El. Elevul n-ar trebui să fie mulțumit cu simplul fapt că îl depășește pe colegul său. Eforturile lui ar trebui să-l aducă acolo unde îl așteaptă Dumnezeu, iar succesul înseamnă atingerea idealului lui Dumnezeu pentru el, prin folosirea capacităților și ocaziilor oferite. Colegul care s-ar putea să dețină doar jumătate din capacitățile lui, ar putea avea un succes asemănător și să fie demn de aceeași recomandare, dacă atinge idealul pe care îl are în vedere Dumnezeu pentru viața sa, în raport cu capacitatea și ocaziile oferite.”

„Adevăratul principiu de notare sau creditare nu se bazează pe compararea unuia cu altul, pentru a urmări dacă cineva și-a asigurat o poziție mai bună sau premii mai mari decât semenul său; ci pe compararea stadiului actual al fiecărui elev cu idealul pe care Dumnezeu intenționează să-l atingă fiecare, în raport cu capacitățile cu care a fost înzestrat și ocaziile pe care providența Sa le-a plănuțit.”

„Acesta este un principiu fundamental, total diferit de simpla idee de a-l întrece pe celălalt, având la bază ambiția personală. Este mai ușor pentru profesor să-l impulsioneze pe student, apelând la ambiția lui, din cauză că ambiția reprezintă o trăsătură a naturii firești ușor de stimulat. Foarte mulți profesori folosesc metoda comparării între elevi, ca fiind cea mai simplă metodă de a produce o motivație. Această tendință omenească nu necesită eforturi prea mari. De fapt, este firea pământească. În schimb, când gândul lui Hristos este promovat în planurile noastre de educație, scopul nu este de a apela la capacitățile firești ale eului, ci, din contră, de a renunța la noi înșine și a cultiva o poziție umilă, ca să atingem un nivel imposibil de atins prin alte mijloace.” – *W.W. Prescott, Buletinul Conferinței Generale din anul 1893, p. 357-358*

În aceeași decadă, a anilor 1890, așa cum am spus deja, s-a înființat o școală de pregătire asemănătoare în Africa (*Solusi*, în Rhodesia, statul Zimbabwe de astăzi – anul 1894); în timp ce Ellen White stabilea o altă școală în Australia (*Avondale*, în satul Cooranbong, în anul 1897). În timpul acesta, dânsa scria o mulțime de sfaturi cu privire la planul divin pentru educație. Unul dintre cei care a studiat cu atenție scrierile dânsi în acest sens, a fost E.A. Sutherland – director pe atunci la *Colegiul din Walla Walla*, care a instituit și o serie de reforme. Mai târziu, el a devenit o figură proeminentă, în urma efortului său de a salva de la completa dispariție a planului divin pentru educație.

În aceeași perioadă, s-au înființat o serie de noi academii, și mulți dintre frații noștri erau interesați că aplice planul divin pentru educație. Unele dintre școli însă, cum ar fi *Union College*, au aderat la sistemul clasic de educație, care includea arte libere și acordarea de grade academice.

Apar Sutherland și Magan

În acest punct din istoria educației, ar trebui să acordăm o atenție cuvenită lui Sutherland și Magan.

Edward Alexander Sutherland (1865-1955) era de origine scoțian cu un caracter ireproșabil. A sosit la Battale Creek în anul 1885, iar trei ani mai târziu a devenit profund impresionat de mesajul îndreptățirii prin credință, prezentat de Jones și Waggoner la Minneapolis. În toamna anului 1888, când Southerland a revenit la colegiu pentru al treilea an consecutiv, a câștigat un prieten: pe P.T. Magan.

Percy Tilson Magan (1867-1947), născut în Irlanda, a emigrat în America în anul 1886 și a intrat în biserica adventistă în același an. În următorul an, lucra deja ca pastor licențiat în statul Nebraska. În anul 1888 a ajuns la Colegiul Battle Creek.

Între Sutherland și Magan s-a înfiripat o prietenie durabilă. În toamna aceea, Ellen White îl invitase pe tânărul Magan să locuiască în casa lor. Sutherland îi vizita frecvent și, după cum au demonstrat-o anii care au urmat, amândoi au învățat foarte multe în privința planului divin pentru educație.

Deși era cu patru ani mai tânăr decât Edward, Percy avea o experiență profundă cu Domnul, fapt care l-a ajutat să-l conducă și pe prietenul său către o experiență asemănătoare. Percy l-a învățat pe Edward despre importanța deosebită a muncii fizice. În timp ce lui Sutherland îi plăcea să joace baseball, Percy prefera să ajute unde era nevoie. Lucra și la bucătărie, unde a învățat să gătească, iar în atelier devenise un adevărat expert. Cu timpul, Edward a recunoscut faptul că Percy avea dreptate când spunea că singura activitate folositoare este aceea prin care poți să ajuți oamenii.

Edward a absolvit colegiul în 1890, plecând împreună cu soția lui, Sally, să conducă o Academie în statul Minnesota. În acest timp, Percy a făcut pasul prin care în următoarele luni și-a câștigat notorietatea în cadrul denominațiunii. În anul 1889, l-a însoțit pe S.N. Haskell, ca secretar al *Comitetului Misiunii pentru Străinătate*, într-o călătorie în jurul lumii, explorând posibilitățile deschiderii unor noi misiuni. În timpul acestei călătorii, Magan a scris în jur de 49 de articole interesante, în care au fost redată experiențele prin care aceștia au trecut, fiind apoi publicate în revista *Youth's Instructor*, din luna ianuarie 1890 până în iulie 1891.

În 1890, Magan a fost ales secretarul *Comitetului Misiunii pentru Străinătate*; iar în anul următor, a devenit conducătorul *Departamentului de istorie și Biblie de la Battle Creek* (1891-1901).

Planul original la Walla Walla

Între timp, în anul 1892, Sutherland a devenit liderul *Colegiului Walla Walla*. Curând după aceea a reușit să creeze prima instituție adventistă care servea în exclusivitate mâncare vegetariană. Mai mult despre aceasta în continuare.

Din nefericire, conducătorii biserici, aflați sub presiuni de natură financiară, vindeau parcelă după parcelă, până când, dintr-un total de 120 de acri aparținând colegiului a rămas o porțiune mică de teren. Aceasta se întâmpla înainte ca Sutherland să ajungă acolo și să preia conducerea colegiului. Ed Sutherland a observat că greșelile comise la Battle Creek se repetau la Walla Walla. Când Ellen White a auzit în Australia că parcelele de teren ale Colegiului din Walla Walla au fost vândute, a plâns amarnic din nou. În această carte vom vedea că dânsa a vărsat multe lacrimi din această cauză.

Sutherland s-a hotărât să instruiască întreg corpul profesoral în lumina principiilor Spiritului Profetic și pentru prima oară întreaga catedră a luat în considerare lumina divină. Când fermierii locali, care cumpăraseră parcelele colegiului, au văzut că nu le mai pot achita, Sutherland le-a cumpărat de la ei înapoi. În scurt timp, a reușit să recupereze 80 de acri de teren, iar fratele Hudleston, managerul fermei, a și început să amenajeze grădini, livezi și tarlale.

Curând, toți profesorii lucrau câte o jumătate de normă împreună cu studenții în activități de producție sau la ferma școlii. Ei predau instruire practică și vocațională, care facea acum parte din programa școlară.

Sutherland se trezea la ora cinci în fiecare dimineață, pentru a-i ajuta pe studenți la tăiatul cu fierăstrăul al lemnelor. Era nevoie de multe lemne sparte pentru a asigura căldura întregii instituții, iar Sutherland a făcut o normă întreagă din această activitate. A demonstrat unul din principiile sale ferme – profesorii și studenții erau programați să petreacă timp în fiecare zi muncind împreună într-o activitate fizică productivă.

El amintea mereu faptul că Ellen White îi vorbise mai înainte despre acest lucru, și anume: dacă tinerii ar putea beneficia de o educație unilaterală, prin care să dobândească cunoștințe fie prin cursuri de știință, fie o activitate fizică practică, atunci, ar fi bine să o aleagă pe ultima.

În timp ce prezida Walla Walla, Sutherland a reușit ca la cantina școlii să nu se mai consume carne.

„Cursurile de la Walla Walla au început în decembrie 1892. În timp ce Prescott a adăugat președinția unei alte școli la funcțiile pe care le deținea deja (*Battle Creek* și *Union*), conducerea colegiului se afla, în principal, în mâna lui E.A. Sutherland. Un om cu convingeri puternice, Sutherland a convocat întreg corpul profesoral să parcurgă împreună, timp de o săptămână, înaintea deschiderii anului școlar, toate sfaturile Ellenei White cu privire la educație. Încă de la început, *Colegiul Walla Walla* a demonstrat un devotament real pentru reforma sănătății, pregătind numai mâncare vegetariană, fiind prima școală adventistă care a realizat acest lucru.” – *R.W. Schwarz, Light Bearers to the Remnant, p. 201*

În mai puțin de două luni de la începerea școlii, în anul respectiv, numărul înscrierilor a crescut la 165. Camerele se ocupau repede, pe măsură ce tâmplarii terminau finisările interioare. La vremea aceea, în tot nord-vestul țării nu existau decât 1.551 de adventiști. La *Colegiul Whitman* din apropiere, care avea deja o vechime de 25 de ani, nu erau înscriși decât 100 de elevi.

Când profesorii au trimis scrisoarea adresată Conferinței Generale prin care se cereau fonduri suplimentare necesare rezolvării problemei dormitorului de băieți și fete, care nu aveau decât de o singură baie, o altă scrisoare a venit înapoi. Când au deschis-o, au găsit informații specifice și detaliate despre felul în care studenții s-ar putea spăla în cada de lemn. Au cumpărat, așadar, un ulcior și câte o cadă pentru fiecare dormitor.

Sosirea lui DeGraw

La sfârșitul anului școlar 1892-1893, Sutherland a primit binecuvântarea pentru lucrarea de

vestire a Evangheliei. Pentru importanța lui ulterioară, ar trebui menționat un alt eveniment petrecut în același an. În campus a sosit o tânără domnișoară, pe nume M. Bessie DeGraw (1871-1965), care a absolvise un an de colegiu la Battle Creek. Ea intenționa să rămână la acolo, pentru terminarea studiilor, dar Prescott i-a cerut să efectueze o călătorie la Walla Walla, pentru a da o mână de ajutor Colegiului. DeGraw era o tânără cu minte sănătoasă și hotărâtă. Sutherland a câștigat-o ca adeptă a planului divin pentru educație. În următorii 60 de ani, ea a lucrat alături de Sutherland, pentru a-l pune în aplicare.

Pe parcursul celui de-al doilea an de funcționare a colegiului, au început cursurile de gătit, de tipărit, grădinărit și de procesare a laptelui. Studenții puteau să-și achite datoriile față de taxele școlare, tăind chereștea în munții din apropiere, pe care școala o aducea la vânzare în oraș.

„În al doilea an de la înființarea școlii, Sutherland, fiind promovat în mod oficial în funcția de președinte, nu credea în programa școlară tradițională sau în acordarea de diplome. El a lansat un curs scurt, de numai un an de zile, necesar pregătirii speciale a studenților pentru o eventuală angajare în cadrul bisericii.” – *R.W.Schwarz, Light Bearer to the Remnant, p. 201*

În cel de-al treilea an, se ofereau deja cursuri scurte celor interesați să obțină o pregătire mai rapidă, pentru intrarea în lucrarea lui Dumnezeu.

Sutherland a atribuit progresul înregistrat pe plan financiar, educațional și spiritual catedrei de profesori devotați luminii venite prin Ellen White. Au studiat cu mult interes articolele referitoare la educație sosite din Australia, în special în perioada anilor 1895-1896. Se strângeau în grupuri mici, și citeau cu profund interes tot ce se întâmpla la *Școala din Avondale*, unde Ellen White locuia atunci, o școală care respecta cu strictețe principiile planului originar pentru educație. Au recunoscut faptul că o cunoaștere a adevărului, fără o ascultare promptă și de bunăvoie, îi va duce mai degrabă într-o cursă periculoasă, decât la binecuvântare.

Sutherland și Magan la Battle Creek

În luna februarie 1897, participanții la sesiunea Conferinței Generale ținută la College View, în statul Nebraska, au ascultat cu atenția încordată prezentarea lui Sutherland despre tot ce s-a realizat la *Walla Walla* în timpul celor patru ani cât a fost el director acolo (1893-1897) și despre devotamentul profesorilor față de programul educațional efectuat prin muncă.

Înainte de încheierea sesiunii, delegații au votat în favoarea transferului lui Sutherland și Bessie DeGraw la Battle Creek. Mulți dintre ei doreau ca Sutherland să instituie și acolo schimbările prevăzute prin *Mărturii*.

Percey Magan era timp de câțiva ani unul dintre profesorii de la Battle Creek, iar acum cei doi s-au reîntâlnit. Aveau în echipă un al treilea membru: d-ra Bessie DeGraw. Cei trei au lucrat în modul cel mai conștiincios în favoarea împlinirii planului descoperit prin Spiritul Profetic pentru *Colegiul de la Battle Creek*. Sub conducerea lor, școala a devenit vegetariană. Eforturilor lor s-au alăturat A.T. Jones și Dr. J.H. Kellogg, încurajând reforma sănătății.

La data de 27 iulie 1897, Magan a primit binecuvântarea pentru lucrare evanghelică în Tabernacol. Prietenul său, Sutherland, primise binecuvântarea în 1895, iar el a ținut predica.

Sub conducerea lor, colegiul a schimbat structura programei școlare, devenind mai flexibilă, prin faptul că li se oferea studenților posibilitatea să aleagă materiile de care erau interesați. La 1 noiembrie 1897, *Review* a făcut anunțul venit din partea președintelui Sutherland, care programase cursuri scurte pentru elevii mai maturi, lucrători misionari, profesori, contabili și colportori. Cursurile aveau să se desfășoare pe o durată de 12 săptămâni.

Între 1898-1899, colegiul a funcționat sub un regim diferit, fiind întreruptă acordarea diplomelor la absolvire. Numărul din luna august al revistei școlare, *Advocate*, a inclus un citat care fusese preluat dintr-un pamflet romano-catolic și care spunea în felul următor: „Acordarea diplomelor academice a fost inițiată de un papă catolic.” Anunțul școlii era formulat însă astfel: „După noua organizare, începând de anul acesta, colegiul încetează să mai acorde diplome academice. Pregătirea pentru eficiența în lucrarea lui Dumnezeu va fi un subiect pus mereu înaintea elevilor și va înlocui cursurile și diplomele care s-au acordat în trecut.”

Începând cu cel de-al doilea an, publicația respectivă a primit un nou nume, având acum titlul „*The Training School Advocate*” [*Sfătuitoarea Școlii de pregătire*] și era expediată credincioșilor locali. Sutherland era editor, DeGraw era secretara, iar Magan o tipărea.

Dar, în locul unui corp profesoral pe care să-l poată instrui în principiile planului original pentru educație, Sutherland și Magan au avut parte de o echipă care se mulțumea cu metoda folosită înainte, când profesorul mergea la clasă, preda orele de limba Latină, iar după-amiaza pleca acasă fără să se murdărească pe mâini lucrând în grădină. Pentru unii nu era ușor să recunoască faptul că *Mărturiile* erau, de fapt, o revelație a lui Dumnezeu.

Mai multe schimbări la Colegiu

O altă problemă majoră a constituit-o faptul că întreg campusul Școlii din Battle Creek era așezat pe o suprafață de numai șapte acri de pământ, care nu se mai puteau extinde în vreun fel. Școala era plasată chiar în oraș. Amândoi recunoșteau faptul că lipsa era enormă, atâta timp cât munca fizică nu se putea îmbina cu efortul intelectual. Ellen White avertizase demult împotriva îngăduinței elevilor de a-și ocupa timpul liber cu plăceri frivole care slăbeau puterile morale.

Așadar, într-o duminică dimineața, Ed Sutherland a luat plugul în mână. Magan conducea echipa, în timp ce J.G. Lamson, care cântărea vreo 125 kg, era pe plug. Cei trei au arat toate terenurile de tenis, transformându-le în grădini pentru cultivarea legumelor.

Apoi, prietenii au donat fonduri cu care s-au achiziționat încă 80 de acri de pământ. Deși se aflau la o distanță oarecare de școală, pe 30 de acri s-au plantat pomi fructiferi, arbuști și viță-de-vie, iar pe restul s-au plantat legume, vegetale și rădăcinoase, prin care se asigura hrana necesară. Un alt avantaj era acela că ferma le oferea elevilor mereu locuri de muncă.

În ianuarie 1899, s-a pus accentul pe lucrarea misionară cu caracter permanent. S-a deschis astfel un câmp misionar în localitatea Jackson, la o distanță de 40 de mile spre est. Opt elevi lucrau acolo între două și patru săptămâni, tratând bolnavii și slujind nevoiașilor, iar seara țineau întâlniri publice. Homer Salisbury, unul dintre profesori, conducea acest proiect. Alți elevi făceau același lucru, dar la Battle Creek.

Pe vremea aceea Sutherland a descoperit un poem pe care l-a îndrăgit multă vreme:

„Atunci fii liniștită, plăpânda mea inimă! Planurile lui Dumnezeu, asemenea crinilor albi și curați, se vor desface. Să nu rupem petalele închise. Timpul va desface într-o zi potirele de aur.”

În octombrie 1900, *Advocate* anunța apariția cărții lui Sutherland. Un volum de 400 de pagini, publicat la editura *Review and Herald*, intitulat „*Fântâni vii sau Cisterne sparte.*” Această carte, bine documentată, prezenta contrastul dintre falsa și adevărata educație și străbătea istoria, începând cu gradina Edenului, și demonstrând efectele păgânismului și ale catolicismului prin care s-au introdus, de fapt, spiritul competitiv în educație. Deși numele ei nu apărea, toate documentările, precum și prepararea manuscrisului pentru tipar au fost susținute de Bessie DeGraw. (Mai târziu, tot ea l-a ajutat pe S.N. Haskell să transcrie manuscrisele a două cărți ale sale. *Istoria profetului Daniel și Istoria vizionarului de pe Patmos*). A scris și Magan o carte, intitulată *The Peril of the Republic – Pericolul Republicii*) și numeroase articole pentru revista *Advocate*. Sutherland, DeGraw și Magan au fost scriitori, cercetători, harnici lucrători și fideli urmași ai Spiritului Profetic. O combinație perfectă!

În ciuda opoziției ivite în comunitate: unii profesori și anumiți elevi au fost entuziasmați de schimbările făcute. Când Sutherland a revenit la Colegiul din Battle Creek, datoria financiară a școlii era de 100.000 de dolari, dar prin programul de muncă instituit de acesta, s-a putut rambursa o parte din datorii. Numai studenții au strâns 6.000 de dolari. O altă sursă de profit a constituit-o vânzarea cărții *Parabole*, scrisă de Ellen White.

În 1901, *volumul 6 al Mărturiilor* a ieșit de sub tipar și includea următoarele paragrafe:

„Cu toate că în multe privințe instituțiile noastre de învățământ s-au dezvoltat după modelul lumii, înaintând încet-încet către lume, ele au rămas totuși prizoniere ale nădejdi. Soarta nu și-a țesut plasa în jurul activităților atât de strâns încât să fie nevoite să rămână neajutorate și în nesiguranță. Dacă vor asculta de glasul Lui și vor merge pe căile Lui, Dumnezeu le va corecta, le va lumina și le va aduce înapoi la poziția lor dreaptă de deosebire față de lume.”

„Când se va vedea folosul adus de lucrarea după principiile creștine, când eul va fi ascuns în Hristos, va avea loc un proces mult mai mare, deoarece fiecare lucrător își va da seama de propria slăbiciune omenească; el se va ruga stăruitor pentru a primi înțelepciune și har de la Dumnezeu, și va beneficia de ajutorul dumnezeiesc făgăduit pentru orice împrejurare grea.”

„Situațiile potrivnice ar trebui să creeze o hotărâre fermă de a le înfrânge. O barieră doborâtă va da mai multă îndemânare și mai mult curaj de a merge înainte. Înaintați în direcția cea bună și faceți o schimbare în mod categoric și inteligent. Împrejurările vor fi sprijinitorii și nu piedicile voastre. Faceți un început. Stejarul se află în ghindă.” – *Mărturii vol. 6, p 145*

Nevoia de a părăsi Battle Creek-ul

Campusul înghesuit în mediul urban din Battle Creek nu se potrivea deloc cu principiile educației promovate de Sutherland și Magan, care ar fi preferat un plasament rural, spațios, asemănător cu cel recent înființat la *Colegiul Avondale* din Australia. Ellen White spunea că agricultura este abecedarul educației creștine.

La o întâlnire de tabără care a avut loc în statul Michigan, în vara anului 1898, Sutherland l-a întâlnit pe dr. David Paulson, directorul medical al Sanatoriului Hinsdale, un suporter loial al sfaturilor Spiritului Profetic. Cei doi au lucrat apoi împreună în comisia de admitere a elevilor interesați să studieze la Battle Creek. Paulson i-a spus lui Sutherland că este rușinos faptul că atât de mulți tineri nu au putut fi admiși din cauza că nu exista o fermă destul de mare care să le ofere studenților posibilitatea de a-și achita taxele școlare prin muncă. Apoi, Paulson a adăugat: „Ar fi mai indicat să transferi colegiul la o fermă mai mare, ca să poți avea și activități productive, în cadrul căruia studenții să poată câștiga banii cu care să-și achite taxele școlare. Sutherland a răspuns că, în urmă cu câțiva ani, același mesaj a fost primit și din partea Ellenei White. Cadwallader descrie incidentul în următoarele cuvinte:

„Amândoi erau foarte mâhniți în ziua în care un număr mare de tineri interesați să fie admiși la colegiu nu și-au putut permite acest lucru din considerente financiare. Cei doi au discutat îndelung problema, iar dr. Paulson a afirmat faptul că, dacă ar fi fost în locul lui Sutherland, el ar înființa o școală care să nu fie pusă în situația neplăcută de a respinge niciun elev care era dispus să muncească. El a mai sugerat faptul că școala ar trebui să fie înconjurată de mai mult teren, pentru a oferi posibilități de lucru studenților.” – *E.M. Cadwallader, A History of Adventist Education [O Istorie a Educației Adventiste.]*

Întors la Battle Creek, Sutherland a împărtășit acest lucru cu Magan, care a răspuns prompt: „Așa să facem, Ed! Hai să mutăm colegiul acesta din Battle Creek.”

Douăzecișicinci de ani mai târziu, Magan mărturisea că a mai existat un motiv pentru care au fost nevoiți să mute colegiul din Battle Creek:

„Un alt motiv pentru care am mutat colegiul din Battle Creek l-a constituit influența lumescă pe care J.H. Kellog o exercita acolo, iar acest lucru era foarte clar pentru unii dintre noi. În preajma mutării, aproximativ jumătate dintre studenți munceau la *Sanatoriul din Battle Creek*, pentru a-și putea plăti taxele, iar doctorul ținea „sabia lui Damocles” deasupra noastră, ca să facă imposibilă rămânerea noastră acolo, deoarece noi intenționăm să menținem simplitatea în privința educației, simplitate pe care noi eram hotărâți să o practicăm. Acesta a fost un alt motiv important pentru a părăsi Battle Creek-ul.”

„Noi vorbeam foarte puțin despre acest lucru, deoarece interesul nostru era ca Dr. Kellog să cumpere proprietatea și nu era cazul să-l contrazicem; eram siguri că el luase deja hotărârea în inima lui: să aibă Colegiul Battle Creek, având preocupări mai mult sau mai puțin lumești, acordând diplome la absolvire, nutriend ideile, obiceiurile și practicile lumii. Finalul lui a dovedit faptul că temerile noastre erau justificate.”

„Sutherland și cu mine prevedeam faptul că așa se va întâmpla. Nu dețineam noi poziția prin care să oprim valul, dar eram hotărâți să facem în așa fel, încât doctorul să nu ne prindă, iar denomiția noastră să aibă școala ei la *Lake District*, separată și departe de planurile și manevrele lui. Am reușit să realizăm până la urmă acest lucru.” – *P.T. Magan, Scrisoare către Warren Howel, 13 ianuarie 1926*

Din fericire, micul grup destul de unit, format din cei patru conducători, era pregătit pentru criză.

„În ce stare erau cei care optau pentru mutare? Prietenii îl considerau [pe Sutherland] un om răbdător și statornic. El iubea studenții și dorea ca toți să poată fi salvați...”

„Magan, un irlandez casnic, îi încânta pe toți cu accentul său provincial și plin de umor... Înțelegându-i pe studenți și simpatizând cu problemele lor, îi invita adesea să-l caute după serviciul de vineri seara, când aveau nevoie de sfaturi. Avea talentul de a socializa în modul cel mai agreabil cu oamenii din toate păturile sociale.”

„M. Bessie DeGraw era „întotdeauna la datorie”. Înaltă, cu ochi strălucitori, și sănătoasă în vremuri în care o lume întreagă era bolnavă, se îmbrăca elegant. Prietenii o considerau sclipitoare, influentă, sinceră și oarecum misterioasă.”

„O altă personalitate puternică a fost d-na Nellie Rankin Druillard.... Toți contau pe simțurile ei financiare, deoarece făcea mereu investiții altruiste.” – *Emmet K. Vande Vere, The wisdom Seekers, [Căutătorii Înțelepciunii] p.104-105.*

Amănunte despre d-na Nellie Druillard mai târziu.

Ellen White susține mutarea

În 1901, Conferința Generală s-a ținut la Battle Creek; iar Ellen White, care se întorsese din Australia cu un an în urmă, se afla în audiență.

În perioada Conferinței, într-o dimineață pe la ora cinci, Magan a fost trezit din somn de o anumită persoană care i-a cerut să ajungă cât se poate de repede în camera în care se afla Ellen White.

Dânsa l-a întrebat dacă își amintește amănunte cu privire la faptul că el și profesorul Sutherland discutaseră prin corespondență despre mutarea colegiului din Battle Creek. „V-am spus atunci să nu vă mutați”, spuse ea, „dar acum sunt pregătită să vă anunț că trebuie să ne mutăm. Ce se va întâmpla cu vechea locație, nu știu.”

„Mă gândesc că sanatoriul s-ar putea vinde. Eu cred că nu vom primi bani nici măcar pentru a achita împrumutul de la bancă. Dar s-ar putea să luăm totuși ceva, cu care să plătim dobânda care s-a acumulat. Suntem nevoiți să plecăm cu mâna goală, dar a sosit timpul să plecăm de aici, căci lucruri mari se vor întâmpla la Battle Creek.” – *Merlin Neff, For God and CME, p. 70*

„Dumnezeu dorește ca școala să se mute din Battle Creek.”

„Pe unii s-ar putea să-i deranjeze transferul școlii din Battle Creek, deși n-ar trebui. Această mutare este în armonie cu planul lui Dumnezeu pentru școală, care mi-a fost descoperit înainte ca instituția să fi fost înființată.” – *EGW, Buletinul zilnic al Conferinței Generale, 1901, p. 216*

Dânsa a fost înștiințată că o criză majoră va veni peste Battle Creek. După cum se știe, anii 1902 până în 1908 au fost ani foarte grei. În primul rând, criza panteistă; apoi criza lui Ballenger și, în final, despărțirea lui Kellogg de conducerea bisericii, când o mare parte dintre lucrători au ales să rămână de-o parte sau alta. Lucrătorii au fost afectați de controversese prin care au trecut atunci.

Colegiul s-a mutat la Berrien Springs

Într-una din ședințele sesiunii [Conferinței Generale] din anul 1901, Ellen White le-a spus delegaților că începutul *Colegiului Battle Creek* a fost bun, dar acum era nevoie ca școala să se mute în afara orașului, la o fermă, pentru a putea fi în armonie cu planul divin pentru educație. La încheierea discursului, delegații s-au întâlnit ca să voteze acest lucru. Au autorizat Comitetul Colegiului ca școala să se mute la locația pe care o va stabili Sutherland.

Proprietatea pe care se afla atunci *Colegiul Battle Creek* a fost vândută Sanatoriului, iar dr. Kellog a folosit-o ulterior în proiectul său intitulat *Colegiul Medical Misionar American – American Medical Missionary College*, pe care denomiinațiunea l-a pierdut ulterior în 1907 și care s-a desființat definitiv în 1910.

Înainte ca cineva să se mai poată răzgândi, Sutherland și Magan au făcut aranjamentele necesare cu autoritățile căilor ferate pentru a obține 16 vagoane cu care urmau să transporte totul la o distanță de 90 de mile în sud, unde au găsit o locație de 272 de acri, pentru care s-a plătit \$18.000, lângă Berrien Springs, statul Michigan. Noua locație s-a numit *Colegiul Misionar Emanuel – Emmanuel Missionary College*. Pentru detalii depre modul în care a fost găsită locația, vezi *Istoria Marii Mișcări Advente - History of Great Advent Movement, Lesson 18, p. 7-8*

Au înțeles cu toții că planul divin îi trimitea pe toți la țară, într-o locație cu terenuri fertile, în care profesorii și studenții au ocazia să lucreze împreună – pe măsură ce studenții puteau să se deprindă cum să se susțină singuri și să plece într-o lucrare misionară de succes.

Printre alte materii, se știa că Cuvântul lui Dumnezeu trebuia studiat în clasă, ca studenții să se familiarizeze cu Biblia și să câștige o mai profundă experiență în lucrurile lui Dumnezeu.

În vara anului 1901, școala de vară a întregii denomiinațiuni s-a ținut în corturi, lângă pâraiașul noii instituții, participând aproape 150 de profesori activi sau în devenire.

Alegerea unei locații pentru o nouă instituție este întotdeauna foarte importantă. Inițial, planul a fost ca clădirea principală să fie așezată în *Punctul lui White [White's Point]*, cu vedere spre râu. Terenul din jur a și fost pregătit în acest scop, dar planul s-a schimbat în ultima clipă.

Două probleme neprevăzute au schimbat planul inițial – lipsa apei potabile și finanțarea insuficientă. În *White's Point* nu se putea obține apă potabilă la un cost rezonabil, drept pentru care clădirea principală s-a construit mai departe de faleză, pe un teren plat, lângă *Garland House*. Această schimbare a plasat instituția într-o zonă care îi permitea să facă extinderi ulterioare. – *E.K. Vande Vere, The Wisdom Seekers, p. 105*

COLEGIUL MISIONAR „EMANUEL”

Începutul școlii din Berrien Springs

În perioada anului școlar 1901-1902, noul campus se afla în construcție, iar cursurile se țineau în fosta clădire a Tribunalului, sediul șerifului și a fostei închisori; o clădire cu multe birouri și hotel pe timpul verii. Înscrierile au atins cifra 100.

Planul era ca în momentul în care înscrierile vor atinge cifra 250, să se înființeze un nou colegiu, într-o altă locație. Numărul din toamna respectivă al revistei *Advocate*, menționa următoarele:

„Prin 1902, un plan „corect”, bazat pe „concepte adevărate” a evoluat în mintea lui Sutherland. „Noi vrem ca clădirile noastre”, scria el, „să fie simple și de mici dimensiuni... căci de clădiri de felul acesta vor găsi tinerii noștri în câmpurile misionare. Noi nu trebuie să ne permitem clădiri grandioase și spațioase, după cum nici nu este nevoie a fi dispuse în plan dreptunghiular, ci în linie șerpuită, pentru a beneficia de cât mai mult aer și soare. Ba mai mult, aranjamentul simplu nu va încuraja mândria și nici spiritul instituțional.” – *Advocate, mai 1902*

Cu ajutorul studenților, s-au ridicat patru clădiri. Sutherland a propus ca ele să arate cât mai modest posibil. A.S. Baird, un constructor experimentat, a venit tocmai din Nebraska, ca să-i învețe pe studenți să construiască.

„Într-un astfel de loc, cum e localitatea Berrien Springs, școala poate fi folosită ca o parabolă și sper că nimeni nu se va împotrivi ducerii la îndeplinire a acestei lucrări.” – *EGW către lucrătorii revistei Review, 12 iulie 1901*

Titlul de proprietate al școlii a fost transferat de la Conferința Generală la Conferința Lake Union, nou înființată. Magan a continuat să supravegheze dezvoltarea rapidă a școlii, în timp ce Sutherland făcea călătoria în scopul străngerii de fonduri. Una dintre țintele lor era să facă din noua școală o instituție care să se întrețină singură [*self-supporting*].

Pentru a încuraja autonomia și spiritul de echipă, profesorii și studenții se adunau săptămânal pentru a discuta deschis problemele diverse ale colegiului. O fervoare evanghelică și o bună spiritualitate se lansase în campus. Deoarece mulți dintre studenți lucrau în cursul zilei, majoritatea cursurilor se țineau seara.

Sutherland a inițiat o practică neobișnuită: fiecare student se înscria la un singur curs, în fiecare dintre cele trei trimestre ale anului școlar alcătuit din nouă luni. (Ar trebui menționat faptul că, mulți ani mai târziu, pe la mijlocul secolului XX, un program asemănător a fost lansat și la Universitatea din Chicago, având un succes nemaipomenit. Studiile educaționale recente au descoperit faptul că, studenții învață într-un semestru mult mai multe lucruri dintr-o singură materie sau cel mult două, decât dacă ar avea cinci sau șase materii cu ora de 50 de minute, pentru care trebuie să alerge frenetic de la o clasă la alta.) Mai târziu, Sutherland a ajustat sistemul la trei materii pe semestru.

Când, în 1902, la Conferința Generală, a luat ființă *Departamentul de Educație*, Ed Sutherland a fost unul din cei trei aleși responsabili. Pe lângă aceasta, el mai conducea o școală centrală de pregătire, în care instruia toți profesorii din cadrul bisericii și împreună cu d-ra DeGraw a alcătuit primele manuale pentru clasele elementare.

O reformă radicală s-a făcut în privința manualelor. În locul sentimentelor și a afirmațiilor păgâne, au luat ființă manuale valoroase, printre care Biblia ocupa primul loc.

„Fiecare materie va fi predată din punctul de vedere al Bibliei” și cu „viziunea pregătirii elevilor pentru câmpul [misionar] actual, în timpul cel mai scurt”, anunța *Calendar*.” – E.K. Vande Vere, *The Wisdom Seekers*, p.110

Opozanții zvoniseră deja că Biblia era singurul manual de studiu. Dar acest lucru nu era adevărat, se foloseau și alte manuale, dar toate erau alcătuite în armonie cu Biblia. În timpul școlii de vară, în anul 1900, la Battle Creek, s-a ales un comitet special a cărui menire era să pregătească manuale corespunzătoare.

Între anii 1900 și 1904, Sutherland și DeGraw au fost autorii unui set de reviste: *The Bible Readers* și cartea *Aritmetica Mentală*.

Aritmetica Mentală era un manual de matematică diferit. Extrem de practic, conținea probleme în a căror operații se foloseau oasele corpului uman sau se aplica diferența de cost dintre fasole și carnea de vită, distanțele parcurse în Țara Sfântă, operații cu cronologiile Vechiului Testament, calcularea dimensiunilor construcției unei școli, întocmirea raportului unui colportor și metoda de calculare a zecimii.

Conform cărților oficiale de istorie, prima școală normală a denominațiunii noastre (cu profesori care predau materiile) s-a înființat în anul 1902 la Berrien Springs. – *Lessons in Denominational History*, p. 184).

La Berrien Springs creștea opoziția

Prin 1904, pe măsură ce divergențele dintre Dr. Kellog și Coneferința Generală se adânceau tot mai mult, la Battle Creek se petrecea un adevărat cutremur. Un altul avea loc la Berrien Springs. Sutherland și Magan conduceau o catedră de profesori deja împărțită. Multora le lipsea confortul lăsat în urmă la Battle Creek și nu agreau inovațiile noii școli, fiind considerate ciudate. Cel mai mult le dispăcea importanța care I se acorda Cuvântului lui Dumnezeu, ca autoritate supremă în toate aspectele educației creștine. Pe unii îi deranja chiar faptul că scrierile inspirate erau considerate mai importante decât învățăturile oamenilor. La fel este și astăzi.

Când comitetul colegiului a propus ca Prescott să-l înlocuiască pe Sutherland, din cauză că „era tânăr și neexperimentat”, Magan și Ellen White au rămas de partea lui.

Mai multe informații despre școală

Sutherland a rămas în continuare la conducere, iar profesorii și studenții și-au unit și mai mult eforturile, ca să continue munca la fermă și în construcții. Predarea se făcea doar pentru jumătate de zi, iar cealaltă jumătate a zilei era destinată muncii fizice alături de studenți.

Colegiul Misionar „Emanuel” a spulberat orice posibilitate care ar fi putut lega școlile denominaționale de sistemul popular de educație.

Cineva ar putea să ridice întrebarea: „Care era scopul acestor școli care funcționau în armonie

cu planul divin?” Ele s-au înființat pentru a pregăti lucrători dispuși să transmită mesajul întregii solii îngerești din Apocalipsa 14: 6-12, mesajul ascultării omului păcătos de legile lui Dumnezeu prin puterea pusă la dispoziție de Isus Hristos – reprezentând mesajul lui Dumnezeu pentru rămășița ultimelor zile. (Apocalipsa 12:17). Profesorii și studenții erau convinși că sfârșitul lumii era foarte aproape, iar lumea trebuia avertizată în privința aceasta. Mai credem noi astăzi acest lucru?

Deși unii spun: „El întârzie să vină”, cei credincioși cred și lucrează. Lucrează și cred.

Când, în toamna anului 1893, școala și-a deschis porțile, în campus locuiau aproximativ 300 de persoane. Cele trei case încăpătoare, fiecare având între 7 și 9 camere, erau deja terminate. Clădirea pentru *Arte Manuale* se ridicase cu un an înainte, iar subsolul ei era folosit ca bucătărie și sală de mese. Parterul găzduia magazia colegiului și atelierul de tâmplărie. În mansarda clădirii de *Arte Domestice*, care tocmai fusese terminată, era dormitorul de fete. Băieții erau găzduiți pe ici și colo, prin mansardele și colțurile diferitelor clădiri.

Sutherland și Magan s-au hotărât să nu mai contruiască nimic, până nu aveau toți banii necesari. Căutau să nu mai repete istoria care a creat datoriile colegiului de la Battle Creek, pentru care ei nu erau responsabili. Pe lângă toate acestea, era nevoie și de cărți. Sutherland, Magan și DeGraw au împrumutat fiecare câte 600 de dolari, ca să tipărească manualele respective.

Opoziția se intensifică

În 1903, Conferința Generală și editura revistei *Review* s-au mutat la Washington, D.C., iar în primăvara aceea, Ida, soția lui Percy Magan, s-a îmbolnăvit. Continua opoziție manifestată împotriva lor, îi măcinase, pur și simplu, pe Sutherland și pe soțul Idei. Percy suferea enorm din pricina aceasta, fapt care a făcut ca soția lui să se îmbolnăvească grav. La data de 19 mai 1903, Ida Magan s-a stins din viață.

La câteva zile de la moartea Idei, Ellen White a ținut un discurs în biserica colegiului, lăudând credințioșia femeii, afirmând că moartea ei a fost cauzată în mare parte de critica la adresa lui Magan și Sutherland. „Această atitudine a unora a costat viața unei soții și a unei mame!...”

Un alt deces a avut loc în anul acela. Alvan și „Mătușa Nell” Druillard tocmai se întorseseră dintr-o călătorie misionară în Africa. El a încetat din viață la data de 29 decembrie 1903. Menționăm lucrul acesta, deoarece Nellie Druillard (1844-1938) va figura în viitor ca lucrător de seamă.

La data aceea, un număr tot mai mare de conducători din cadrul bisericii erau hotărâți să scape de Sutherland și Magan. Cei doi au discutat între ei despre situația prezentă acum de ceva vreme și aflând că sesiunea de primăvară a *Conferinței Lake Union* urma să fie găzduită în campusul *Colegiului Misionar Emanuel* (CME), s-au decis să-și anunțe demisia.

Când, cu ocazia sesiunii Conferinței, devenise destul de evident faptul că spiritul implacabil avea să continue, amândoi și-au depus demisia. Nu erau supărați pe nimeni, ci, mai degrabă erau convinși că prin aderarea lor la standardele propuse de Spiritul Profetic, nu făceau decât ceea ce era de așteptat.

Pregătiți pentru un nou început

În ultimii ani, amândoi erau interesați în lucrarea ce se făcea în statele din sud, care se aflau încă sub ruinele Războiului. „Mama White” le sugerase să plece în sud.

Ellenei White i s-a descoperit că planul divin pentru educație putea fi împlinit și în proiectele sau misiunile independente care dovedeau că-și păstrasera credințioșia față de punctele noastre de doctrină istorice, nefiind controlate de conducerea denotațiunii.

În cea de-a doua parte a cărții, vom continua istoria lui Sutherland și Magan care se aflau acum în călătoria lor spre sud. Apoi vom arunca o privire asupra ultimei încercări a Ellenei White de a pune în aplicare o nouă fază a planului originar pentru educație, de data aceasta într-o instituție denotațională.

Încurajați de sfaturile Ellenei White, Sutherland și Magan erau hotărâți să înființeze o școală misionară *educațională* undeva în sud, având la bază principiile planului originar. Între timp, pe coasta de vest, Ellen White făcea eforturi pentru a demara o școală *medicală* misionară care să funcționeze în conformitate cu planul originar.

Partea a doua

Istoria școlii Madison și motivul pierderii ei (1904 – 1965)

ACHIZIȚIONAREA FERMEI NELSON

Introducere

Călătorind spre sud

Turul cu vaporul

Achiziționarea proprietății

UNIȚI, DEȘI DEZBINAȚI

Ceva remarcabil de nou

Conducătorii uluiți de noile concepte

Se declanșează opoziția

Structura organizațională a Școlii Madison

Principiul care stă la bază

Sosesc conducătorii bisericii

Opoziția continuă

Ellen White obiectează puternic

Interdicția devine oficială

Vânzare de cărți la preț foarte redus

Publicațiile independente timpurii

Colecția Spalding-Madison

Partea a doua – A

Istoria școlii Madison și motivul pierderii ei (1904-1965)

Achiziționarea Fermei Nelson

Introducere

Prima parte a acestei cărți a prezentat felul în care primele școli au condus la crearea *Colegiului Battle Creek*, iar mai târziu la fondarea *Colegiului Misionar Emanuel*.

La sfârșitul primei părți, am văzut că două evenimente s-au produs aproape în același timp. În 1904, Sutherland și Magan părăseau *Colegiul Misionar Emanuel*, fiind îndemnați de Ellen White să înființeze o nouă școală în statele din sud, iar un an mai târziu, în primăvara anului 1905, un alt proiect educațional demara în California.

În cea de-a doua parte a cărții, îi vom urma pe Sutherland și Magan în călătoria lor spre sud, cu scopul identificării locației potrivite pentru noua lor școală. Este important să înțelegem ce s-a petrecut

la Madison, deoarece, din istoria acestei instituții vom învăța *ce să facem* sau *ce să nu facem* într-o instituție care intenționează să respecte planul divin desemnat pentru educație.

Cea de-a treia parte a cărții prezintă istoria Loma Lindei și impactul pe care l-a avut în timp asupra întregii denominațiuni. Din istoria primilor ani, vom înțelege mai mult despre planul original descoperit pentru școlile de preparare a misionarilor medicali.

S-ar putea ca cineva să fie interesat în demararea unui proiect misionar care să funcționeze prin auto-finanțare [*self-supporting*]. Pe parcursul acestei cărți, vom descoperi unele principii extrem de importante în acest sens.

Călătorind spre sud

După cum am văzut, din vara anului 1901 și până în primăvara anului 1904, Edward Sutherland și Percy Magan au lucrat în mod sârguincios la promovarea cu succes a *Colegiului Misionar Emanuel* din Berrien Springs, statul Michigan. În 1903, ei au înțeles însă că opoziția față de reformă devenea tot mai mare și până la urmă aveau să fie eliminați.

Statele din sud atrăseseră atenția lui Sutherland și Magan încă din anul 1898, când Percy îl vizitase pe James Edson White, fiul Ellenei White, care încă din 1894 își dedicase viața ajutorării negrilor săraci. Pe atunci, ei călătoreau cu vapoarașul lui Edson, numit *Steaua Dimineții* [*The Morning Star*].

Între aprilie 1899 și iunie 1901, Sutherland și Magan au lucrat în statele Alabama și Tennessee, ajutându-l pe Edson la înființarea unor școli.

Când, în anul 1899, Edson a vizitat, în grabă, școala de la Battle Creek, Magan l-a ajutat să-și tipărească micul său jurnal, intitulat *The Gospel Herald* [*Vestitorul Evangheliei*]. Ei i-au oferit lui Edson și câteva donații, pentru lucrarea pe care o desfășura în sud.

„În câteva ocazii, chiar înainte de preluarea misiunii de la Berrien Springs, frații Magan și Sutherland și-au exprimat față de mine povara pe care o simțeau pentru lucrarea în statele sudului. Inimile lor sunt aici... Ei cred că Îl pot onora mult mai bine pe Domnul mergând într-un câmp misionar cu nevoi mai mari.” – *EGW, Remarci făcute la întâlnirea de la Berrien Springs, 23 mai 1904*

După depunerea demisiei lor în fața comitetului *Colegiului Misionar Emanuel*, Sutherland și Magan au plecat într-o călătorie spre sud. La data de 1 iunie 1904 ajunseseră în Nashville unde au vorbit cu George I. Butler, președintele de atunci al *Uniunii de Sud*; l-au vizitat și pe S.N. Haskell, care conducea o serie de evanghelizări în oraș. Vă amintiți cu siguranță de faptul că Magan făcuse o călătorie în jurul lumii, împreună cu fratele Haskell, pe parcursul căreia a scris cele 49 de articole pentru numerele dintre ianuarie 1890 și iulie 1891 ale revistei *Youth's Instructor*. Ei erau prieteni apropiați și amândoi erau convinși că trebuie să respecte cu sfințenie sfaturile Spiritului Profetic cu privire la planul divin pentru educație.

A doua zi, după sosirea lor în Nashville, Sutherland și Magan au vizitat-o pe Ellen White în casa

lui Edson, unde au discutat posibilitatea înființării unei noi școli. W.C. White, era întotdeauna cu ea. Prin providența lui Dumnezeu, s-a întâmplat ca ei să petreacă câteva săptămâni în sud.

TURUL CU VAPORUL

Fiind foarte entuziasmată de perspectivele care se iveau la orizont, Ellen White i-a încurajat să facă o excursie cu vaporul pe râu în căutarea unei locații potrivite.

Joi dimineața, pe data de 9 iunie, avându-l pe Edson la cârmă, *The Morning Star* s-a pus în mișcare pe Râul Cumberland. La un moment dat ambarcațiunea s-a stricat, fiind nevoiți să ancoreze pentru reparații la *Joncțiunea Edgefield*, nu departe de un mic loc, numit Madison.

Pentru că aveau ceva timp la dispoziție, W.O. Palmer, unul dintre colaboratorii lui Edson, a dus-o pe Ellen White la ferma din apropiere, numită *Ferma lui Nelson*, despre care Edson auzise deja. Prețul fermei era de 12.000 de dolari și avea o suprafață de 414 acri. Cercetând ferma, ei și-au dat seama că era nevoie de multe reparații, și, cu toate că în adâncime solul era foarte fertil, cel de deasupra fiind erodat de timp, a rămas fără straturile de deasupra. Ferma era situată la cinsprezece mile depărtare de Nashville.

A doua zi, dânsa împărtășea cu Sutherland și Magan faptul că acesta era, de fapt, locul pe care trebuia să-l cumpere, dar ei ezitau să achiziționeze o proprietate atât de scumpă, fiind uimiți oarecum de îndemnurile ei. „Sutherland și Magan se gândeau să înființeze noua lor școală undeva, între munții aflați în estul statului Tennessee sau în vestul statelor Carolina.” [*Carolina de Nord și Carolina de Sud*] – (*Light Bearers to the Remnant*, p. 245). Așadar, *Morning Star* a plecat mai departe, pe râu în sus, și cei doi bărbați au petrecut două zile cercetând și alte ferme, dar fără succes. Până la urmă, amândoi au ajuns la concluzia că Ellen White știa mai bine ce anume era potrivit acestui scop. Peste ani s-a dovedit că a fost cea mai bună opțiune.

Achiziționarea proprietății

La întoarcerea spre *Joncțiunea Edgefield*, Ellen White a vorbit cu proprietarii *Fermei Nelson*, un cuplu de oameni vârstnici, care se numea Ferguson. După un acord prealabil, încheiat în privința prețului, Magan a vorbit iarăși cu d-na Ferguson care încerca acum să dea înapoi, cerând mai mulți bani.

„În viața mea n-am trecut printr-o încercare mai mare. Acum vrea 13.000 de dolari! Aceasta înseamnă mult mai mult decât ne așteptam noi că am putea plăti, dar, dacă stai să te gândești, cred că locul acesta este mai bun decât oricare altul la prețul acesta.” – *Magan către Ellen White, 19 iunie 1904*

Între timp, Sutherland plecase la Berrien Springs, pentru a o aduce la fața locului pe mătușa lui, d-na Druillard, ca să-l ajute cu bani. Când a auzit despre ce este vorba, a ezitat dar apoi s-a răzgândit și au plecat împreună să vadă proprietatea. Sosind acolo, dânsi i-a plăcut.

La data de 22 iunie, s-a încheiat acordul de achiziționare a terenului la prețul de \$12.723, prevăzând un avans de \$5.000 care trebuia plătit în decurs de zece zile. Contractul final s-a semnat chiar a doua zi.

Ellen White i-a spus lui Nellie R. Druillard (1844-1938) că, dacă îi va ajuta pe acești tineri în proiectul lor, Dumnezeu o va binecuvânta cu viață lungă, și așa s-a întâmplat.

„În ziua aceea, Ellen White îi spunea Mamei D: „Nelly, tu ai impresia că ești în vârstă, gata de pensionare, dar, dacă vei veni să-ți arunci sorții în această lucrare și dacă vei avea grijă de tinerii aceștia, sprijinindu-i în rolul pe care Domnul dorește ca ei să-l îndeplinească, El îți va întineri bătrânețea și vei face mult mai mult de acum înainte, decât ai făcut până acum.” – *A.W. Spalding, Christ's last Legion, p. 169*

Druillard s-a alăturat lor ca fondatoare a școlii, continuând să o susțină până când a murit, la vârsta de 94 de ani.

„Doamna Druillard, când era vorba de bani, avea mintea cea mai ageră din întreaga denominațiune. A funcționat aici ca trezorier și finanțator, inclusiv pentru câmpurile misionare din străinătate.” – *Ibid. 168*

UNIȚI, DEȘI DEZBINAȚI

Ceva remarcabil de nou

Ellen White mai făcuse o promisiune. I-a promis lui Sutherland și Magan că, dacă ei vor înregistra noua instituție sub titlul de *organizație independentă*, atunci ea va servi ca membră a comitetului de conducere.

În acest punct, cititorul trebuie să înțeleagă faptul că, sub călăuzirea Spiritului Profetic avea loc o schimbare monumentală Înainte de aceasta, viața Ellenei White se derulase doar în lucrarea ei pentru denominațiune, văzând cu ochii ei ocaziile trimise de cer, proiecte distruse prin încăpățânarea conducătorilor bisericii sau ai membrilor comitetului.

Era în vara anului 1904. Dumnezeu i-a arătat că a sosit timpul să fie promovată ideea înființării unor *organizații independente*, care aveau să rămână credincioase doctrinelor istorice și să împlinească planul original de pregătire a tinerilor, de îngrijire a bolnavilor, de întocmire a publicațiilor și de proclamare a întregii solii îngerești.

Un an mai târziu, Ellen White urma să devină instrumentul prin care a luat ființă proiectul din Loma Linda, o instituție care aparținea acum bisericii. Ea urma să participe personal la recrutarea celor mai aleși lucrători care trebuia să respecte principiile divine: Burden, Haskell, Howell, Abbott și alții, au ajutat la demararea lui în mod corespunzător.

Dar, între anii 1910-1912, lucrătorii trimiși de dânsa acolo au fost redirecționați de conducătorii bisericii în alte părți sau ținuti departe de această lucrare. Instituțiile bisericii, care dețineau controlul, în cazul acesta, *Conferința California de Sud*, asistată de *Conferința Generală* – au făcut multe schimbări ca planul original pentru lucrarea medicală să nu fie pus în aplicare. Prin anii 1930, schimbările au condus la o stare de lucruri care au desființat și alte instituții educaționale ale noastre. Mai multe detalii despre aceasta în partea a treia a cărții.

În vara anului 1904, toate aceste amănunte, Ellenei White îi erau încă necunoscute, dar Dumnezeu cunoștea viitorul, călăuzind-o spre ceva nemaiauzit. Dânsa a ajutat acest mic grup independent să demareze o nouă instituție și apoi, în mod specific și repetat, ea le-a cerut să nu permită nici atunci și nici mai târziu ca proiectul să ajungă vreodată sub controlul bisericii. Iată cum au stat lucrurile:

CONDUCĂTORII ULUIȚI DE NOILE CONCEPTE

La data de 30 iunie 1904, Magan călătorea spre nord, ca să rezolve anumite probleme la Berrien Springs, Battle Creek și Washington, D.C.

Conform jurnalului său, planurile propuse de Ellen White pentru noua școală aflată în statul Tennessee nu sunau prea încântător pentru urechile conducerii Conferinței Generale. Unii susțineau că s-a cumpărat prea mult teren, alții afirmau că acest proiect va aduce biserica la faliment, iar câțiva erau deranjați de ideea unui program de studiu îmbinat cu muncă fizică.

Aproape toți erau stârniți împotriva ei, în momentul în care auzeau că Ellen White le ceruse celor doi colaboratori ai ei să înscrie noul proiect sub numele de *organizație independentă*; ceea ce însemna că acest proiect nu trebuia să ajungă niciodată sub controlul conducerii bisericii.

Era grav până și simplul fapt că se achiziționase un teren atât de mare pentru o singură școală – și încă una cu profil agricol, ca parte din programa ei școlară, dar să mai fie și independent de biserică, era prea de tot! Această mișcare a fost considerată trădare, rebeliune sau orice alt termen de rău augur.

La sfârșitul anilor 1880, Sutherland și Magan au observat că *Asociația Conferinței Generale* era încărcată cu datorii mar ale instituțiilor medicale și educaționale. Cei doi au slujit mulți ani ca funcționari de seamă la Battle Creek, luptându-se cu o datorie de 90.000 de dolari, pe care cei de dinaintea lor o creaseră, în condițiile în care, la vremea aceea, un pastor sau un profesor era plătit între \$10 și 12\$ pe săptămână.

Fiind întrebați, cei doi au răspuns conducătorilor bisericii că aveau de gând să construiască și să se extindă numai în momentul în care aveau fonduri disponibile. Un alt concept unic! Cum putea o școală să demareze după modelul acesta?

Toate aceste idei, ciudate pentru cei de la conducere, făceau parte din planul divin, lăsat ca moștenire lui Sutherland și Magan prin intermediul *Mărturiilor* și sfatul direct al Ellenei White.

ÎNCEPE OPOZIȚIA

Poate nu în mod intenționat, dar conducătorii bisericii depuneau eforturi serioase ca banii membrilor bisericii să nu susțină *proiectul acesta independent*. Așa ar fi avut șanse să eșueze sau să intre sub controlul direct al bisericii.

Toate aceste obiective îmbinate la un loc au continuat o vreme. Timp de doi ani, Ellen White le-a tot spus:

„Domnul nu trasează limite asupra lucrătorilor Săi în felul în care obișnuiesc oamenii să le traseze. Frații Magan și Sutherland sunt împiedicați în mod inutil în lucrarea pe care o aduc la îndeplinire în prezent. Mijloacele au fost reținute de la ei, din cauză că organizarea și conducerea școlii Madison nu s-a supus controlului *Conferinței*, dar motivul pentru care această școală nu a fost niciodată sub conducerea *Conferinței* nu era unul oarecare....”

„Domnul nu cere ca lucrarea de educație care se desfășoară la Madison să se schimbe, numai pentru că nu primește sprijin financiar de la membrii noștri. Lucrarea care se face acolo este aprobată de Dumnezeu și El interzice ca această parte a lucrării să se întrerupă vreodată. Domnul va continua să-i binecuvânteze și să-i susțină pe lucrătorii Săi, atâta vreme cât aceștia vor urma sfatul Său.” – *EGW, 18 iunie 1907; Seria B, Nr. 11, p. 32*

Structura organizațională de la Madison

Toate aceste lucruri ne fac din ce în ce mai curioși. Întrebarea care se ridică acum este: *Ce structură organizațională prevedea Ellen White pentru acest proiect?*

În luna iunie 1904, pe vremea când dânsa le spusese celor doi să achiziționeze *Ferma Nelson*, le-a mai spus și un alt lucru, unul foarte îndrăzneț, de altfel: să facă tot posibilul ca noul proiect să nu ajungă niciodată sub conducerea denominațiunii.

Dânsa le-a explicat faptul că, pentru aceasta, ei trebuie să înscrie proprietatea în așa fel încât să se plaseze sub incidența legilor statului ca *organizație non-profit* și, atunci, dânsa va participa ca membru în comitetul de conducere.

Acesta era un alt lucru îndrăzneț. Cu nicio altă ocazie Ellen White nu a mai slujit în comitetul vreunei biserici sau al unei instituții. Nu o făcuse nici înainte și nici după aceea. I s-a arătat că trebuia să o facă de data aceasta, pentru a le demonstra conducătorilor bisericii și membrilor de pretutindeni faptul că nu era nimic rău a sprijini startul unor *proiecte independente*, iar micile grupări de felul acesta beneficiau de sprijinul ei. Cu Ellen White la bord, le-ar fi fost destul de dificil liderilor bisericii să denunțe Madison-ul, din cauza împotrivirii ei față de controlul autorizat al bisericii.

Acești olucrători erau în deplină armonie cu doctrinele și standardele istorice; aici erau într-adevăr apărute, puse în practică și promovate mai mult decât decât o făcea conducerea bisericii.

Pentru a înrăutăți și mai mult situația, în timp ce la Madison funcționa un centru independent de pregătire a lucrătorilor și un sanatoriu, în altă parte, Edson White publica și vindea cărți fără permisiunea bisericii.

Ellenei White i s-a arătat că, de atunci încolo, era necesar ca *proiectele independente* să promoveze lucrarea de educație, lucrarea medicală misionară și de publicații pentru membrii noștri. Era timpul ca oamenii lui Dumnezeu să înțeleagă faptul că denominațiunea nu trebuia să aibă control asupra tuturor lucrărilor. Dânsa a mai înțeles că Madison nevoit să facă față unor reale provocări și să demareze unele domenii și proiecte la care conducătorii bisericii ar fi refuzat să ia parte.

Din când în când, se ridică întrebarea, dacă alte *proiecte independente* ar trebui să fie înscrise

sub titlul de corporație. Realitatea este că însăși Ellen White a dat instrucțiuni ca lucrurile să se întâmple astfel.

Ellen White nu doar că a cerut ca noua instituție să nu ajungă în posesia și să nu fie niciodată controlată de denominațiune, dar le-a spus fondatorilor că trebuie să fie înregistrată ca organizație care urma să funcționeze conform legilor statului Tennessee.

Ea a procedat astfel deoarece a fost instruită cu privire la faptul că aceste corporații rezistau mai mult decât orice organizație privată sau cele în parteneriat. Dacă *Madison* ar fi fost înregistrat sub titlul de *proprietate privată* sau *în parteneriat*, ar fi fost mult mai ușor pentru *Conferința Generală* să pătrundă în nucleul ei ca să preia controlul, iar urmașii proprietarilor care au înființat instituția ar fi putut oricând să o doneze bisericii, iar, dacă aceștia ar fi părăsit credința, o puteau duce cu ei.

Madison exista ca proprietate condusă de un grup independent de misionari și a fost înregistrată la cererea Ellenei White ca *organizație non-profit*.

(Este demn de menționat faptul că Ellen White a aranjat lucrurile în așa fel încât dreptul de proprietate asupra scrierilor ei să aparțină unei organizații independente, numite Patrimoniul Ellen White, Inc. După moartea dânzei, membrii comitetului au acceptat salarii denominaționale, ceea ce a adus comitetul respectiv și mai mult sub incidența și controlul denominațiunii.)

Iată o declarație, făcută cu ocazia comemorării aniversării de aur a albumului *Școlii Madison*, care ne confirmă faptul că Ellen White a fost cea care a decis structura organizatorică a acestei școli.

„La cererea fondatorilor, fratele și sora Haskell dețineau *Titlul de proprietate* al fermei, până când s-a înființat corporația.”

„Sora E.G. White a fost foarte categorică în privința deținătorului *titlului de proprietate* și a persoanei care urma să exercite un control temporar. Dr. Floyd Brailliar, un naturist bine-cunoscut în interiorul bisericii, scriitor și lucrător de valoare la Madison, din primii ani și până când trupul său a fost depus în mormânt, în anul 1952, a citat-o pe Ellen White, după cum urmează:

„Aș dori să știți că mi s-a arătat cum ar trebui să fie organizată această școală. Nu ar trebui să fie nicidecum organizată ca alte școli de-ale noastre și nici controlată în mod asemănător. Aș dori, ca dvs., profesore Magan, să mergeți cu mine, ca să găsim un avocat capabil să întocmească documentația necesară înregistrării instituției, iar eu voi aștepta aici până la realizarea acestui lucru, și abia după aceea voi pleca în California.”

„Iar dumneavoastră, profesore Sutherland, vei pleca în nord, ca să vezi dacă poți face rost de bani suficienți pentru plata avansului pentru acest loc, [aproximativ \$5.000], iar noi vom susține organizația de aici.” – *A Pictorial History of Madison College: A School of Divine Origin, 1904-1964 – O Istorie Descriptivă a Colegiului Madison: O Școală de Origine Divină, 1904-1964*)

În timp ce Sutherland a plecat să strângă bani, Ellen White a rămas acolo, ca să se asigure că proprietatea va fi înregistrată în mod corespunzător la oficiul Secretarului de Stat, în orașul-capitală Nashville. Nu a plecat acasă, în vest, la Elmshaven, până când Madison nu a fost incorporat ca *organizație independentă*.

Această acțiune nu a reprezentat o opțiune ușuratică din partea dânzei. Ellen White a fost unul dintre fondatorii acestui proiect și apoi unul dintre cei zece administratori [membri ai comitetului]. Ea a rămas membră atâta timp cât i-a permis sănătatea și nu a demisionat până în anul 1914.

Principiul care stă la bază

Este interesant faptul că Ellen White a făcut un lucru asemănător și la Sesiunea Conferinței Generale din 1901. Revenită de câteva luni din Australia, la această sesiune dânsa a propus *descentralizarea denominațiunii*. Puterea centrală [*Conferința Generală*], care se afla pe atunci la Battle Creek, nu trebuia să dicteze cum să procedeze diviziunile, uniunile, conferințele și celelalte organisme ale bisericii. Obiectivul era ca să-i determine pe lucrătorii și administratorii noștri de la toate nivelele să privească numai la Domnul pentru călăuzire.

„Împărțirea *Conferinței Generale* în *Uniuni de Conferințe* pe zone era un aranjament de inspirație divină. În lucrarea Domnului desemnată pentru zilele din urmă, centrele ierusalimice sau puterile monarhice absolute nu mai erau necesare, iar lucrarea din diferite țări nu trebuia să fie legată prin contracte de muncă centralizate la Battle Creek. Nu acesta era planul lui Dumnezeu.” – *Mărturii Nepublicate*, p. 368

A făcut, deci, parte din planul divin, faptul că în anul 1904 Ellen White a fost instruită să lanseze ideea proiectelor independente, care urmau să pregătească lucrători independenți, pastori și școli pregătitoare. Membrii laici erau instruiți pentru lucrare, individual sau în grupe mici, pentru a promova lucrarea misionară. (*Mărturii vol. 7, p. 18-28, este un exemplu de acest fel.*)

„Timp de mai mulți ani am fost avertizată despre pericolul care există ca omul să privească la om pentru aprobarea de a face un lucru sau altul, în loc să-L caute direct pe Dumnezeu, pentru a primi el însuși sfatul respectiv. Așa se face că oamenii devin slabi și sunt ținuiți prin legături omenești pe care Dumnezeu nu le aprobă. Domnul poate să impresioneze mintea și conștiința fiecărui om pentru a face lucrarea Lui.” – *Mărturii Nepublicate*, p. 366

Este un lucru bun acela de a ne sfătui împreună; dar, în lucrarea lui Dumnezeu, n-ar trebui să devenim roboți și să facem ce ne spun alții.

„În nicio conferință nu ar trebui ca propunerile să fie tratate în grabă, fără a li se acorda un timp de gândire și cântărire cu atenție a lucrurilor, întorcându-le pe toate fețele de frați cu experiență. Dacă un președinte de conferință sugerează anumite planuri, este considerat adesea inutil să mai fie întrebat și Domnul. Propuneri care nu sunt spre binele spiritual al credincioșilor sunt acceptate cu ușurință, având consecințe mult mai grave decât pare la prima vedere. Asemenea lucruri nu fac parte din ordinea lucrurilor aprobate de Dumnezeu.” – *Mărturii vol. 9, p. 278*

Sosesc conducătorii bisericii

La fermă erau o mulțime de lucruri de făcut, iar Ellen White a rămas acolo pentru a-i încuraja pe lucrători. În acest timp, singurul care deținea controlul legal asupra proprietății era credinciosul frate Haskell. Ellen White știa că poate avea încredere în faptul că el nu va transfera proprietatea în

patrimoniul bisericii fără permisiunea ei, pe care dânsa nu avea de gând să o acorde vreodată.

Era pe la începutul lunii august, iar Magan se sfătuia cu Ellen White pentru a avea asigurarea că procedura înregistrării corporației se va desfășura conform dorințelor ei, când au sosit vizitatorii...

Agitați la maximum de veștile date de Sutherland, câțiva dintre liderii bisericii au efectuat o călătorie la Madison, ca să vadă ce se întâmpla acolo și dacă era posibil să prevină catastrofa segregării organizației.

Iată câteva declarații succesive apărute în jurnaul lui Magan, făcute în stilul său concis și unic:

„7 august, 1904. Am avut o discuție cu Ellen White în privința organizației. Ea a fost de acord cu planul propus. W.C. White era și el prezent.”

„8 august, 1904. În cursul dimineții am lucrat cu W.C. White, pregătind planul de încorporare al școlii la Nashville. După-amiază i-am întâlnit pe Prescott, Griggs, Washburn, Baird și W.C. White în vederea pregătirii planului organizatoric. Lui Daniells nu i-a plăcut. Prescott consideră că eu am călătorit prea mult. La fel crede și Daniells.”

„Bland era de părere că unii profesori invidiază independența noastră și ar dori să procedeze și ei la fel.”

„9 august 1904, Washington. Am petrecut după-amiaza împreună cu Daniells. Am avut o conversație satisfăcătoare. I-am explicat de ce școala noastră era independentă și avea dreptul să consume din „pâinile pentru punerea înainte.” – *Magan Diary entries for Sunday through Tuesday, 7-9 august 1904*

Cu toate că *organizarea independentă* a fost ideea Ellenei White, iar fiul ei (W.C. White) lucra împreună cu Magan la formularea planurilor corporației, Daniells s-a exprimat în contradicție vădită cu ele. Ba mai mult, atât Prescott, cât și Daniells nu au apreciat deloc faptul că Magan și Sutherland călătoreau prin țară ca să strângă bani pentru proiectul lor independent, care nu se afla măcar sub administrația conducerii bisericii.

În ziua de marți, 9 august, Daniells părea să se fi domolit, dar după câteva luni, și chiar ani, a dovedit că simpatia lui încetase.

OPOZIȚIA CONTINUĂ

Trebuie să dăm timpul înainte cu aproximativ doi ani. La acea vreme, Daniells cerea ca toți funcționarii bisericii de pe întreg continentul să împiedice efortul celor de la Madison de a obține donații. În viziunea sa, exercitarea controlului suprem al bisericii era mai mult important decât aducerea la îndeplinire a planului divin pentru educație și continuarea lucrării misionare.

Daniells nu era un om rău, ci doar un om condus greșit. Când ajungi la conducerea unei biserici, e ușor să crezi că unii ar trebui să asculte de alții.

Iată două remarci prezente în jurnalul lui Magan:

„7 mai 1907, Paradise Valley. Am vorbit cu sora White referitor la atitudinea *Conferinței Generale* față de noi. Sunt prezente Sara McEnterfer și Lillian. I-am spus sorei White că noi nu aveam niciun drept să primim vreun ban, decât numai dacă am fi sub controlul *Conferinței Generale*. Ea a răspuns: „Acceptă orice donație pe care o primești. Acești bani aparțin Domnului, nu oamenilor. Poziția lor, Lui nu-i este plăcută. *Conferința Uniunii de Sud* nu are niciun drept de proprietate sau control.”

„14 mai 1907, la Loma Linda pentru a mă întâlni cu sora White. Am discutat cu dânsa despre poziția *Conferinței Generale* cu privire la ideea că instituțiile care nu aparțin *Conferinței* să nu beneficieze de niciun ban. Ea a răspuns: „Daniells și cei de partea lui au luat o poziție care nu este după voia Domnului. Dânsa spunea că avea ceva scris referitor la această situație și căuta să găsească textul.”
– *Magan diary entries for Tuesday, May 7 and Tuesday, 14 mai 1907*

ELLEN WHITE OBIECTEAZĂ PUTERNIC

Se pare că Ellen White n-a mai găsit ce avea scris cu privire la acest subiect, așa că, pe data de 14 mai i-a scris o scrisoare lui Magan, exprimându-și și mai puternic convingerile referitor la acest lucru.

„Am primit vești că tu și lucrătorii de la Madison faceți lucrarea pe care Domnul v-a încredințat-o. Atitudinea de opoziție sau totală indiferență a unor frați a făcut ca munca voastră să devină mai grea decât era necesar... dar Domnul este mulțumit de faptul că tu nu te-ai descurajat.”

„Unii au întreținut ideea că, din cauza faptului că școala de la Madison nu era proprietatea *Conferinței*, celor care sunt la conducerea școlii nu ar fi trebuit să li se dea voie să ceară mijloace de la oamenii noștri, de care este nevoie pentru a duce mesajul nostru mai departe. Aceste idei trebuiesc corectate...”

„Domnul Isus îi va trage la răspundere pe cei care vă țin pe loc, așa încât vă este aproape imposibil să mergeți mai departe în armonie cu călăuzirea Lui. Tu ești la fel de îndreptățit să primești ajutor pentru nevoile tale, după cum sunt și alții, care fac cunoscute nevoile lucrării în care sunt implicați...”

„Pe măsură ce continui în conformitate cu voia lui Dumnezeu, nu vei fi ținut în imposibilitatea de a cunoaște cum să-ți asiguri mijloacele pentru a merge înainte. Dumnezeu interzice împiedicarea lucrătorilor cu experiență care acționează cu credincioșie de partea Lui.”

„Prea mult timp s-a pierdut din cauză că regulile și restricțiile oamenilor au fost așezate mai presus decât scopurile lui Dumnezeu. În Numele lui Dumnezeu, apelez la voi, lucrători ai *Conferinței*, ca să întăriți, să spijiniți și să lucrați în armonie cu frații de la Madison, care duc mai departe lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o.” – *EGW către Percy Magan, 14 mai 1907; Saplding-Magan Unpublished Testimonies, p. 411-412*

„W.C. White, fiul Ellenei White, a fost tovarășul ei permanent. El cunoștea mentalitatea mamei sale și a susținut întotdeauna deciziile ei:

23 mai 1907, St. Helena. Am petrecut după-amiaza cu W.C. White. El mi-a înmânat scrisoarea

sorei White către Daniells cu privire la noi. Mi-a spus că nici el nu era de acord cu administrația de la Washington și nici cu privire la faptul ca toți banii trebuia să treacă prin mâinile lor... Spunea că el n-ar fi de acord ca noi să ajungem sub dominația lor.” – *Magan diary entry, Thursday, 23 mai 1907*

Înainte de a încheia acest subiect, ar trebui menționată o scrisoare datată și mai timpuriu, adresată de Ellen White fratelui Watson – președintele *Conferinței Colorado*, care se referea la efortul pentru finanțare. În scrisoarea ei, din 22 ianuarie 1905, dânsa îi spunea lui Watson că, el nu avea niciun drept să interzică membrilor bisericii direcționarea banilor proveniți din zecime către misiunile independente. Pentru a citi scrisoarea în întregime, ea se poate găsi la pagina 215-216 a cărții *Spalding-Magan Unpublished Testimonies*. Se află și în compilația completă a Spiritului Profetic, *The Truth about The Tithes*, disponibilă direct de la editura noastră.

„O problemă destul de delicată a instituțiilor independente [*self-supporting*], care nu depind de directă îndrumare a Conferinței, o constituie sursa din care acestea urmau să-și asigure fondurile, în special când era vorba de achiziționarea unei proprietăți sau de construirea clădirilor necesare instituției. În mod natural, conducătorii noii școli se gândeau la prietenii sau foștii lor asociați, care locuiau în zone în care banii se procurau mai ușor. Apelurile venite din sud ar fi condus la un răspuns favorabil din partea celor din nord sau din vest. Și nu era deloc ușor pentru cei care purtau responsabilitatea lucrării să vadă cum sume semnificative erau trimise în diferite câmpuri misionare.” – *Merlin Neff, For God and CME, p. 114*

Tot timpul Ellen White era ocupată scriind scrisori. Iată aici o parte a unei scrisori editată în luna ianuarie 1908:

„Domnul lucrează prin diferite mijloace. Dacă există unii care doresc să pătrundă în câmpuri noi și să preia noile poveri ale lucrării, încurajați-i să facă astfel. Adeveniștii de ziua a șaptea fac o lucrare deosebită și bună; să nu lăsăm mâna niciunui om să se ridice și să-l împiedice pe semenul său. Aceia care nu au câștigat încă experiență în lucrarea lui Dumnezeu, ar trebui încurajați să urmeze îndrumările și sfaturile venite direct de la Domnul.”

„Nu vă îngrijorați de faptul că unele mijloace ajung direct la cei care încearcă să facă lucrare misionară într-o manieră liniștită și eficientă. Mijloacele nu ar trebui să fie administrate doar de o singură agenție sau o singură organizație. Există o vastă lucrare de făcut cu conștiinciozitate pentru cauza lui Dumnezeu. Ajutorul trebuie cerut de la orice sursă posibilă.” – *EGW, „către cei care poartă responsabilități la Washington și în alte centre”, 6 ianuarie 1908; Mărturii Nepublicate, p. 421-422*

Scrisoarea dânzei continuă astfel:

„Celor din conferința noastră, care simt că dețin autoritatea cu care pot să interzică strângerea de mijloace din anumite teritorii, acum le spun: „Această chestiune mi-a fost prezentată mereu și mereu. Depun mărturia mea în Numele Domnului, în favoarea celor vizați: oriunde v-ați afla, abțineți-vă de la a mai face interdicții. Lucrarea lui Dumnezeu nu este menită pentru a fi împiedicată. Dumnezeu este slujit cu credincioșie de acești oameni pe care voi i-ați urmărit și criticat foarte aspru. Ei se tem de Domnul și Îl onorează. Sunt împreună-lucrători cu El. Să vă ferească Domnul să puneți vreun jug pe grumazul slujitorilor Lui.”

„Este privilegiul acestor lucrători să accepte daruri sau împrumuturi pe care să le investească

într-o lucrare importantă și necesar de îndeplinit.”

„Această povară a responsabilității, pe care unii o consideră că Domnul a așezat-o peste ei, prin poziția lor oficială, ea nu a fost așezată niciodată. Dacă oamenii se plasau liberi pe platforma adevărului, ei nu ar fi acceptat niciodată sarcina de a crea reguli și interdicții prin care să-i lege și să-i împiedice pe lucrătorii aleși ai lui Dumnezeu în lucrarea de pregătire a misionarilor Săi. Dacă sunt dispuși să învețe lecția „Voi sunteți cu toții frați”.... vor putea da la o parte jugul prin care îi țin legați pe frații lor.” – *Ibid.*

INTERDICȚIA DEVINE OFICIALĂ

Din nefericire, sfaturile Ellenei White au fost ignorate complet. Patru luni mai târziu, în numărul din 14 mai 1908 al revistei *Review* este descrisă o acțiune a *Conferinței Generale* prin aceasta care cerea ca niciun ban să fie pus la dispoziția proiectelor independente. Anunțul suna în felul următor:

„*Hotărât.* Orice proiect special pentru care sunt solicitate donații de la membri ar trebui să primească avizul *Conferinței Generale* și al *Uniunilor de Conferințe* din zona în care au loc astfel de acțiuni. Iar orice persoană, trimisă să solicite donații, trebuie să primească mai întâi aprobarea *Uniunii de Conferințe* din zona de unde provine și o scrisoare de recomandare din partea *Uniunii* sau a *Conferinței* locale în care dorește să solicite mijloacele, înainte de a începe orice solicitare.” – *Acțiunea Conferinței*, raportată în revista *Review* din 14 mai 1908.

La scurt timp după ce copia numărului respectiv al revistei *Review* a ajuns la Elmshaven, (numai 12 zile distanță de la Washington, D.C. până în California!), dânsa a răspuns printr-o scrisoare usturătoare adresată conducătorilor *Conferinței Generale*. Iată câteva paragrafe:

„Către funcționarii Conferinței Generale.... Când am citit hotărârea publicată în *Review*, prin care s-au împus atâtea restricții asupra celor trimiși cu scopul strângerii de fonduri.... mi s-a făcut rău, din cauza restricțiilor prezentate.... Dacă harul convingător al lui Dumnezeu nu va atinge inimile funcționarilor *Conferinței*, se va ajunge până acolo, încât această situație va atrage dezaprobarea lui Dumnezeu asupra voastră. Ajunge cu acest spirit de interdicție!...”

„În această noapte, după miezul nopții, n-am putut să mai dorm. M-am trezit, având în minte următorul mesaj pentru conducătorii noștri: „Sfârâmați orice jug care ar împiedica sau limita puterea mesajului celui de-al treilea înger. S-a lansat o chemare la un liberalism la care au răspuns prea mulți...”

„S-ar fi făcut o și mai mare lucrare dacă unii nu ar fi devenit atât de zeloși în a-i supraveghea și împiedica pe cei care caută să obțină mijloace financiare de la frați, pentru a continua lucrarea Domnului... Este cumva rolul omului acela de a deveni dicator asupra semenilor săi? E responsabilitatea lui să interzică cuiva de a merge într-un loc?... Există o mare nevoie pentru reformă în rândurile noastre.” – *EGW, către funcționarii Conferinței Generale, 26 mai 1908.*

VÂNZAREA CĂRȚILOR LA PREȚ REDUS

Un alt motiv de iritare a conducătorilor bisericii l-a constituit faptul că lucrătorii din sud publicau și vindeau cărți la un preț mult mai mic decât prețul practicat de casele de editură. Credincioșii

donau bani grupurilor independente, bani care nu doar că îi ajutau să îndeplinească misiunea lor, dar i-a susținut și în proiectul de publicare al cărților inspirate la un preț mult mai mic.

„Oamenii cărora Dumnezeu le-a dat mijloace sunt răspunzători numai Lui pentru aceste mijloace. Este privilegiul lor de a oferi ajutorul și asistența lor direct misiunilor. Din cauza folosirii necorespunzătoare a mijloacelor, câmpurile misionare din sud nu arată mai bine acum decât înainte. Eu nu consider că este datoria câmpurilor misionare din sud, prin publicația și distribuirea de cărți, să fie sub controlul caselor de editură. Iar dacă mijloacele pot fi împărțite pentru a reduce costurile pentru tipărirea și distribuirea cărților mele, așa să facem!...”

„Trebuie să vă spun, frații mei, că nu doresc să văd lucrarea din sud înaintând după metodele cele vechi. Când văd cât de ușor circulă ideea ca distribuirea cărților noastre să fie oprită, nu sfătuiesc ca acest lucru să continue.” – *EGW, Scrisoare 60, 1901.*

De ce considera Ellen White lucrarea cu cărți atât de importantă? Deoarece știa că atunci când cărțile vândute la un preț mai mic vor ajunge în mâinile credincioșilor, va constitui cea mai puternică metodă de răspândire a adevărului, mai rapidă și mai eficientă decât o putea face orice predică. Așa se face că dânsa o numea metoda „predicii mute”.

Într-un vis care este relatat în cartea *Mărturii vol. 9, pag. 66-75*, Ellenei White i s-a descoperit importanța reducerii prețului cărților cu caracter misionar și opoziția care s-a ridicat atunci. În prima parte a visului, i s-a arătat importanța distribuirii cărților Spiritului Profetic și a altor cărți „care descoperă capcanele diavolului”. În continuare, Hristos Însuși vorbește în acest sens:

„Din cauză că vânzarea cărților se făcea la prețuri foarte mici, unele prețuri fiind reduse special pentru ocazia respectivă, multe din cărți erau cumpărate de persoane care nu făceau parte din credința noastră. Aceștia spuneau: „Aceste cărți trebuie să conțin o solie pentru noi. Oamenii aceștia sunt gata să facă acest sacrificiu ca noi să le putem cumpăra, iar noi le vom asigura atât pentru noi, cât și pentru prietenii noștri.”

„Dar din partea unora de-ai noștri nu exista decât nemulțumire. Unul spunea: „Lucrarea aceasta trebuie să fie oprită, altfel toate afacerile se duc de râpă”. În timp ce unul dintre frați căra un braț de cărți, un colportor a pus mâna pe umărul lui și a spus: „Frate, ce faci cu atâtea cărți?” Atunci am auzit glasul Sfătuitorului nostru, zicând: „Nu-i opriți. Acesta e o lucrare care trebuie să fie făcută. Sfârșitul e aproape. Deja s-a pierdut prea mult timp în care cărțile acestea ar fi trebuit să fi fost puse deja în circulație. Vindeți-le aproape și în depărtare. Răspândiți-le ca frunzele toamna. Lucrarea aceasta trebuie să continue fără interdicția cuiva. Suflete pier fără Hristos. Să fie avertizate cu privire la apropiata Sa arătare pe norii cerului.”

„Unii dintre lucrători continuau să pară prea deprimați. Unul plângea și zicea: „Aceștia fac o nedreptate lucrării noastre de editură, cumpărând la un preț atât de redus; pe de altă parte, lucrarea acesta ne lipsește pe noi de unele din veniturile prin care este susținută lucrarea noastră”. Glasul răspundea: „Nu suferiți nicio pagubă. Acești lucrători care iau cărțile la un preț redus nu ar putea să facă o vânzare atât de rapidă decât cu acest așa zis sacrificiu. Mulți cumpără acum pentru prietenii lor și pentru ei, care altminteri nu s-ar gândi să cumpere.” – *Mărturii vol. 9, p. 72-73*

Publicațiile independente timpurii

Este foarte interesant faptul că Ellenei White i-a fost atrasă atenția asupra unor posibilități de tipărire independente, cu peste o decadă înainte ca dânsa să afirme că ar fi trebui să existe școli independente. După criza din 1888, când conducătorii cei mai de seamă de la *Review* și *Conferința Generală* s-au opus cu vehemență mesajului îndreptăririi prin credință, Ellen White a fost îndrumată să publice *Calea către Hristos* (1892) la o casă de editură din afara bisericii, pe nume *Fleming H. Revell Co.*

Mai târziu, în primăvara anului 1903, când cartea *Educație* a fost și ea finalizată, a fost înmănată lui Sutherland și Magan pentru a fi tipărită la *Colegiul Misionar Emanuel*. Atât fiul ei, W.C. White, cât și C.H. Jones s-au implicat în acest proiect (*Magan diary entry, March 25-26, 1903*).

Adesea, instituțiile independente din sud publicau diverse reviste misionare. Mai târziu, în 1910, Ellen White a făcut aranjamente ca nepoții ei gemeni, Henry și Herbert, să cumpere o mică tipografie, ca să poată dezvolta afacerea lor proprie, având tipografia lor în Battle Creek, de care aceștia s-au ocupat cu multă pasiune. Unul dintre ei, Herbert, a tipărit cărți până prin anii '50.

Mai târziu, pe vremea Percy Magan se afla la Loma Linda, a căutat să tipărească și el o carte, *Sfaturi pentru lucrătorii medicali – Counsels to Medical Workers*, o compilație obținută din scrierile Ellenei White, dar, pentru că a întâmpinat o opoziție prea puternică din partea conducătorilor bisericii, a fost nevoit să renunțe.

Conducătorii bisericii nu voiau, de fapt, ca Magan să încaseze banii conveniți pentru drepturile de autor, deoarece el intenționa să-i folosească la susținerea absolvenților Facultății de Medicină interesați să plece în câmpurile misionare. Revista *Review* și editura *Pacific Press* făceau totul ca să beneficieze ei de acești bani. Cărțile tipărite ulterior, *Sfaturi pentru sănătate – Counsels on Health*, în 1923, și *Lucrarea Medicală – Medical Ministry*, în 1932, nu au produs tot atâtea mijloace cum ar fi realizat cartea lui Magan. Compilația noastră, *Manualul Misionarului Medical*, se apropie mai mult de structura planului lui Magan.)

În 1921, Magan i-a scris o scrisoare președintelui *Colegiului Misionar Emanuel* abordând această problemă. Pentru conținutul ei, scrisoarea este absolut remarcabilă. Ellen White se gândea foarte serios la posibilitatea retragerii scrierilor ei de sub controlul denominațiunii, și să nu mai fie publicate de denominațiune.

„Am primit o scrisoare de la C.H. Jones [managerul de la Pacific Press] care prezintă cum Comitetul a refuzat propunerea noastră cu privire la drepturile de autor a cărților medicale. Aceasta nu a constiuit o dezamăgire prea mare pentru mine, știind ce ar însemna sfârșitul acestei chestiuni în mâinile oamenilor care o tratau. Nu există nicio referire la drepturile de autor, cu excepția mențiunii necredinței lor în Spiritul Profetic. Sora White a prevăzut aceste lucruri cu mulți ani înainte. Dânsa nu avea niciun strop de încredere în managementul revistei *Review and Herald*, așa cum era el la vremea aceea, implorându-l pe W.C. White să ia de la *Review* și *Pacific Press* toate cărțile scrise de ea, arătându-i cum ar putea să publice el *Mărturiile*. Pe atunci eu locuiam în casa dânssei și lucram pentru ea, iar dânsa împărtășea cu mine aceste chestiuni. Nu odata sau de două ori, ci de nenumărate ori.”

„Mă tem că această chestiune a drepturilor de autor reprezintă doar o singură verigă din lungul șir al apostaziei care urma să apară. Nu doresc să ajung în starea în care să-i acuz pe frații mei de

apostazie, iar eu să nu simt că mă aflu în același pericol. Tu și cu mine, împreună cu grupul nostru medical, avem multe de făcut pentru a menține lucrarea noastră acolo unde o dorește Dumnezeu. Nu i-ar fi costat nimic pe cei de la *Review and Herald* și *Pacific Press* să acorde acești bani, care în mod normal ar fi trebuit să-i încaseze autorul pentru drepturile sale, iar el are dreptul să-i folosească în misiune, ca pe un dar din partea casei de editură, care nu are niciun drept.” – *Magan către Newton Evans (Președintele CME), 11 November 1921*”

Din scrisoarea de mai sus reiese faptul că Ellen White a fost îndrumată, încă de pe atunci, să ceară publicarea cărților ei la edituri independente. I s-a arătat faptul că în momentul în care o singură organizație, fie ea și denomi-națiunea noastră, deține controlul asupra tipăririi și a drepturilor de autor asupra scrierilor ei, va deveni un real pericol.

Un exemplu al unui de astfel de pericol a avut loc în anii 1980, când un tânăr din Elveția a tipărit pe cheltuiala sa cartea *Tragedia Veacurilor* în limba română, germană și franceză. A introdus tirajul tipărit în limba română în România, care pe atunci se afla în spatele Cortinei de Fier. Editura noastră, *Advent Verlag* din Hamburg – Germania, a făcut presiuni asupra tânărului respectiv cu amenințarea de trimitere la închisoare pentru încălcarea drepturilor de autor, când el încerca să distribuie edițiile tipărite în limba germană și franceză. Nu exista nicio greșeală de tipar în aceste ediții; el a cules textul după edițiile standard din limba germană și franceză. În câțiva ani, tânărul a renunțat descurajat la acest proiect. Autorul lucrării de față are copii ale cărții *Tragedia veacurilor* tipărite în casele de editură din întreaga lume, pe care există permisiunea de a fi retipărite. Edițiile tipărite de denomi-națiune sunt în general mult mai scumpe, și din această cauză nu se vând prea ușor.

COLECȚIA SPALDING – MAGAN

Opoziția față de Madison și proiectele independente care erau înrudite cu publicarea și lucrarea misionară a continuat ani de zile. Dacă puneți acest lucru sub semnul îndoielii, cumpărați cartea *Unpublished Testimonies* (numită și *Spalding-Magan Unpublished Testimonies – [Mărturii Nepublicate ale lui Spalding – Magan]*). Cele 498 de pagini în format A4, care conțin 151 de scrisori scrise în general de Ellen White pe această temă și multe altele, despre lucrarea făcută prin proiectele independente din câmpurile din sud, sunt disponibile acum prin editura *Leaves of Autumn Books, Box 440, Payson, AZ 85541*.

Istoria școlii Madison este o istorie foarte importantă. Ellen White a petrecut mult timp implorând, rugându-se și scriind în apărarea existenței acestei școli. Madison reprezintă metoda prin care lucrarea lui Dumnezeu ar fi fost dusă mai departe și îndeplinită în mod eficient în anii care au urmat. Privind înapoi, pe lângă ceea ce cunoaștem noi astăzi, am putea întrezări motivul pentru care și Dumnezeu a încurajat proiectele independente ca să contribuie la încheierea lucrării Sale pe acest pământ.

Partea a doua – B –

Istoria Școlii Madison și motivul pentru care am pierdut-o

(1904 – 1965)

DEMARÂND ÎNCEPUTUL

Cum a început lucrarea la Madison

Începuturi slabe

Aspectele de bază ale problemei

1905: Apar grădinile și livezile

Muncă fizică folositoare, nu activități sportive

Enunțând motto-ul

Dr. Lilian

Mai multe informații despre început

Progres în 1907

Liderii bisericii în vizită la Madison

1908: Discuții cu conducerea

Sesiunea Conferinței Generale din 1909

1911 – 1915: Citate din jurnal

Lucrarea Sanatoriului se extinde

TRANZIȚIE

Amândoi urmăresc instruirea medicală

Percy și Lilian pleacă la Loma Linda

Declarația unui oficial guvernamental

Sutherland se gândește la acreditare

Lida Scott se unește cu Madison

Remarci suplimentare despre Madison

DEMARÂND ÎNCEPUTUL

Cum a început lucrarea școlii Madison

Revenim la toamna timpurie a anului 1904. Edward Sutherland era atunci în vârstă de 39 de ani, iar Percy Magan era cu patru ani mai tânăr. O mare provocare apăruse înaintea lor, aceea de a converti *Ferma Nelson* într-o școală care să respecte planul divin prevăzut pentru educație.

Ellen White descria programul propus într-una din revistele *Review* prin următoarele cuvinte:

„Planul pe care frații noștri își propun să-l folosească constă în alegerea celor mai buni și mai cu influență tineri și tinere de la Barrien Springs sau alte locuri din nord, care să fie convinși de faptul că Dumnezeu îi cheamă să lucreze în sud. După o instruire de scurtă durată, ei pot deveni profesori. O pregătire minuțioasă li se va oferi însă prin studii Biblice, psihologie și istoria mesajului nostru, iar o instruire și mai specială prin agricultură. Sperăm ca studenții să se atașeze de școlile noastre din sud. În jurul școlilor de acolo există pământ care poate fi cultivat împreună de profesori și studenți, iar câștigul obținut poate fi folosit pentru susținerea proiectului.” – *EGW, Review, 18 august 1904*

Observați că planul respectiv chema tinerii să continue cu începerea altor proiecte independente. Ellen White încheia articolul ei cu un apel făcut către biserică și membrii acesteia, pentru a susține

școlile nou înființate.

Într-o scrisoare către Sutherland și Magan, dânsa scria:

„Noi urmărim progresul lucrării din sud. În privința școlii Madison, dânsa declară: „Am toată încrederea că a fost datoria noastră să cumpărăm acest teren. Să nu ne mai îngrijorăm. Mijloacele de care avem nevoie vor veni.” Lui Sutherland și Magan dânsa le scria: „Știm că vă aflați la locul potrivit.” – *Ellen White către Sutherland și Magan, 28 iulie 1904; 2 Manuscript Release, p. 205*

Fratele George Butler, președintele *Uniunii de Conferințe din Sud*, cu sediul în Nashville, era unicul conducător al bisericii noastre care aproba acest proiect. El fusese înainte președintele Conferinței Generale, iar intenția lui era să susțină cât mai mult cu putință.

Pionierii au numit noua instituție creată „Școala Madison”. Ellen White a scris o serie de mărturii speciale referitor la această instituție nouă, pe care și dânsa a intitulat-o „Școala Madison”. Numele i se potrivea. Deși era practică în toate operațiunile ei, organizarea școlii era oarecum mai lejeră. Era formată dintr-un grup de lucrători mulțumiți care lucrau împreună pentru a împlini scopul planul divin.

Frații Butler și Haskel, Ellen White, Percy Magan, „Mama D” (Nellie Druillard), M. Bessie DeGraw și Edward Sutherland erau recunoscuți atunci sub numele de pionieri sau „cele șapte culori ale curcubeului”. Ei au format o organizație care a fost înscrisă cu numele de *Institutul pentru Agricultură Normală din Nashville – NANI*, [Nashville Agricultural and Normal Institute], un holding format din mai multe corporații. Toți erau directori ai Școlii Madison, dar făceau parte și din conducerea lui *NANI*.

Începuturi slabe

S-au apucat imediat de treabă: să construiască și să deschidă o școală. Elevii n-au întârziat să se înscrie, iar în toamna aceea s-au înscris vreo paisprezece. La fel ca și profesorii lor, studenții n-au venit acolo având în minte banii sau alte avantaje materiale. Toți banii pe care îi producea școala erau folosiți pentru întreținerea zilnică, iar existența lor depindea mereu de ceea ce făceau.

Percy Magan, decanul școlii, supraveghea ferma. Miss M. Bessie DeGraw, secretara organizației, se ducea odată pe săptămână la oraș, folosind o șaretă mică trasă de un catâr. Obiectivul era vânzarea untului pe care președintele Sutherland îl prepara el însuși în lăptăria școlii. Trezoria, Mama Druillard, pune mâna pe tigaie și mătură, supraveghind activitățile domestice ale instituției. Percy Magan se ducea la Nashville să vândă zarzavaturile și ouăle proaspete, pe care le vindea strigând din poartă în poartă (*Magan diary entry, December 9, 1907*). În primul an, discuțiile din clasă erau despre cum să se achite mai repede datoriile fermei, cum să fie ajutate animalele să parcurgă iarna mai ușor și, de asemenea, despre metodele cele mai potrivite pentru îmbunătățirea cultivării solului și înmulțirea recoltei.

Mama D. era liderul respectat din clădirea principală. În fiecare dimineață omora muștele încă înțepenite pe pereți după o noapte rece. În ciuda vieții ei confortabile pe care a avut-o în trecut, ea insufla curaj, încredere și un spirit de economie. Nimeni nu s-a plâns vreodată de ea. Toți cei de acolo erau fericiți să aibă câte ceva de făcut în această nouă lucrare.

Președintele [Sutherland] îl ajuta pe fratele Elmer Brink care era responsabil cu muncile fermei, iar decanul muncea cot la cot cu băieții la chereștea. Magan îi scria unui prieten următoarele:

„Nu am o stenografă și trebuie să bat totul singur la mașină... Când cineva se trezește la ora patru-jumate dimineața și lucrează la câmp până la ora unu, revine pe tarla până la ora șase seara și apoi conduce un studiu biblic timp de o oră sau o oră și jumătate, având și responsabilitatea programării activităților pentru băieți, poate să spună că are o mare satisfacție cu privire la ceea ce face.”

„Și, luând în considerare faptul că toată această muncă se depune pe un pământ sărăcăcios, plin de pietre și mărăcini, de cineva care n-a mai lucrat la fermă de când avea 18 ani, consider că pot să-mi exersez bine voința pentru a învinge toate greutățile....”

„În general, pentru mine aceasta a fost o bună experiență și simt o hotărâre și o putere din ce în ce mai mare pentru a mă apuca de treabă decât înainte. Viața aspră și lipsa activității de birou mi-a întărit sănătatea și fizicul. Mă simt mai sănătos ca oricând.” – *Magan către W.C. White, 7 septembrie 1905*

Aspectele de bază ale problemei

Clădirea principală a fermei – casa veche de pe plantație, a fost construită cu peste o sută de ani în urmă și, pe parcursul timpului, a fost tencuită și în interior. Având în față o prispă foarte mare, în stilul conacelor din sud, aceasta servea ca sală de clasă și loc pentru întâlniri, ziua, iar noaptea, era loc de dormit, până când s-au ridicat și celelalte clădiri.

Programul de „lucru și studiu” al lui Sutherland era alcătuit dintr-o jumătate de zi pentru studiu, iar cealaltă jumătate era dedicată lucrului. Era nevoie de bani pentru construirea clădirilor, a atelierului de mecanizare, pentru achiziționarea șeptelului, precum și pentru unele renovări. O parte din bani i-a produs lăptăria care era foarte bine organizată, care genera bani gheață.

Sutherland și Magan erau conștienți de faptul că studenții care proveneau din familii sărace, nu ar fi putut beneficia niciodată de o educație sănătoasă, dacă ar fi fost nevoiți să plătească taxe școlare. Aici nu se plăteau taxe. Elevii aveau posibilitatea să-și achite studiile prin munca depusă în perioada școlii, iar instructorii îi ajutau cât se poate de mult.

Acest plan de educație a dezvoltat relații apropiate între studenți și profesori. Ei lucrau împreună la rezolvarea problemelor care apăreau pe parcurs.

Dimineața începea cu altarul familial, în timp ce întreaga „familie” se aduna la cântare, rugăciune și ca să studieze Cuvântul lui Dumnezeu împreună. Prin studiul lor, ei încercau să înțeleagă planul lui Dumnezeu pentru educație.

În anii de început, mâncarea se făcea într-un cazan mare de fontă, asemănător celui din vechime folosit la școlile profesilor (*1 Regi 4: 38-44*).

În prima iarnă, alimentația era alcătuită arareori din ceva mai mult decât terci [mămăligă] cu lapte. Cineva mai aducea din când în când verdețuri proaspete, de bază fiind proteina [din lapte] și

carbohidrații [din mălai]. În vara care a urmat, situația s-a îmbunătățit în mod semnificativ.

Seara, după o zi de studiu și muncă istovitoare, elevii și profesorii se adunau laolaltă în jurul vetrei din sala de nord-vest a clădirii. Sutherland, privindu-i în față pe elevi, îi conducea în sfaturi și conversații diverse – cum ar fi aplicarea cataplasmelor pe mâini crăpate, croșetatul și multe altele.

Deoarece în vara dinaintea începerii școlii nu a existat posibilitatea de a face conserve, prima iarnă a fost cea mai dificilă. (Autorul sugerează faptul că dovleci Hubbard reprezintă una dintre cele mai bune culturi ce pot fi cultivate într-o instituție. Așezat pe un strat de ziar, într-un pod uscat, dovleacul poate fi păstrat toată iarna, până în luna martie a anului următor.)

1905: apar grădinile și livezile

În primăvara anului 1905, au lucrat cu toții cot la cot ca să obțină o recoltă cât mai mare. Atunci s-au amenajat grădinile. Pe la mijlocul lunii martie, echipa fermei a plantat pomii viitoareii livezi alcătuită din vreo 200 de meri, „mulți peri, piersici și pruni.” Au plantat și tufe cu fructe de pădure, au sădit 1.800 fire de căpșuni, după care au semănat semințele de pepeni, dovleac și multe zarzavaturi.

Sutherland îndruma echipele de studenți. El a cumpărat semințele și plantele și a supravegheat împrăștierea îngrășămintelor. Au fost nevoiți să lucreze mult în timpul verii, ca să poată beneficia cu toții de o alimentație mai hrănitoare și un așezământ mai bun în iarna care urma.

Erau și case de construit. O adevărată criză s-a produs în momentul în care Rhoda, singurul animal de tracțiune, a început să șchiopăteze. Pentru a transporta cheresteaua de care era nevoie pentru construirea noilor clădiri, au plătit 2 dolari pe zi pentru un vagonaș și o echipă. Pietrele strânse de pe terenul nefolosit de atâta timp au devenit un material de construcții extrem de valoros.

MUNCĂ FOLOSITOARE, NU ACTIVITĂȚI SPORTIVE

Veți observa că nu există nicio referință la vreo echipă sportivă sau sporturi. Nu a existat așa ceva. Tinerii veneau la Madison ca să învețe cum să se descurce în viață, nu pentru a se specializa în mânuirea jocurilor sportive. Ei erau nerăbdători să învețe cum se vor susține singuri în timp ce duceau mai departe mesajul lor, acasă sau peste hotare. Astfel de lucruri învățau ei la școală.

Madison nu era dotat nici cu teren pentru activități de atletism, nici teren de fotbal. Nu se organizau jocuri sportive, deoarece fiecare era extrem de ocupat în a participa la activitățile folositoare. Să nu credeți cumva că atmosfera era una monotonă. Toți se simțeau bine și, dacă nu vă vine să credeți, merită să încercați singuri această prescripție: petreceți vara muncind în grădină, tăind și cărând copaci din pădure sau ajutați pe cineva la construcția unei case sau două. Nu doar că veți avea satisfacția unui lucru bine făcut, care oferă o stare de fericire deplină, dar vă veți deprinde cu noi îndeletniciri care se vor dovedi de mare ajutor pentru întreaga viață. De fapt, vă veți simți fizic mai bine ca niciodată.

Una din afirmațiile lui Sutherland era următoarea: „Școala noastră nu pune la dispoziție tinerilor numai o pregătire riguroasă de viață; ci le oferă posibilitatea să simtă ce înseamnă viața în realitate.” Iar Madison a făcut toate aceste lucruri, ba chiar mai mult: i-a instruit pe tineri să devină lucrători practici și eficienți. Misionari care să știe să se susțină singuri.

„Sora White spunea că, punând în balanță profitul și pierderile *Departamentului de Pregătire Manuală [Manual Training Department]*, acestea n-ar trebui apreciate în funcție de valoarea banilor, ci ar trebui puse în lumina zilei judecății. Numai atunci o astfel de pregătire se va dovedi un adevărat câștig și nu o pierdere.” – *Thirteenth Annual Session of the SDA Educational Society, Oakland, November 17, 1887*

PRECIZÂND SCOPUL

Prima scrisoare oficială trimisă din partea *N.A.N.I.* conținea unele declarații inedite:

„Face parte din obiectivul înființării acestei școli, îmbinarea educației intelectuale, spirituale și fizice... pregătirea intelectuală va include Studii biblice, Istorie, Filozofie și Știință, motto-ul nostru fiind: „învățând din practică”... Studenților li se va oferi ocazia să se susțină singuri, în timp ce primesc o educație în viziunea devenirii de lucrători creștini care să știe cum să se întrețină singuri, după ce vor absolvi școala.” – *N.A.N.I., prima scrisoare.*

În primul an, Sutherland și Magan au formulat o *Declarație Sumară* pe care au publicat-o și au trimis-o posibililor donatori. Acest document explica mai pe larg scopul Școlii nou înființate:

„Este scopul acestei școli de a le demonstra tinerilor și tinerelor interesați în slujirea față de Stăpânul lor, că ar putea începe o lucrare pentru El fără un ajutor sau echipament special, ci având la dispoziție niște clădiri obișnuite și care se găsesc pe terenul oricărei ferme. Rugăciunea noastră este ca această școală să devină un factor determinant în dezvoltarea lucrării misionare prin auto-finanțare sau metode ingenioase de auto-susținere. Aceia care înființează o școală bazată pe astfel de principii, fără promisiuni, fără asigurarea unui ajutor special sau a unui salariu sigur venit de la vreo sursă: Sutherland și Magan. *Declarație făcută în anul 1904.*

A.W. Spalding descrie anii de la început:

„Școala Madison s-a născut în aceleași condiții în care s-au născut pionierii noștri. Mesele erau improvizate din scândurile rămase, dulapurile de haine erau făcute din cutiile în care fuseseră diferite bunuri. Hrana era extrem de restrânsă, se rezuma doar la ceea ce creștea pe câmpurile lor și la produsele lactate preparate tot de ei. Aceste condiții de economie forțată, dacă nu reprezentau alegerea lor, atunci, cel puțin, făceau parte din planurile fondatorilor noștri.”

„Ei știau că pentru a se instrui pe ei înșiși sau pe studenții lor pentru slujirea celor săraci, acest lucru nu se putea realiza mai eficient decât prin privațiuni și sacrificiu. Nu doar în perioada zilelor grele de început, ci în întreaga istorie, școlile trebuiau să fie caracterizate de simplitate. Corpul trebuia să se obișnuiască cu munca fizică grea și o dietă simplă. Frânele minții se pot păstra mai strâns prin auto-control și un scop bine precizat.”

„Cu cât condițiile de trai de la școală erau mai aproape de realitatea pe care tinerii aveau să o întâlnească după ce deveneau ei înșiși profesori, cu atât mai adaptați și mai eficienți ar fi fost profesorii respectivi. Condițiile de pregătire a tinerilor pentru slujirea în zona de munte constau în clădiri fără încălzire, fără lumină electrică, fără echipamente complicate și scumpe sau fără hrană scumpă adusă din import. – *A.W. Spalding, Men of the Mountains, p. 153*

R.W. Schwarz ne pune la dispoziție un paragraf care descrie în sumar obiectivele lor:

„Era de așteptat ca majoritatea tinerilor care ajungeau la Madison să devină profesori sau lucrători medicali care să slujească în comunitățile rurale. De-a lungul trimestrelor obișnuite, a câte nouă săptămâni fiecare, ei studiau Biblia, istoria, știința și gramatica. În perioada dintre trimestre existau unele cursuri scurte de trei săptămâni; cursuri de tâmplărie, diverse reparații sau fierărie. Încă din primul an, d-na Druillard a început să predea un curs de un an învățând asistență medicală practică și hidroterapie. În 1907, școlii i s-a adăugat și Sanatoriul, iar cursul s-a prelungit cu încă doi ani. În materiile predate accentul se punea pe stilul în care trebuia să fie instruit tânărul, pentru a deveni suficient de pregătit să predea la rândul său unele materii, în momentul în care va ajunge să fie independent.” – *R.W. Schwarz, Light Bearers to the Remnant, p. 247*

Îată un sumar interesant al lucrărilor realizate la Madison:

„Școala Madison nu instruia tineri numai în cunoașterea Scripturii, ci le oferea o pregătire practică adecvată, prin care ei să poată să meargă mai departe în lucrarea misionară, bazându-se pe principiul de auto-susținere în câmpul în care vor fi chemați. În orele de pregătire, tinerii erau învățați cum să construiască clădiri simple și sănătoase, cum să cultive pământul și cum să îngrijească cât mai bine animalele. Toate aceste linii de pregătire sunt de o valoare esențială. Acestora li se adăuga priceperea îngrijirii bolnavilor și a celor accidentați. Pentru lucrarea medicală misionară, acest tip de pregătire reprezintă unul dintre obiectivele cele mai înalte pentru care o școală s-ar putea înființa...”

„Dacă și alte școli ar fi oferit unui număr și mai mare de tineri o educație asemănătoare, noi, ca popor, am fi devenit o privesc pentru lume, îngeri și oameni. Mesajul ar fi fost transmis mai repede în toate țările, iar sufletele aflate acum în întuneric ar fi fost aduse la lumină.” – *EGW „către cei care poartă responsabilități la Washington și în alte centre, 6 ianuarie 1908; 11 Manuscript Releases, p. 192-193”*

DR. LILIAN

Lilian Eshelman era o profesoară din Iowa, care în 1891 a venit la Battle Creek. Convertită de curând la adevăr, câțiva ani mai târziu ea a continuat să studieze nu pentru a deveni o simplă asistentă medicală, ci, în anul 1900 ea a devenit medic. Se specializase în tratamente care se aplică prin hidroterapie.

Percy Magan a avut un an foarte ocupat, dar singur, după ce soția lui murise. Era anul în care Sutherland și Magan demisionaseră de la *Colegiul Misionar Emanuel* și au plecat în sud ca să înființeze *Școala Madison*. Într-una din călătoriile sale, cu scopul de a strânge fonduri, în primul an de existență al școlii, Magan a petrecut ceva timp ca să o cunoască pe Lilian. Într-o zi, el notase în jurnalul său:

„Am mers la plimbare cu L., care a făcut promisiunea finală.” – *Magan diary entry, September 30, 1904*

Într-una din zilele de început a lunii septembrie, anul 1905, Ed Sutherland a înhămat repede măgarul la șareta cu care ducea de obicei laptele la piață, căci trebuia să ajungă la gară, să-i întâmpine pe Magan și noua lui soție, Dr. Lilian (așa o chemau toți).

Sutherland a fost uluit să descopere că ea a acceptat plimbarea cu șaretă trasă de un biet câțar spre noua ei locuință. Lilian s-a adaptat ușor acestui tip de viață nouă, dar grea.

În toamna anului 1905, existau deja câteva cabane funcționale. Fiecare profesor sau familie aveau o cabană separată. Excepție de la această regulă făceau Percy și Dr. Lilian, care locuiau într-una din camerele de la etajul superior al clădirii principale. Nu exista apă curentă, nici baie, nici covor și nici dulap. Existau însă niște lămpi de iluminat cu cherosen și o sobă mică cu lemne pentru încălzit. Înainte, preț de câteva decenii, în camera lor se adăpostea tutunul când trebuia uscat. Zile întregi a cărat Lilian găleți de apă, ca să spele mirosul impregnat în lemn, dar degeaba.

Cuplul era nerăbdător să aibă un loc al lor. Spre sfârșitul lui septembrie, în timp ce tâmplarii finisau construcția, Percy și Lilian i-au ajutat să bătă podeaua, să strunjească pereții din lemn (cu excepția tavanului), au șmirgheluit, au vopsit și au finisat. Curând, noua lor locuință a fost gata.

Mai multe informații despre început

Pe întreaga proprietate, mesele erau făcute din scânduri așezate pe două capre din lemn; dulapurile erau alcătuite din cutii de carton și nu existau două scaune sau două taburete care să semene între ele.

Împărțeau greutățile și binecuvântările în mod egal. Lucrau foarte bine împreună și cu toate că făceau unele greșeli, învățau cum să procedeze din ce în ce mai bine.

S-a căzut de acord ca fiecare profesor să primească un salariu săptămânal de 13 dolari, din care să achite câte ceva pentru mâncare, cazare, spălarea hainelor și propria lor întreținere.

La sfârșitul anului, profitul se împărțea în trei: o treime era alocată profesorilor (în anul 1908, profesorii erau plătiți cu 12 cenți pe oră), iar celelalte două treimi erau folosiți pentru reparații, îmbunătățiri și extinderea clădirilor. Prin 1918, profesorii erau încă plătiți cu 13 dolari pe săptămână. [În 1912, Magan a anunțat că el și Sutherland aveau nevoie de ceva mai mulți bani, pentru cheltuielile de călătorie care se efectuau cu scopul procurării de fonduri. În plus, amândoi aveau o proprietate privată în altă parte, care reprezenta un venit în plus, absolut binevenit pentru susținerea cheltuielilor de călătorie].

Sutherland era convins de faptul că cel puțin două principii specifice acestei școli îi va ajuta mult pe studenți. Primul era spiritul de sacrificiu, iar al doilea era auto-întreținerea. „Dacă ar fi să-l amintim pe apostolul Pavel”, spunea el, „atunci ar trebui să-i învățăm pe studenți cum să se întrețină singuri.”

Un alt principiu important era acela al economiei stricte și perseverente. Pe măsură ce școala se extindea, în loc să se construiască clădiri mari, scumpe și modern echipate, noile clădiri erau mici, simple și puțin costisitoare. În felul acesta, profesorii și studenții aveau posibilitatea să construiască împreună, iar studenții plecau de acolo bine pregătiți să înființeze la rândul lor instituții asemănătoare.

Un alt principiu era „o singură materie în studiu”. Elevul parcurgea doar o singură materie, cu

trei ore de predare la clasă și trei ore alocate pentru teme și studiu individual. De-a lungul unui termen [trimestru/semestru], studenții parcurgeau în mod *succesiv* la fel de multă materie ca și când ar fi parcurs *simultan* trei sau mai multe materii.

Pe parcursul orelor rămase din zi, prin programul de muncă, studenților li se oferea instruire și posibilitatea de a pune în practică ceea ce învățau. Fiecare student era transferat de la o linie de producție la alta, până când ajungea să cunoască tehnica îngrijirii animalelor, a păsărilor, arta grădinăritului, prepararea produselor lactate și alte activități din cadrul fermei.

Un alt principiu era cel al autonomiei. La începutul fiecărei toamne, Sutherland îi strângea pe toți studenții și pe profesori pentru a organiza consiliul de conducere. Acest grup, cunoscut sub numele de *Corpul Unional*, reprezenta organul legislativ al școlii. Sutherland citea regulile pe care le copiasse la rândul său dintr-o scrisoare a Ellenei [Mama] White:

„Regulile care guvernează sala de clasă ar trebui să reprezinte, pe cât posibil, vocea întregii școli. Fiecare principiu implicat în ele ar trebui pus înaintea studentului în așa fel încât fiecare să fie convins de justetea lui. Astfel, studentul va percepe responsabilitatea de a veghea asupra respectării regulilor la a căror formulare a ajutat el însuși.” – *Educație*, p 290

Corpul Unional devenise cel mai puternic și singurul instrument de guvernare. În momentul în care studenții plecau de la Școala Madison, ei câștigaseră experiență nu doar într-o activitate practică și în cunoștințele acumulate din cărți, ci și în administrație.

„Administrația de la Madison nu era reprezentată numai de președinte sau de consiliul profesoral, ci de întreaga familie școlară care se sfătuia împreună în ședințele *Corpului Unional*. Colaborând armonios, în cadrul acestui grup unit, studenții și profesorii erau cei care formulau regulile, întăreau disciplina, plănuiau ce anume urma să fie îmbunătățit și conduceau diferitele departamente ale școlii. Doar problemele care solicitau cheltuieli făcute în bani gheață erau transmise comitetului de directori. O seară pe săptămână era rezervată pentru ședințele *Corpului Unional*.” – *R.W. Schwarz, Light Bearers to the Remnant*, p. 246

Era nevoie de o clădire care să fie numai pentru școală, dar Sutherland și Magan erau conștienți că nu puteau strânge încă fondurile necesare pentru construirea ei. Într-o zi, s-au gândit că, poate Domnul voia ca ei să continue construcția cu ceea ce aveau, cu toate că condițiile erau destul de aspre: cursurile și adunările desfășurându-se în clădirea veche pe timpul zilei, iar noaptea era folosită ca dormitor. Poate era mai bine așa, căci studenții puteau să se pregătească mai bine pentru greutățile pe care aveau să le întâmpine după absolvire.

În luna februarie 1906, un raport al progresului școlii i-a fost trimis Ellenei White.

„Avem o promoție de studenți minunată, care aici câștigă o experiență deosebită. De curând, doi dintre ei au plecat în Cuba. Acolo vor învăța limba țării și vor lucra cu mâinile lor, mergând în colportaj până când vor simți că se deschide calea pentru a realiza mai mult... noi ne străduim să pregătim tinerii să înțeleagă lucrurile simple ale mesajului celui de-al treilea înger. Le oferim cunoștințe din Biblie, psihologie, igienă, limba engleză, istoria bisericii, mâniarea banilor și cum să ofere tratamente simple. Ne-am propus ca nicio fată să nu plece de la școală fără să știe cum să gătească, să-și coase singură hainele și să știe să acorde îngrijiri simple bolnavilor. Avem grijă ca studenții să câștige experiență și în

vânzarea cărților noastre. Pentru unii, aceste lucruri nu reprezintă neapărat o educație. Ei consideră că școala noastră este prea ieftină, iar noi ar trebui să acordăm mai multă atenție materiilor care se predau la școlile din lume, cum ar fi Latina, Greaca și altele.”

„Ei bine, eu am predat un număr considerabil de ani în acest sistem, dar am văzut puține beneficii ale așa-numitului sistem „mai înalt de educație”... În ultima vreme, noi am urmat un nou plan pe care viața la țară ni l-a pus la dispoziție: cu \$100 am cumpărat trei vaci, iar untul pe care l-am obținut a susținut un student în școală timp de un an. Vacile sunt ale noastre, iar studenții depun munca: le mulg, pregătesc untul și asigură îngrijirea lor. În felul acesta, putem să-i susținem în școală fără pierderi majore din partea noastră, a vacilor sau a profitului generat prin efortul continuu despus în favoarea studenților școlii.”

„Dumnezeu ne învață multe lecții de economie. Ne gândim prea puțin cum să economisim, iar a face economie este cel mai important lucru, deoarece ne face pe toți, atât pe profesori, cât și pe studenți să fim atenți cu ceea ce avem. Ba mai mult, le oferă studenților o pregătire solidă pentru o viață de sărăcie și lipsuri, greutate și renunțare la sine, lecții care vor deveni prețioase în momentul în care studentul va pleca pe drumul său. Tânjesc să văd tineri nobili, tinerii care urmează să plece de la școala noastră trebuie să fie deprinși cu greutatea și munca grea, și să nu le fie teamă să meargă oriunde vor fi chemați în serviciul Maestrului lor.” – *Magan către Ellen White, 1 februarie 1906.*

Voi menționa pe scurt vizita conducătorilor bisericii la *Madison*, în cursul lunii ianuarie 1908. Doresc să citez o parte din raportul oficial al acestei vizite, întocmit de W.C. White, care cuprinde o descriere interesantă a *Școlii Madison*, din prima parte a anului 1908:

„A fost privilegiul meu acela de a-i însoți pe fratele A.G. Daniells și pe profesorul Griggs în vizita efectuată la *Școala Madison*, în luna ianuarie a anului 1908. Am făcut o inspecție foarte amănunțită a locului. Am vizionat pășunile, terenurile înalte și bogate, livezile, grădinile, locul unde se preparau produsele lactate și curtea găinilor. Am cercetat staulele, uneltele agricole, lăptăria și bucătăria. Am luat masa împreună cu familia școlii în marea sală de mese din vechea clădire și apoi am vizitat cabanele în care erau cazați studenții. Am fost impresionați de aspectul ordonat al fermei și de simplitatea spartană a condițiilor de locuit.”

„După aceea, ne-am întâlnit cu studenții și profesorii într-o cabană modestă care avea o singură încăpere, pe care ei o foloseau ca sală de adunare, unde am ținut o conferință de două ore, cu întrebări referitoare la pregătirea lor pentru slujire. La sfârșitul acestei conferințe, ne-am întâlnit cu profesorii, într-una dintre cabane și am ascultat istoria începutului lor, a dificultăților pe care le-au întâmpinat, a eșecurilor și biruințelor pe care le-au experimentat în deprinderea cu lucrul de la fermă și la fabrica de lapte; de asemenea, am auzit prezentarea planurilor, a eforturilor și a succesului lor în strângerea de mijloace cu care au construit o mulțime de alte cabane, dar și a noilor planuri de înființare a unui mic sanatoriu, care să funcționeze în armonie cu sfaturile speciale venite prin intermediul *Mărturiilor* și a instrucțiunilor foarte specifice.” – *W.C.White, „The Nashville Agricultural and Normal Institute, Report of Plan of Organization and Workings”, Spring, 1908.*

Iată descrierea primei promoții de asistente medicale:

„Prima clasă de asistente medicale era alcătuită din cinci fete care primeau instrucțiuni de la Mama D. într-o sală empirică de tratament, în casa veche de pe plantație. Cursul cuprindea noțiuni de

hidroterapie, masaj, tehnici de schimbare a patului, îngrijirea bolnavului și principiile unei diete sănătoase.” – *Merlin Neff, For God and CME, p. 145*

De ce sunt *nutriția, hidroterapia și ascultarea* de cele opt legi ale sănătății atât de importante? Alimentația sănătoasă și cele opt legi ale sănătății întrețin corpul. Terapia cu apă pune sângele în mișcare de la și până la organele afectate și vindecă trupul. Viața se află în sânge (Lev. 17:11), nu în reziduuri.

[Pentru a înțelege mai bine importanța „celor opt legi ale sănătății”, vă rog să citiți cartea Ellenei White, din anul 1905, *Divina vindecare*, p. 127:2. Citiți paginile 126-128. Capitolul respectiv a fost scris pentru medici și educatori ai sănătății.]

În anul 1906, Ellen White scria:

„Sunt pe deplin convinsă de faptul că cei care au legătură cu *Școala Madison* transmit mai departe voia lui Dumnezeu.” – *EGW, scrisoare datată 30 cotombrie 1906, Școala Madison*

PREGĂTIRI PENTRU SANATORIU

În vara anului 1906, Ellen White a vizitat Madison-ul. Încântați de sosirea ei, profesorii și studenții au organizat un picnic în aer liber. În timp ce ședeau pe pajiștea verde, luând cu toții masa pe panta împădurită, în partea de vest a clădirii școlii, la un moment dat, Mama White, cum era cunoscută dânsa, a zis: „Acest loc ar fi foarte potrivit pentru un Sanatoriu.”

O tăcere adâncă i-a cuprins dintr-o dată pe toți. Nimeni n-a răspuns, deși auziseră cu toții cuvintele ei. Participanții la picnic au continuat să mănânce. Apoi Mama White a vorbit din nou: „Ziceați că nu există bani? Trebuie să aveți doar credință.” S-a uitat în jur, privindu-i pe toți. Fiecare dintre cei prezenți a simțit greutatea acelei priviri.

„Nu mai aveți credință? Strângeți-i pe toți aici și aduceți calul ca să marcăm locul. Chiar dacă nu există niciun ban cu care să începeți construcția.”

Toți erau uimiți. După ce au terminat de mâncat, s-au grăbit să ajungă la capelă, unde au îngenunchiat cu toții și s-au rugat împreună. Au adus apoi catârul, l-au înhămat la plug, marcând locul viitorului Sanatoriu.

Nu la mult timp după ce Ellen White a plecat spre California, un om de afaceri din Nashville, obosit și bolnav, s-a oprit într-o zi să întrebe ceva. „Am auzit, oameni buni... că voi oferiți aici tratamente bolnavilor și le recomandați și o dietă sănătoasă. Ați vrea să mă lăsați și pe mine să vin aici, ca să mă fac bine?...”

„Ăăă...hmmm!”... spuse Mama Druillard, „Nu suntem încă pregătiți pentru așa ceva.”

Dar omul nu s-a lăsat convins. Mama D. a trebuit să-i facă loc într-un colț pe prispa din fața casei de pe plantație. Apoi, folosindu-se de hotărârea și priceperea ei, ajutată de cele trei studente ale sale, l-au îngrijit atât de bine pe bolnav încât acesta s-a făcut bine. A plecat la Nashville, răspândind zvonul că oamenii de la *Madison* îi ajută pe bolnavi să se facă bine.

Această întâmplare a fost semnul că trebuiau să se apuce în curând de treabă și să construiască ceva. Primul sanatoriu a fost instalat într-o cabană, având o capacitate de 11 paturi. Camerele de tratament aveau acces la verandă.

Lămpile cu cherosen luminau locul, iar sobele cu lemne îl încălzeau. Cazanele și oalele cu apă fierbeau pe sobă, asigurând apa necesară tratamentelor de hidroterapie. Masa de tratament era dintr-o placă de lemn foarte lată, ținută pe două capre de lemn.

Foarte curând, elita orașului Nashville își croia drum să ajungă la acest loc ascuns în peisajul de la țară. Aici ei găseau nu doar vindecare fizică, căldură sufletească, dar și iubirea lui Hristos.

„Prima cabană construită pentru a deveni Sanatoriu a fost ridicată în dumbrava care fusese însemnată de Ellen White, care spusese atunci: „Acesta ar fi un loc foarte bun pentru a ridica aici un Sanatoriu. Apoi a crescut, a crescut, până când a devenit cam un sfert din mărimea și dotarea celorlalte sanatorii adventiste din America.” – *A.W. Spalding, Christ's Last legion, p. 171.*

PROGRES ÎN 1907

Anul 1907 a fost unul foarte dificil. Seceta a afectat toată zona și a redus recolta la jumătate. În ciuda mai multor dificultăți, sub conducerea înțeleaptă a lui Magan, lucrul pentru un sanatoriu mai mare a continuat, în timp ce Sutherland se afla pe coasta de vest să strângă fonduri.

Când s-a terminat de construit întreg Sanatoriul, Dr. Newton Evans s-a alăturat echipei, devenind primul administrator al instituției. Pe parcurs, sanatoriul s-a tot extins.

Mai târziu, în acel an, Magan exprima obiectivele instituției în următoarele cuvinte:

„În ultimii patru ani, ne-am ostenit, luptând cu mari dificultăți, dar am simțit că eram dispuși să trecem prin astfel de experiențe, mai ales că vedeam împlinirea *Mărturiilor* cu privire la educația creștină și a lucrării misionare susținută prin auto-finanțare, realizată de membrii laici.” – *Magan către W.C. White, 3 decembrie 1907*

Conducătorii bisericii în vizită la Madison

În februarie 1907, Ellen White a scris următoarele, adresându-se conducerii *Uniunii de Conferințe din Sud*:

„Există o mare nevoie de instituții asemănătoare celei care s-a înființat la Nashville, și nu lăsați pe nimeni să împiedice participarea acelor care pot învăța multe în această școală, primind pregătirea cea mai potrivită pentru lucrarea în statele din sud și alte câmpuri misionare.” – *EGW către Comitetul Uniunii de Conferințe din Sud, 24 februarie 1907*

În ianuarie 1908, delegații *Uniunii de Conferințe din Sud* s-au strâns la Nashville. În timp ce erau adunați acolo, au fost prezentate rapoartele planului de activitate *N.A.N.I.* [*Nashville Agricultural*

and Normal Institute, pe atunci încă numele oficial al *Școlii Madison*]. Suspiciunea față de *Școala Madison* a rămas încă puternică în mintea multora, din patru motive: titlul de proprietate, managementul, programa școlară și finanțarea. Cu alte cuvinte, erau independenți.

Dar, înainte de începerea sesiunii a respectivei conferințe, la *Madison* a ajuns vestea că unii vizitatori de seamă erau pe punctul de a vizita școala: A.G. Daniells, G.W. Irwin, M.E. Kern și Fred Griggs. Există mai multe versiuni cu privire la cele întâmplate.

Am relatat deja o parte din raportul oficial enunțat de W.C. White, care a pus la dispoziție o descriere interesantă despre cum arăta *Madison*-ul în prima parte a anului 1908.

Iată și o parte a raportului încheiat de fratele Haskell. El era încă președinte al comitetului de conducere a lui *N.A.N.I.*:

„Școala aceasta se află încă în fașă, dar instructorii caută să urmeze întocmai lumina dată de Dumnezeu și să demonstreze necesitatea revenirii la planul originar de educație. Se poate observa deja o schimbare semnificativă în aspectul fermei, în privința a ceea ce se cultivă aici. Obiectivul școlii este de a le oferi studenților educația prin care să devină eficienți în orice activitate folositoare, cum ar fi: tâmplăria, agricultura, procesarea laptelui, creșterea păsărilor, grădinaritul și altele; precum și în cunoștințele care se obțin din cărți, ca studenții să poată să se întrețină singuri în orice câmp misionar în care vor pleca.”

„În prezent, există puține școli care pun în evidență valoarea instruirii practice ca mijloc de auto-finanțare.” – *S.N. Haskell*, „*Raportul președintelui N.A.N.I., primăvara anului 1908.*”

DISCUȚII CU CONDUCEREA

În sfârșit, vom trece în revistă notițele făcute în jurnalul lui Magan:

„3 ianuarie. E.A.S. a primit o scrisoare din partea lui *Homer Salisbury* din Washington, ca să-l anunțe pe H.E. Rogers, secretarul *Serviciilor de statistică* din cadrul *Conferinței Generale*, care ar fi spus că motivul pentru care *N.A.N.I.* nu figura în lista *Cărții Anului 1907*, împreună cu celelalte organizații adventiste, era că el știa că noi suntem „independenți, avem fondurile noastre și n-am depus încă niciun raport al activității noastre.”

„5 ianuarie. Am primit vestea că Daniells, W.C. White, Irwin, Kern și Griggs vor sosi mâine la Nashville.”

„7 ianuarie. S-au ținut consiliul și ora de rugăciune la Mama Druillard, în vederea pregătirii noastre pentru vizita fraților Daniells, White și ceilalți. Am fost la Madison cu calul cel bătrân și șareta d-nei Lenker, unde m-am întâlnit cu ei. White și Grigg niște oameni foarte plăcuți, Daniells, un tip extrem de distant.”

„După cină i-am plimbat prin toate sediile. Daniells nu părea impresionat și, din câte vedeam eu, era și cam crispat. Seara, Daniells a ținut o cuvântare în fața întregii școli. La început a fost foarte rigid, dar Dumnezeu l-a luat în stăpânirea Lui și i-a înmuiat inima. La sfârșit s-a rugat pentru *N.A.N.I.* După aceea, M.B. DeGraw i-a spus că s-a bucurat pentru rugăciunea înălțată de el pentru școală.”

„8 ianuarie. Am bătut smântâna ca să iasă untul. Griggs a ținut devoționalul, dar n-a spus mare lucru. Pauză, după care a vorbit White. Adunare generală în care membrii școlii și-au exprimat speranțele și dorințele în privința lucrării.”

„Apoi, Daniells, White, Griggs, Druillard, DeGraw, Magans, Sutherland au întâlnit-o pe d-na Lenkers într-o conferință. Au vorbit despre lucrarea din sud, deschizându-le ochii asupra condițiilor reale. După cină, N.H.D. [Druillard] le-a citit un raport financiar. Puțină discordanță, dar s-a promis o nouă întrunire.”

„13 ianuarie. Conferință în Nashville. E.A.S., DeGraw, N.H.D. și cu mine, am oferit rapoarte *N.A.N.I.* Rapoartele i-au cucerit pe toți. Ei au fost rolurile principale. E.A.S. a primit coruri de „Amin”. Am citit vestita scrisoare a lui Whitman, referitor la proiectul lui. E.A. Sutherland, care se întorsese la *Madison*.”

[Marcus Whitman (1802-1847) era un pionier al bisericii presbiteriene americane, un binecunoscut medic și misionar printre indienii răspândiți pe teritoriul statului Oregon. El a înființat două școli misionare, dintre care una lângă actualul oraș Walla Walla. Echipa lui a trecut prin multe greutăți. În 1847 au fost înjunghiați de indienii Cayuse, provocați la acest act îngrozitor de misionarii iezuiți, care lucrau împreună cu comercianții francezi.]

„15 ianuarie. În conferință deschisă am cerut ca Judecătorul Simmons, W.H. Wilcox și F. Griggs să vină și să investigheze proiectul nostru. Cei de la *Madison* au considerat că acest lucru ar fi o insultă. S-a votat. E.A.S a avut o discuție destul de lungă cu Fred Griggs referitor la vechile probleme.

„16 ianuarie. Întâlnire cu frații G.W. Irwin și K.C. Russel, care au sosit cu o seară înainte. Am observat că fratele Griggs plecase. L-am convins pe K.S. Russel ca să acționeze el în Comisia de Investigare a activității *N.A.N.I.*, în locul lui Griggs. Judecătorul Simmons, A.W. Wilcox, K.C. Russel, împreună cu mine, am plecat la Tribunal. Am examinat *Actul de proprietate* și celelalte acte în unanimitate. Bollman comenta ca de obicei. La ora 11:30 și la 2:30 s-a întâlnit din nou, ca să discute planurile cu E.A.S și P.T.M, împreună cu W.C.W care l-a invitat pe Daniells să vorbească despre situația *Școlii Madison* și relația acesteia cu *Conferința*. A.G.D. considera că organizația noastră ar trebui să continue fără se i se mai pună piedici și ar trebui să existe mai multă cooperare. S-a propus încheierea unui tratat de pace. Am acceptat.”

„19 ianuarie. Am discutat problema reconcilierii noastre cu *Conferința Generală*.”

„20-26 aprilie. Washington. Vorbit cu Daniells și ceilalți. Foarte sincer și prietenos. Întâlnire cu comitetul ș.a.m.d.” – *Magan diary entries, January 3-8, 13-16, 19, and April 20-26, 1908.*

Madison era o școală specială. Pregătea lucrători pentru câmpurile misionare atât pentru America, cât și pentru străinătate. Pe măsură ce tinerii alegeau școala, planul era ca ei să învețe să se întrețină singuri, în timp ce lucrau pentru câștigarea de suflete. Unii puteau să înceapă un alt *Madison*, în altă parte, ca să extindă acest proces unic de instruire.

Avantajul planului de conducere la toate vârstele este că funcționează într-o manieră ordonată, fiecare nivel operațional fiindu-i util celuilalt. Planul *Școlii Madison* era ca lucrătorii laici să meargă în

câmpul misionar și să-i convingă și pe alții să continue lucrarea lui Dumnezeu.

Iată o parte a scrisorii Ellenei White, pe care fiul dânzei a citit-o în fața delegaților adunați cu ocazia întâlnirii de la Nashville, menționată mai sus:

„Frații Sutherland și Magan sunt aleși de Dumnezeu și credincioși, iar Domnul cerului spune despre ei: „Am o lucrare deosebită pentru acești bărbați la *Madison*, o lucrare de educație și instruire a tinerilor și tinerelor pentru câmpurile misionare. Duhul lui Dumnezeu va fi cu lucrătorii Săi, dacă ei vor umbla alături de El în umilință. Dumnezeu nu Și-a limitat lucrarea la acești doi oameni altruști și plini de spiritul de sacrificiu.” – *E.G.W, mesaj către delegații participanți la întâlnirea Uniunii de Sud de la Nashville, 6 ianuarie 1908*

Mulți ani mai târziu, în memoria zilelor de la *Madison*, Magan îi scria lui Warren Howell:

„După cum știi, câțiva dintre noi am plecat de la *Berrien Springs* la *Madison*, în statul Tennessee, la îndemnul Ellenei White... Nu cred că difuzez informații interzise acum când îți spun că principiile și planurile care au guvernat lucrarea de educație, prin intermediul *Institutului de Agricultură Normală* din Nashville [*N.A.N.I.*], n-au fost bine primite de conducătorii denominațiunii noastre. Am adunat într-un dosar propriu scrisori după scrisori care ridiculizau lucrarea noastră de aici, considerând-o ieftină și fanatică. Sunt dispus să mărturisesc faptul că sistemul de educație care se desfășoară aici nu este unul perfect și fără îndoială că, în unele aspecte, a făcut și greșeli, dar, în același timp sunt convins că principiile fundamentale sunt corecte și că Dumnezeu a binecuvântat eforturile depuse dincolo de așteptările noastre omenești.” – *Percy T. Magan, scrisoare către Warren Howell, 13 ianuarie 1926.*

Din nefericire, acest „tratat de pace”, încheiat în 1908, avea să se stingă.

SESIUNEA CONFERINȚEI GENERALE din 1909

Sesiunea Conferinței Generale din anul 1909 a avut loc între 13 mai – 6 iunie. Sutherland a călătorit mult ca să ajungă acolo, în timp ce Magan a rămas la *Madison*. Dar, pe 4 iunie, Magan a primit o telegramă prin care i se cerea să ajungă urgent la Washington. A doua zi, s-a urcat în trenul care avea să-l aducă până în stația Takoma Park. Planul era ca Magan să fie mutat la sediul *Conferinței Generale*, pentru a primi funcția de secretar al *Misiunii printre oamenii de culoare*, un departament nou, creat atunci, prin care să-l poată pune pe Magan în funcție de conducere. Haskell l-a întâlnit la gară și i-a sugerat că poate refuza propunerea.

La data de 8 iunie, Magan s-a întâlnit cu Daniells și ceilalți conducători de la nivel înalt, refuzându propunerea lor. Jurnalul lui menționa următoarele notițe pentru ziua respectivă:

„8 iunie. Întâlnire cu Daniells, Olsen, Westworth, McVah și ceilalți. Ei și-au prezentat planurile. Eu am refuzat. Am vorbit cu sora White, care m-a sfătuit să nu-mi aduc în niciun caz familia la Washington. Ea mi-a spus că „ei s-au separat de tine și tu de ei. Urma să se producă o ruptură.” – *Magan diary entry for June 8, 1909*

Așa cum proceda de obicei, Ellen White continua conversația pe care o avea în ziua respectivă

cu o scrisoare, nu doar către Magan, dar și către Sutherland:

„Sunt instruită să vă spun că amândoi ar trebui să fiți atenți la mișcările pe care vreți le faceți... mai ales acum, să nu faceți vreun pas pe calea pe care Dumnezeu nu merge înaintea voastră ca să vă călăuzească. Voi n-ar trebui să părăsiți câmpul actual de lucru, decât numai dacă aveți dovezi clare că este voia Domnului să faceți acest lucru.” – *EGW către Sutherland și Magan, 8 iunie 1909; Mărturii Nepublicate, p. 447.*

Dânsa a mai adăugat:

„Auzim mereu despre o „educație mai înaltă”, în sensul în care lumea privește acest lucru. Cei care nu știu ce înseamnă o „educație mai înaltă”, asemenea celei exemplificate în viața lui Isus Hristos, sunt niște ignoranți. O *educație mai înaltă* înseamnă... a lucra împreună cu Hristos.”

Prin ceea ce scrieți și spuneți, lucrați la *îndepărtarea ideilor false* care au pus stăpânire pe mințile oamenilor în privința înaltei educații... O *educație mai înaltă* înseamnă a fi în armonie cu principiile mânturirii.” – *Ibid.*

Avertizarea de mai sus era o avertizare profetică. Nu au trecut decât numai câțiva ani, până când ideea de a pleca de la Madison a găsit loc în mintea lui Magan. Să plece undeva unde el credea că există o lucrare și mai importantă de făcut.

Pasaje din jurnalul lui Magan: 1911-1915

Pentru anii 1911 – 1915, există unele însemnări semnificative în jurnalul lui Magan. Ele dezvăluie faptul că nu toți au prețuit valoarea sfaturilor Spiritului Profetic, iar „pacea încheiată în 1906”, s-a evaporat, pur și simplu.

În 1911, A.G. Daniells i-a spus lui Magan un lucru foarte important:

„2 ianuarie. E.A.S. S-a reîntors de la Chicago. Mi-a povestit că s-a întâlnit cu Daniells care era bolnav. Daniells fusese invitat să vorbească la organizația „*The Lifeboat Mission*” a doctorului David Paulson, o misiune de salvare cu sediul în Chicago. Sutherland a dormit acolo. Daniells nu credea că oamenii ar trebui să părăsească vreodată orașele.” – *Magan diary entry, January 2, 1911*

Era clar faptul că sfaturile repetate ale Spiritului Profetic nu aveau nicio greutate pentru el.

În 1913, Magan a întâlnit în Nashville câțiva medici și lideri ai bisericii de la nivel înalt:

„6 februarie. [După ce i-a trecut în revistă pe toți cei prezenți.]... Acuzații împotriva E.A.S. într-un articol din *Life Boat* [jurnalul de Chicago al lui Paulson] despre organizația noastră. Wight se teme de crearea „unei împărții în altă împărțire”... Wight ne-a „suspicionat” tot timpul, ca nefiind o organizație adevărată.... Wight zice că nu era locul nostru să conducem o școală în cadrul denominațiunii. Afirmă că educatorii de la conducere critică lucrarea noastră. L-a acuzat pe E.A.S. de desființarea școlii din *Berrien Springs* și *Graysville* [o academie a Conferinței din statul Tennessee]. Nu le plac conversațiile noastre. Noi l-am acuzat pe el și conducerea *Conferinței Generale* de violarea pactului încheiat la ultima sesiune a *Conferinței Generale*. Îi spunea lui Waller că noi suntem de la

diavolul, iar *Mărturiile* nu sunt bune la nimic.” – *Magan diary entry, February 6, 1913*

„26 noiembrie. Am fost la Prodo Hotel pentru a mă întâlni cu fratele W.C. White. M-a anunțat de furtuna care se punea la cale împotriva noastră la Washington. Acuzații la adresa soriei M.B. DeGraw că ar fi adus în mod ilicit studenți la *Berrien Springs*. E.A.S. este acuzat de erezie. Salariul meu și altele. După-amiază am plecat.” – *Magan diary entry, November 26, 1913*

„28 februarie, Madison. E.A.S. a primit o scrisoare din partea lui F.M. Wilcox prin care era anunțat că nu era nevoie de nicio înștiințare. Era probabil ca *Școala Madison* să apară în revista *Review and Herald*.” – *Magan diary entry, February 28, 1915*

Problema de la Madison s-a ridicat din nou în *Consiliul de toamnă* a anului 1915.

„În preambulul recomandărilor votate de *Conferința Generală* se anunțau unele probleme. Deoarece *Nashville Agricultural and Normal Institute* [Madison] și școlile rurale afiliate nu se încadrau sub controlul și managementul direct al *Conferinței Generale*, se ridicau în mod natural întrebări în privința relației *Școlii Madison* cu lucrarea organizată. S-au enunțat cele mai acute două cauze care stăteau la baza fricțiunilor: în primul rând învățăturile care se promovau, sau mai bine zis care au fost promovate, relative pentru lucrarea organizației și a *Conferinței*; iar în al doilea rând, maniera în care au fost asigurate fondurile pentru înființarea și menținerea *Școlii*.” – *Merlin Neff, For God and CME, p. 177*

LUCRAREA SANATORIULUI SE EXTINDE

Lucrătorii de la Madison sperau în faptul că opoziția conducătorilor de la Washington o să scadă, dar, în același timp, erau și recunoscători pentru ea. Cam în aceeași vreme, o epidemie de variolă lovise toți studenții. Boala a fost adusă în campus de doi dintre studenții care locuiau în statele Dakota [de Nord și de Sud].

Dr. Lilian a contactat imediat biroul județean de sănătate, s-a apucat de treabă cu două dintre asistentele ei tratând opt cazuri de variolă fără a pierde nicio viață. Medicii din Nashville au fost foarte impresionați de acest lucru.

Curând, și mai mulți pacienți au început să vină la Madison. Se construia cabană după cabană, pentru a extinde numărul de camere al sanatoriului.

Prin 1910, Sutherland simțea că școala merge din ce în ce mai bine. În cei șase ani de la înființare, făcuse progrese remarcabile, iar Dr. Newton Evans și Lilian Magan realizau o lucrare bună. În acest punct, Sutherland și Magan au început să se gândească în mod serios la ceva; la un lucru pe care în anii de început, la Battle Creek, Kellogg le băgase în cap că ei ar trebui să-l facă.

TRANZIȚII

CEI DOI ÎNCEP INSTRUIREA MEDICALĂ

Sutherland s-a hotărât să urmeze niște cursuri la Nashville. I-a fost destul de greu să-l motiveze

și pe Magan, pe care nu-l interesa. *Cât de diferit ar fi fost viitorul lucrării noastre, dacă Magan s-ar fi decis atunci să nu obțină titlul de medic!*

Magan descrie școala medicală în termenii următori:

„Cred că acum realizez mai bine ca oricând importanța avertizărilor serei White făcute tinerilor noștri de a nu se înscrie la școlile de medicină. Acestea sunt, într-adevăr, locuri de evitat, deși oameni remarcabili au legătură cu acestea. Se fumează prea mult, se mestecă tutun, se aud mereu injurături, un limbaj obscen și degradant.” – *Magan către W.C. White, 3 octombrie 1910*

În timp ce locuiau în campusul Școlii, cei doi s-au înscris la școală în august 1910 și făceau naveta pe motocicletă (care, din cauza iernii și a drumului pavat cu pietriș, reprezenta un adevărat pericol).

Ca o premoniție a evenimentelor care urmau să aibă loc, Dr. Evans a primit invitația urgentă de a pleca la Loma Linda, ca să ajute la înființarea noii școli de acolo. Dar el nu voia să plece, până când un alt medic calificat nu va sosi acolo ca să-i ia locul.

În anul 1911, doctorului Evans i s-a făcut un apel și mai urgent de a veni la Loma Linda; așa că, până la urmă, el a plecat. Sutherland și Magan mai aveau de parcurs încă trei ani de studii, dar dr. Lilian, ajutată de Druillard și ceilalți, au reușit să mențină Sanatoriul în stare de funcționare.

În timp ce urmau cursurile Școlii de Medicină, Magan a început să gândească și din când în când își exprima gândurile față de Sutherland: „Dacă eram acolo, la Loma Linda, aș fi muncit oricât ca Școala să devină pe deplin acreditată, și asta pentru a pregăti medici!”

Din motive necunoscute, deși cei doi păreau adânc înrădăcinați în înțelegerea planului divin pentru educație, se pare că niciunul nu l-a înțeles destul de bine. Ellen White a repetat mereu și mereu în declarațiile ei sfatul de a evita orice unire cu instituțiile și mijloacele de educație lumești – lucruri pe care John Burden, Dr. George Knapp Abbott, Warren E. Howell, S. N. Haskell și Dr. Howard F. Rand, le-au înțeles bine. Se pare că Percy Magan nu a înțeles planul divin așa cum ar fi trebuit. Dr. W.A. Ruble a înțeles câte ceva din acest concept, în timp ce Magan și Sutherland nu l-a înțeles deloc.

La data de 6 iunie 1914, Sutherland și Magan au absolvit Școala de Medicină, obținând titlul de medic. Sutherland avea 49 de ani, iar Magan 45.

PERCY și LILIAN pleacă la LOMA LINDA

O lună mai târziu, la Madison a sosit un vizitator de seamă: fratele E.E. Andross, președintele comitetului *Colegiului Evangheliștilor Medicali*. L-a adus și pe dr. Newton Evans, care în luna august fusese ales președinte al *CEM*. Ei veniseră, de fapt, să-l invite pe Percy Magan cu intenția de a se alătura profesorilor din cadrul noii instituții, dar el atunci a refuzat.

În februarie 1915, Magan a fost invitat să-l însoțească pe Dr. Ruble și Evans la Chicago pentru o întâlnire cu comitetul *AMA*, în efortul lor intens de a acredita *CME*. La vremea aceea, Magan – un vânzător cu talent – a făcut un contact cu câțiva conducători importanți din cadrul *AMA*.

La Chicago, Magan s-a izbit pentru prima oară de problemele acreditării *CEM*, iar hotărârea lui de a ajuta Loma Linda pentru a obține acreditarea s-a cristalizat. Cu proxima ocazie, când i s-a cerut să se alăture cadrelor didactice de la *CEM*, el a acceptat. Era în anul 1915. Fusesse ales decan al școlii.

Lui Sutherland i se rupea sufletul de durere. „Simt acest lucru ca pe o dezlipire a măduvei de os”. Fuseseră împreună 30 de ani.

Avertizarea Ellenei White din 8 iunie 1909, citată mai sus, a fost pe deplin uitată. Magan a fost momit să părăsească *Madison*-ul. Decenii mai târziu, s-a întâmplat la fel și cu Sutherland, care a fost foarte interesat să accepte o funcție mai înaltă în birourile bisericii.

Când Magan a plecat, a luat-o cu el și pe Lilian. Dr. Evans a fost cel care plecat primul la *Loma Linda*; iar acum, familia doctorilor Magan. Sutherland se simțea ca prăbușit la pământ, iar ceilalți la fel.

Cu toate acestea, lucrătorii de la Madison considerau că, prin sacrificiul lor, puteau să susțină noua Școală care era înfrățită cu ei. Mai târziu, pe măsură ce criza financiară de la *Loma Linda* se adâncea (în efortul ei disperat de a se conforma cerințelor acreditării), Sutherland a contactat câțiva prieteni, pentru a dona bani în favoarea Loma Lindei. Într-adevăr, cei de la *Madison* aveau un spirit neegoist.

DECLARAȚIA UNUI REPREZENTANT GUVERNAMENTAL

Pe la sfârșitul anului 1913, o librăreasă din Nashville a sosit ca pacientă la *Sanatoriul* din *Madison*, fiind foarte impresionată de *Școală*. La scurt timp, după ce s-a căsătorit cu dr. P.P. Claxton, Comisar al Educației din cadrul guvernului Statelor Unite, ea a dorit ca în luna de miere să viziteze campusul *Școlii*. Cu această ocazie, oficialul guvernamental a avut ocazia să vadă în plină acțiune planul recomandat de Spiritul Profetic pentru educație. Iată uluitoarea descriere refritor la ce a văzut el la *Madison*:

„Există sub soare tot felul de lucruri noi, iar acesta este unul dintre ele: o școală care se întreține singură. O școală care nu primește niciun ajutor public sau fonduri de investiții și nici nu cere nimic. O școală în care tineri și tinere se pot înscrie fără să aibă nevoie de vreun ban, termină cursurile standard cu profesori bine pregătiți, câștigă experiență practică de viață și pleacă de acolo fără să fie stingheriți de datoriile studiilor pe care le-au urmat; o școală care a reușit să onoreze munca și să o facă extrem de profitabilă atât educațional, cât și financiar...”

„Aici, studenții, profesorii și directorii, lucrează cot la cot, alcătuind o adevărată comunitate educațională, democratică, care se susține singură, genul de instituție despre care nu auzisem niciodată până acum. O împlinire a speranțelor și visurilor tuturor educatorilor și al filantropilor.”

„Am văzut școli de toate felurile, în multe țări, dar niciuna atât de interesantă ca aceasta. Nicăieri nu am văzut atâtea lucruri făcute cu bani atât de puțini. Nu cunosc vreun alt loc unde să se poată realiza lucruri extraordinare cu o investiție atât de mică; investițiile noi fiind acum necesare pentru construcții și echipamente necesare extinderii de bun simț ale acestei școli.” – *Dr. P.P. Claxton, Declarație, retipărită în Raportul Școlii Madison, 1 octombrie 1950, p. 2-3*

SUTHERLAND SE GÂNDEȘTE LA ACREDITARE

După ce Percy și Lilian au plecat în California, în anul 1915, Sutherland și asociații lui au rămas ca să se gândească la ce mai aveau de făcut. Declarațiile repetate ale lui Magan, referitoare la faptul că, dacă ar fi fost la Loma Linda, ar fi ajutat la obținerea deplinei acreditări a *Școlii de Medicină*, răsunau și acum în mintea lui Sutherland. „S-ar putea oare”, gândea el, „ca și *Madison* să obțină acreditarea pentru *Programul de instruire sanitară medie*?” Cu vigoarea sa obișnuită, Sutherland s-a pus pe treabă, examinând toate posibilitățile. La fel ca Ghedeon, cu multe secole în urmă, era interesat să facă ceva nou. Noul, care până la urmă, i-a distrus pe urmașii lui (*Patriarhi și Profeți*, p. 555:5 – 556:0). Așadar, Sutherland a început să pășească pe o cale care avea să distrugă *Madison-ul*. Mai multe detalii mai târziu.

Într-o zi de vineri, la data de 16 iulie 1915, Ellen White a trecut la odihnă. Credincioșii de pretutindeni o plâneau din toată inima. Simțeau ca și cum le murise propria mamă.

LIDA SCOTT VINE LA MADISON

În 1914, d-na Lida Scott (1868-1945), fiica multimilionarului dr. Isaac K. Funk, proprietarul *Companiei de Publicații Funk și Wagnalls* (și sora acestuia, Wilfred Funk), au vizitat *Madison-ul*. Lida a auzit despre lucrarea extraordinară a *Școlii* în sud și a venit până acolo să afle mai multe amănunte. Chiar înainte de venirea ei, pierduse unicul copil care a decedat într-un accident rutier. La *Madison* a descoperit un adevărat spirit creștin și oameni care ofereau căldură sufletească, făcându-și prieteni adevărați.

Deși a crescut într-o casă de lux, ea s-a hotărât să-și arunce sorții în același lot cu pionierii *Școlii Madison* și a locuit acolo mai mulți ani. Cu timpul, a ajutat la înființarea multor instituții și proiecte noi. După moartea lui S.N. Haskell, în 1922, Lida i-a luat locul. În 1924 a sprijinit întemeierea *Fundației Laicilor*, care a continuat lucrarea de self-suporting [*auto-finanțare*] din sud. Lida Scott s-a devotat cu totul promovării misiunilor independente.

O DESCRIERE ULTERIOARĂ A ȘCOLII MADISON

Iată ce scria Lida Scot despre *Madison*, în 1929:

„Practic, 100% dintre cei 234 de studenți ai liceului și colegiului lucrează pentru a-și putea achita școala. Avem 24 de profesori care au o diplomă de absolvire și 32 de lideri ai departamentelor industriale pe care le conduc profesorii și studenții, pe lângă cei 32 de elevi ai *Școlii de meserii*, susținuți financiar din profitul pe care îl realizează departamentele industriale. Este clar faptul că aceste departamente funcționează pentru a plăti salariile angajaților și sunt conduse de artizani cu abilități speciale și oameni cu devotament. Noi credem că am împlinit necesitățile școlii.” – *Lida Scott către G. F. Peabody, 16 decembrie 1929*

În aceeași scrisoare, ea mai spunea:

„Avem instructori pentru meserii foarte buni, interesați ca și ceilalți dintre noi în dezvoltarea

productivității, așa încât, noi nu oferim doar un salariu la timp fiecărui profesor, ci și ocazia de a-și câștiga existența studenților noștri, indiferent cât de mulți se înscriu la școală. Mă bucur că s-a găsit soluția fericită pentru această problemă și reprezintă una dintre realizările noastre deosebite...”

Departamentele industriale includeau:

1. Agricultură, horticultură, apicultură, procesarea laptelui, grădinăritul, silvicultură, creșterea păsărilor, creșterea vitelor, amenajarea grădinilor și terenurilor, construcția drumurilor.
2. Artele mecanice includeau instalațiile de apă și instalațiile electrice, fierăria, auto-mecanica, morăritul, construcțiile și vopsitoria, tipografia, precum și folosirea utilajelor și tâmplăria
3. Activitățile alimentare, panificațiile, conservarea alimentelor, cantina locală și restaurantul din oraș, morăritul, departamentul vânzări.
4. Spălătoria
5. Croitoria, modificarea hainelor, țesătoria, confecții coșuri.
6. Sanatoriul și Spitalul (cu cele 100 de paturi), educația sanitară de nivel mediu, sălile locale de tratamente și cele din oraș.
7. Activități comerciale.
8. Economia de uz casnic.

„În această listă de activități există aproximativ 40 de linii distincte de producție prin care studenții pot să-și câștige existența.” – *Lida Scott, Ibid.*

A.W. Spalding, unul dintre istoricii denominațiunii noastre, scria mai târziu despre *Madison*:

„Dorința lor a fost ca să construiască Sanatoriul nu ca pe o instituție separată, ci ca parte integrantă a Școlii. Sanatoriul trebuia să arate aceeași simplitate ca și școala. Trebuie să transmită aceeași chemare pentru mediul rural și viața la țară, și trebuie să aibă rolul său în educarea tinerilor pentru slujire.”

„Pentru mulți, titlul de „Sanatoriu” sugerează ideea unei clădiri de proporții mari, cu lifturi, încălzire centrală, aparatură sofisticată, sală de gimnastică dotată cu toate aparatele necesare pentru mișcarea fizică și transmite atmosfera unei vieți artificiale, dar când cineva sosește la *Sanatoriul Rural de la Madison*, contrastul este atât de puternic, încât de multe ori stârnește exclamații de uimire. Dispuns în trei laturi, asemenea unui pătrat gol, toate camerele au acces la veranda care este deschisă luminii și aerului curat care vine din două părți. Micul sanatoriu, având un singur etaj, nu pare a fi o instituție, ci oaza de liniște a vieții de la țară. Clădirea este înconjurată cu arbori și gazon special. Vderea panoramică este deosebită, liniștea impresionantă și odihnitoare. Pacienții oboșiți de gălăgia și aerul poluat al orașului apreciază mult liniștea așezământului nostru rural.”

„Echipamentele medicale sunt simple, fiind alcătuite doar din instalațiile tratamentelor de hidroterapie, în interiorul celor două departamente mici. În vederea vindecării bolnavilor, principul de bază îl constituie remediile naturale: aerul curat, soarele, apa, alimentația corespunzătoare, exercițiul fizic, tihna și bucuria.” – *Arthur W. Spalding, The Men of The Mountains, p. 231*

„În studiile despre istoria educației, Sutherland a aflat că, atunci când Thomas Jefferson a plănuțit înființarea *Universității Virginia*, a decis ca școala respectivă să construiască clădiri mici pentru cazarea studenților. Nu exista pericol de incendii și nici de îmbolnăvire, clădirile fiind construite din

fondurile disponibile pe parcurs. Erau ușor de ridicat, încurajau la mai multă disciplină și făceau cheltuielile instituției mai ușoare și mult mai flexibile. De-a lungul timpului, atât *Madison*, cât și unitățile mai mici înființate de *Madison* au urmat acest tipar.”

Sanatoriul Madison creștea continuu. În scopul acesta, se construia cabană după cabană, respectând ideea lui Sutherland de a avea clădiri mici. Prin anul 1927, când s-a ridicat *North Hall*, o clădire având 12 camere, existau deja 47 de camere dispersate în diferite cabane.

Alte remarci despre Madison

Un articol intitulat „*Colegiul auto-finanțat*” [*Self-supporting College*], publicat în numărul lunii mai din anul 1938 al revistei *Reader Digest*, descria această instituție ca fiind total diferită de școlile din întreaga lume, iar rezultatul s-a concretizat în cinci mii de cereri de înscriere venite și din partea multor tineri neadvenșiți.

„Programa curriculară include 27 de activități productive, executate de studenți în vederea achitării taxelor față de colegiu. Fiecărui student i se cere să muncească pentru a plăti cel puțin jumătate, dacă nu întreaga valoare a taxelor școlare. La *Madison*, studentul este admis – de altfel două treimi dintre ei sunt admiși – plătind o taxă obligatorie care nu depășește 35 de dolari, termină colegiul de patru ani obținând diploma de *Licențiat în Științe [Bachelor of Science]*, și primește înapoi taxa de înscriere. În tot acest timp, el nu beneficiază de niciun ajutor financiar venit din afara școlii. Pleacă de la școală echipat cu deprinderi nu doar într-una singură, ci în mai multe meserii.” – „*Self-Supporting College*”, *Reader Digest*, May 1938

În același an, Eleanor Roosevelt a devotat acestei școli una dintre paginile publicației în care ea scria zilnic. La cererea specială a *Secretarului de Stat* al Statelor Unite, Cordell Hull, d-na Roosevelt a vizitat *Madison*-ul, luându-i un interviu lui Floyd Brailliar, cumnatul lui Sutherland.

„Niciun student nu primea diploma de absolvire dacă nu cunoștea cel puțin două dintre meseriile care se potriveau potențialului cu care era înzestrat... El, [*Floyd Brailliar*], a făcut un studiu pe 1.000 de absolvenți, iar rezultatul a fost uimitor: niciunul dintre studenții de la *Madison* n-a avut nevoie de ajutor financiar din partea guvernului sau a organizațiilor private care sprijineau financiar populația în timpul anilor de criză financiară. [*Marea Criză Economică din 1929*].” – *Eleanor Roosevelt, My Day, October 7, 1938*

În următorul an, înscrierile la *Madison* au înregistrat cea mai înaltă cotă, aproape 500 de candidați. Între anii 1938 – 1940, a apărut o rafală de articole cu noutăți interesante despre această școală. Robert Ripley o intitulase „singura școală din America care funcționa pe baza principiului de auto-finanțare [*self-supporting*].”

„*Colegiul Madison* din statul Tennessee – este unicul colegiu auto-finanțat din țara noastră care nu primește niciun fel de ajutor de la autoritățile județene, de stat sau federale. Clădirile, terenul și echipamentul valorează aproximativ \$520.000 și constituie profitul realizat prin efortul unit al celor 27 de activități productive în desfășurare conduse de studenți.” – *Ripley's Believe It or Not, February 16, 1939*

Când, în 1917, s-a închis fabrica de conserve de pe lângă satul Edgefield, *Madison* a cumpărat

întreg echipamentul din dotare. A ajuns să fie cunoscută sub numele de *Madison Foods* [*Fabrica de prelucrare a alimentelor Madison*]. Prin 1941, s-a specializat în producția semipreparatelor din soia.

„Boabele de soia erau transformate în 30 de produse diverse care, pe lângă consumul colegiului, realiza un profit pentru școală de 60.000 de dolari pe an – *R.L. Holman*, „*Soybeans and College degree*”, *Forward*, february 1, 1941. [*Forward* fiind numele publicației bisericii presbiteriene.]

În 1938, un reporter din New York a venit la *Madison*, rămânând uluit de lucrurile pe care le-a descoperit. Următoarea descriere, preluată dintr-un ziar newyorkez, este foarte descriptivă:

„Fondat în 1904, începând cu câteva clădiri dărăpănate care aparțineau unei ferme abandonate, cu 400 de acri de pământ destul de sărăcăcios și 14 studenți, *Institutul de Agricultură Normală de la Madison*, situat în statul Tennessee, are un succes răsunător.”

„Pe lângă inventarul din dotare, *Institutul* a investit 520.000 de dolari - venit realizat din câștigul propriu, în clădiri, echipamente și terenuri. În acest moment, înscriși sunt mai mult de 300 de studenți veniți din 36 de state și 9 țări străine. Cele 27 de activități de producție din interiorul campusului sunt coordonate de studenți și susțin financiar colegiul și pe ei înșiși. Studenții muncesc din greu pentru a reuși să plătească măcar o parte din taxele școlare, preferabil fiind să achite în întregime cheltuielile făcute în acest scop.”

Când intră în școală, studentul face o depunere obligatorie de 35 de dolari. Apoi el poate să lucreze pentru a achita cursurile pe care intenționează să le urmeze, iar la plecare i restituie depunerea de 35 de dolari. La absolvire, tânărul știe cum să se întrețină singur prin cele câteva meserii pe care le-a învățat. Un institut de sănătate ca cel de la *Madison*, într-o zonă în care nu există nicio unitate medicală, îndeplinește o misiune importantă.

„Prin metodele de preparare mult îmbunătățite și distribuirea alimentelor s-au obținut produse alimentare noi, care s-au extins atât de mult încât au dezvoltat o adevărată industrie. *Madison Foods* reprezintă marca de produse alimentare care se vinde în diferite zone ale țării prin intermediul lanțurilor de magazine importante, chiar și în New York. *Vogorost* este un produs obținut din rezidurile care rezultă în urma extragerii laptelui din boabele de soia și în prezent este promovat prin intermediul lanțurilor de restaurante din New York. Anual, se vând peste 60.000 din aceste produse.”

Specialiștii în chimie alimentară din cadrul școlii au reușit să obțină 200 de sortimente de preparate din soia, după ce au eliminat gustul neplăcut specific boabelor de soia și le-au transformat în alimente hrănitoare care pot fi folosite la micul dejun, ca înlocuitori de cafea, lapte condensat de soia și diverși înlocuitori ai cărnii. Unele produse arată și dețin un gust mai bun decât carnea însăși de vită, fiind mai nutritive și mai ușor de digerat.

„Școala este dotată cu propria fabrică de măhuri, care produce zilnic aproximativ 600 de bucăți, în acest scop fiind folosiți 25 de acri de pământ pe a căror suprafață studenții cultivă în fiecare an semințe de sorg.”

„Școala a oferit studenților un real exemplu de autonomie. Nu a primit niciun fel de ajutor din fondurile publice și nici nu este interesată să primească.”

„Studentii muncesc cinci ore și studiază alte cinci. Valoarea lucrului lor este înregistrată în contul cheltuielilor făcute pentru educația și întreținerea lor, la un preț standard de 10 cenți pe oră. Produsele, care în majoritate sunt obținute în școală, sunt vândute la un preț la fel de mic. Majoritatea celor 120 de clădiri din interiorul campusului au fost proiectate de studenții arhitecți și de tâmplari. În măsura posibilităților, studenții își aleg activitățile pe care vor să le presteze. În urma acestui plan cooperant au rezultat multe alte avantaje benefice atât pentru școală, cât și pentru studenți.”

„În fiecare an se înregistrează un număr de cereri de două ori mai mare decât ar putea *Institutul* să acomodeze. Sunt preferați tinerii care nu au posibilități financiare și se așteaptă ca ei să poată achita cheltuielile în perioada de școlarizare.”

În țara noastră ar trebui să existe zeci de mii de instituții asemănătoare, care să se întrețină singure. Acest gen de școli ar putea reduce semnificativ valoarea taxelor școlare, și așa destul de ridicate, care cu siguranță că ar ridica nivelul standard al educației.” – *The New Day, June 16, 1938*

În anul 1931, ferma a produs 5.450 coșuri de fructe și 8 tone de struguri. S-au conservat 6,700 galoane (25.362,2 litri) din fructe și legume pentru propria folosință. Pe la mijlocul anilor '40, la *Madison* erau ridicate 120 de clădiri. La un moment dat, instituția a ajuns să dețină 906 acri, dintre care 789 erau la *Madison*, iar 117 la *Ridgetop*, unde s-au plantat peste 3,000 de meri și de piersici. Mai exista o fermă, la *Union Hill*, în satul Goodlettsville, statul Tennessee.

În anul 1954, cu ocazia celei de-a cincizecea aniversări, familia de la *Madison* avea 125 de lucrători care locuiau în campus și derulau toate activitățile Școlii, ale Sanatoriului, ale fermei și ale celorlalte industrii. Două case cu mai multe apartamente și 11 cabane erau rezervate pentru lucrători, în timp ce 43 de case individuale aparțineu instituției.

„Influența *Colegiului Madison* s-a resimțit în toată lumea.” – *Editorial, The Nashville Tennessean, October 7, 1954*

Cineva s-ar putea întreba: „Cum a fost posibil ca organizația care a acumulat atât de mult și care o ducea atât de bine, să nu mai existe astăzi?...”

Partea a doua – C –

Istoria Școlii Madison și motivul pentru care am pierdut-o (1904 – 1965)

CUM A VENIT SFÂRȘITUL

Cum s-a distrus singur

Madison decide să obțină acreditarea

Acreditarea înseamnă datorii imense

Sfârșitul incredibil al Madison-ului

Alianța cu bapțiștii

Pionierii nu mai sunt

O scurtă prezentare a urmașilor

Madison și-a distrus copiii

Sutherland vede pericolul

Madison și Loma Linda se înscriu pe același drum

Revenirea la planul inițial

Cel 14 puncte ale lui Cadwallader

Partea a doua – C –

Istoria Școlii Madison și motivul pentru care am pierdut-o (1904 – 19064)

CUM A VENIT SFÂRȘITUL

Cum s-a distrus singur

Ar fi minunat dacă ne-am putea opri aici; dar mai există ceva care a avut loc în istoria Madison-ului. Sunt lecții importante pe care noi am putea să le descoperim, pentru a nu repeta aceleași greșeli.

„După cum știți, de la Berrien Springs, unii dintre noi au plecat la Madison, în statul Tennessee, urmând sfatul și îndrumarea Ellenei White, unde plănuiam să înființăm o școală care să nu acorde diplome și să nu se conformeze programei școlare tradiționale.” – *Percy T. Magan, scrisoare către*

Warren Howell, 13 ianuarie 1926.

Din păcate însă, după atâția ani, ca urmare a două strategii, Madison a abandonat planul inițial; îmbinate, ele au distrus această lucrare independentă și de succes.

Madison decide să obțină acreditarea

În primul rând, Madison s-a decis să urmeze un drum desemnat de asociația care acorda acreditările. În 1914, s-a demarat programul de pregătire medicală de nivel mediu [*Nursing Program*]; iar în 1917, *Asociația pentru acordarea Acreditărilor din Sud* a acceptat *Liceul Madison* ca membru al Asociației. În 1919, deja funcționa programul cu durata de trei ani pentru dobândirea titlului de *Asistent medical*. În 1922, a fost recunoscut de autoritățile statului Tennessee *Colegiul pentru Juniori*, iar în 1927 a început să organizeze ceremonii de absolvire tradiționale. În același an, în cadrul *Asociației Colegiilor și Școlilor Generale din Sud [Association of Colleges and Secondary Schools] - [SACSS]* a fost primit și *Liceul Madison*.

În anul 1928, *Madison* a fost acreditat de *SACCS* sub titulatura de *Colegiu Junior*. În 1930, Sutherland a inițiat planurile pentru transformarea *Madison*-ului în *Colegiu pentru Seniori*; iar în noiembrie 1933, a fost acceptat de *Asociația Colegiilor din Tennessee – Tennessee College Association* ca *Colegiu* cu durata patru ani. Sutherland simțea nevoia să realizeze acest lucru, deoarece cursurile de pregătire pentru medici durau patru ani.

În 1963, gustând din beatitudinea acreditării și a diplomelor primite, 140 dintre absolvenții de la *Madison* nu au plecat, ca de obicei – să înființeze noi centre misionare – ci căutau să se înscrie la diferite doctorate.

O scrisoare trimisă în 1929 de Lida Scott pentru obținerea de noi fonduri, ne oferă o idee despre suma necesară ca *Madison*-ul să țină pasul cu îmbunătățirile impuse de *Comisia de acreditare*:

„Depunem cererea de față pentru a obține asistență financiară în vederea satisfacerii standardelor impuse *Colegiului de Seniori*. Cerințele respective impun crearea unei biblioteci cu un număr de 10.000 de volume, o clădire pentru activități agricole și casnice, o clădire pentru materiile de Știință, o clădire pentru Arte Libere și o clădire obișnuită cu camere standard pentru studenți. Pentru a echipa corespunzător toate aceste clădiri, precum și celelalte, sunt necesari 100.000 de dolari.” – *Lida Scott către G.F. Peabody, 16 decembrie 1929*

Acreditarea înseamnă datorii peste măsură

În al doilea rând sau cel de-al doilea motiv pentru care *Madison* a abandonat planul lui Dumnezeu, l-a constituit cedarea în fața ispitei de a acumula datorii. Iată cum au stat lucrurile.

Pentru a ține pasul cu cerințele pentru acreditare, *Madison* a stat în fața unei dileme: să fie prins în capcana acestor datorii sau să permită agenților de acreditare să înceteze programul de pregătire sanitară de nivel mediu și spitalul. *Madison* a ales să meargă pe panta datoriilor, pentru a pune la dispoziția studenților clădiri modernizate, după standardele impuse de comisia de acreditare, dar suma

de bani cu care trebuiau să achite aceste datorii era atât de mare, încât nici școala, nici *Asociația Absolvenților* și nici prietenii acestora nu au reușit să strângă fonduri suficiente. *Așa se face că s-a pierdut întreaga instituție.*

Procesul de acreditare impunea achiziționarea continuă a echipamentelor, îmbunătățirea permanentă a condiției clădirilor și a bibliotecii, iar acest lucru a ruinat financiar întreaga instituție.

Bineînțeles că *Madison* putea să înceteze oricând procesul de acreditare – și nu numai că a pierdut acreditarea, dar a pierdut tot ce avea! Ce a rămas a fost transformat în Spital denominational pentru tratarea cazurilor de urgență.

Sfârșitul teribil al *Madison*-ului

În culmea crizei financiare care s-a creat, la data de 3 februarie 1963, Adunarea generală a votat ca Uniunea de Sud să preia controlul financiar al instituției. Uniunea a acceptat rolul de conducere pe data de 7 februarie, așteptând aprobarea *Conferinței Generale* care n-a întârziat să sosească, la data de 4 aprilie.

Important! Transferul a fost acceptat cu condiția că cei care vor prelua rolul de conducere să promită continuarea tuturor activităților școlii cu toate departamentele ei instructionale și vocaționale.

Dar, în ciuda înțelegerii, acest lucru nu s-a mai întâmplat...

Acțiunea întreprinsă în 1963, de a transfera toate operațiunile colegiului și ale spitalului *Bisericii adventiste* a avut loc în conformitate cu declarația apărută în pamfletul publicat în 1914, intitulată *Dreptul de proprietate și control asupra Școlii Madison*, formulat de E.A. Sutherland. „Fondatorii acestei școli declară că sunt dispuși ca atunci când va fi nevoie să lupte pentru interesul cel mai bun al școlii ... să transfere proprietatea oricărei organizații pe care *Uniunea de Conferințe* o va forma pentru a păstra această instituție care trebuie să continue scopurile și obiectivele pentru care a fost înființată această școală.”

„Comitetul executiv al *Uniunii de Sud* a acceptat recomandarea adunării generale a Colegiului și Sanatoriului *Madison*. Astfel, titlul de proprietate al colegiului și al spitalului a fost transferat conducerii denominațiunii adventiste în luna aprilie 1963. În 1964, *Colegiul Madison* era închis deja.”
– *Pictorialul istoriei Colegiului Madison: 1904 – 1964 - [Pictorial History of Madison College: 1904 – 1964 (Madison College Anniversary edition, 1967), p. 84]*

Înainte ca cerneala de pe contractul recent semnat să se fi uscat, pe data de 4 aprilie 1964, pancarda de la intrare pe care scria *Sanatoriul Madison* a fost dată jos, iar o altă denumire i-a locul, pe care scria *Spitalul Madison*. Foarte rapid, clădirea Sanatoriului a fost transformată într-o unitate care acorda îngrijiri medicale în caz de urgență, fiind asemănătoare altor spitale din oraș, cum ar fi: *Spitalul St. Thomas, Baptist, Vanderbilt* și altele.

La data de 6 noiembrie, statul Tennessee anunța retragerea aprobării pentru desfășurarea programului de pregătire medicală la nivel mediu acordată colegiului „până când noi cerințe și standarde mai mari” vor fi aprobate de *Comisia de acreditare*.

Cu toate că unele școli denominaționale au fost cu ușurință atașate sistemului de acreditare exigent în permanență, s-a crezut că fondurile pentru realizarea aceluiași lucru la Madison nu existau, care acum era o instituție controlată de biserică.

Bineînțeles că deși școala pierdea acreditarea pentru programul de pregătire sanitară medie – ea ar fi putut să continue, dacă făcea exact ce a spus Ellen White că trebuie să facă: să funcționeze ca școală vocațională pentru pregătirea de misionari.

Dar noua stăpânire n-a văzut nicio valoare în astfel de activități – deși terenurile extinse ale școlii și industriile mici deja existente ar fi putut acoperi cheltuielile de funcționare.

La 6 februarie 1964, comitetul a votat nu doar închiderea Școlii sanitare, ci a întregului Colegiu. Numai programul de pregătire medie sanitară își pierduse acreditarea! *Acreditarea pentru programul de pregătire pentru Medicină se pierduse înainte, iar Madison nu s-a închis din această cauză!* Lucrarea pe care Dumnezeu i-o dăduse Madison-ului să o facă era mult mai vastă decât îndeplinirea cerințelor necesare acreditării. De fapt, planul lui Dumnezeu pentru educație interzicea conformarea cu standardele lumști.

Promițând că sub conducerea bisericii școala va merge la fel ca înainte, uluiți de ceea ce urma să se întâmple, studenții și *Asociația Absolvenților [Alumni Association]* au făcut tot ce le-a stat în putință să salveze situația. Dar situația nu se mai afla demult în mâinile lor pentru a mai fi salvată; acum aparținea cuiva despre care Ellen White spunea că nu ar fi dorit să depindă vreodată. Așadar, toate eforturile depuse au eșuat.

Este adevărat că un program acreditat de pregătire sanitară medie n-ar mai fi putut să continue – dar restul colegiului ar fi putut rămâne deschis. Terenurile extinse cu atâtea construcții ridicate, grădinile și livezile; clădirile departamentului de agricultură și utilaje pentru reparații – toate și-ar fi putut continua activitatea. Și ce să facă? Să ofere același fel de educație pe care Ellen White împreună cu „cei șapte membri ai curcubeului” au inițiat-o cu 60 de ani în urmă!

Acest lucru s-ar fi putut realiza destul de ușor, dacă proprietatea, mai puțin Sanatoriul pe care *Uniunea de Conferințe din Sud* îl voia, ar fi fost trecut pe numele *Asociației Absolvenților*.

Dar stăpânii cei noi au decis să închidă totul, cu excepția liceului și a sanatoriului. *Colegiul Madison* s-a închis în mod oficial pe data de 1 septembrie 1964, la un an de la transferul în posesia Uniunii și 60 de ani de la deschiderea sa în anul 1904.

Odata cu închiderea *Colegiului* și a *Sanatoriului Madison*, acum transformat într-un spital de urgență care aparținea *Uniunii de Sud*, majoritatea terenurilor și echipamentelor unităților industriale și vocaționale care valorau milioane de dolari au fost vândute pe nimic.

Fabrica de semipreparate [*Madison Foods*] a fost transferată în 1964 *Asociației Uniunii de Sud*, și apoi a fost vândută *Corporației Internaționale de Nutriție – Nutritional International Corporation (Worthington Foods)*. În anul 1972, fabrica s-a închis cu totul; iar echipamentul a fost mutat la Worthington, în statul Ohio.

Liceul Madison a continuat să funcționeze sub conducerea *Conferinței Kentucky-Tennessee*.

În anul 1976, comitetul conducerii a decis ca *ASH/Sunbelt [Sistemul Spitalelor Adventiste]* să-și asume răspunderea pentru operarea spitalului și să ofere o nouă viziune și conducere.” – *Pictorial History of Madison College: 1904-1964, p. 82*

Dar nici acesta nu reprezintă întregul sfârșit al acestei istorii foarte tragice.

ALIANȚA CU BAPTIȘTII

În anul 1985, *ASH/Sunbelt [Sistemul Spitalelor Adventiste]* a schimbat numele spitalului Madison în *Centrul Medical Creștin Tennessee [Tennessee Christian Medical Center] - TCMC*. Cu greu se mai găsea cuvântul *adventist* pe frontispiciul clădirilor din complex.

Apoi, la data de 15 noiembrie 1996, au avut loc unele *festivități*. Pentru a înțelege ce anume s-a întâmplat, trebuie prezentat mai întâi faptul că *Spitalul Baptist* din *Nashville* este cel mai mare centru medical non-profit din centrul statului Tennessee. În urmă cu câțiva ani, *TCMC* și *Spitalul Baptist* au purtat negocieri pentru explorarea posibilităților unei colaborări mai strânse.

Festivitățile din 1996 au avut loc cu ocazia celebrării noului parteneriat, care prevedea următoarele: (1) *Titlul de proprietate comun* pentru noua organizație non-profit (*Baptist Tennessee Christian Medical Group, Inc.*); (2) *BTCMG* a devenit organismul principal de angajare a medicilor la *Spitalul Madison*. (3) Alături s-a construit o nouă clădire cu multe cabinete medicale, înaltă de cinci etaje, asemenea unui bloc din oraș, care a primit denumirea de *Baptist Medical Plaza* și a fost plasată lângă *TCMC*, acum aflându-se în patrimoniul *Spitalului Baptist*. (4) *Centrul Baptist de Îngrijire Medicală*, o organizație cu *titlu comun de proprietate*, deține mai multe clinici și operează prin ambele denominațiuni. (5) „Departamentele de dezvoltarea afacerilor conlucrează împreună pentru a negocia accesul la contractele de îngrijire.”

Acum totul reprezintă proprietate comună și printr-o înțelegere mutuală termenii *adventist*, *adventist de ziua a șaptea*, *Ellen White* sau alți termeni asemănători nu mai apar deloc pe frontispiciul clădirilor noastre.

Această nouă clădire, masivă, în valoare de zeci de milioane de dolari, a fost finanțată în acord comun prin *Sistemul Spitalelor Adventiste / Sunbelt și Spitalul Baptist*. Numele instituției indică faptul că este proprietatea exclusivă a denominațiunii baptiste. *Bapțiștii* la conducerea instituției noastre! (Pentru mai multe informații, citiți pliantul „*Madison se unește cu bapțiștii*” (WM – 745).

Cu uimire asistăm la faptul că nu s-au găsit fondurile necesare păstrării în viață a *Colegiului Madison* și a *Școlii vocaționale* cu terenurile aferente în stare de funcționare, dar s-a putut să se cheltuiască milioane de dolari pentru unirea cu bapțiștii, împărțind împreună cu ei drepturile proprii asupra *Spitalului Madison*.

Și mai trist este faptul că istoria nu se oprește aici. Nu de mult, *Spitalul Baptist* a intrat într-o nouă coaliție cu *Serviciile de Sănătate Saint Thomas*, spitalul catolic din *Nashville*. Din cauză că noi eram deja în asociere cu bapțiștii, se prea poate că și *Madison* a intrat sub umbrela acestei organizații.

Pionierii nu mai sunt

Poate că a fost mai bine că pionierii au trecut la odihnă, ca să nu asiste și ei la colapsul final.

George I. Butler a fost unul dintre cei șapte membri care au format curcubeul. El a murit în 1918, la vârsta de 84 de ani. Haskell a murit, și el, în anul 1922, la vârsta de 89 de ani.

Nellie Druillard a murit în anul 1937, la vârsta de 94 de ani. Lida Scott a murit în anul 1945, la vârsta de 77 de ani. Percy Magan, plecat la Loma Linda și a murit în anul 1947, la vârsta de 80 de ani.

În anul 1946, *Madison*-ul l-a pierdut pe Sutherland. El a acceptat chemarea pentru o poziție în conducerea denominațională, creată special pentru el: „*Misiunea Vieții Rurale*”. A rămas acolo până la pensionare, în anul 1950. După moartea soției lui, în anul 1952, Sutherland s-a recăsătorit cu M. Bessie DeGraw, în anul 1954. Pe data de 20 iunie, 1955, la vârsta de 90 de ani, Edward Sutherland a încetat din viață. Soția lui, Bessie DeGraw Sutherland, a mai trăit încă zece ani, stingându-se din viață în mod liniștit la data de 7 iunie 1965, la onorabila vârstă de 94 de ani, la scurt timp după ce porțile instituției educaționale *Madison* – o instituție pentru agricultură, mică industrie și colegiu – s-au închis definitiv. Ea a fost singura dintre membrii curcubeului care a asistat la desființarea instituției.

O scurtă prezentare a urmașilor

Ellen White a exprimat cea mai profundă preocupare ca *Madison*-ul să devină un succes, să adere la planul Dumnezeu și să trimită constant lucrători care să înființeze noi instituții asemănătoare sau să lucreze ca misionari în patrie sau străinătate. Ce a realizat însă *Madison*?

Prin 1963, când a fost preluat de *Conferință*, 302 dintre absolvenți au plecat să lucreze în alte instituții *self-supporting*; iar 228 au fost angajați ca funcționari în serviciul denominațiunii. Dintre aceștia, 64 au servit biserica în 23 de țări din afara teritoriului Diviziunii Nord-Americane [*NAD*]. Începând cu anul 1963, alți 60 de absolvenți, au plecat ca lucrători în diferite câmpuri misionare din străinătate.

De ce s-a crezut oare că era absolut necesar ca porțile unei școli atât de valoroase să ajungă să se închidă? *Madison* a produs cel mai mare număr de misionari dintre toate școlile adventiste.

La un moment dat, funcționau aproape 50 de centre și școli, în șapte din statele din sud, înființate de absolvenți – toate reprezentând rodul activității de la *Madison*. Unele au continuat să se dezvolte, iar altele nu; cu toate acestea, ele și-au împlinit scopul.

„Dr. Sutherland contempla aceste „unități” cu o oarecare doză de satisfacție. „Precum un părinte se bucură de realizările copiilor lui, la fel simțea și *Madison* o „mândrie scuzabilă” cu privire la munca cea bună prestată de instituțiile sale mai mici.” – *Ira Gish and Harry Christman, Madison: God's Beautiful Farm, p.142*

Încă din 1909 s-au deschis 13 școli rurale sau „școli așezate pe deal”, având participarea a peste 500 de copii. Aceste „unități” includeau școli și sanatorii, localizate pe teritoriul unor ferme, cu cantină proprie și săli de tratament, în vecinătatea orașelor mari, cum ar fi: Nashville, Knoxville, Louisville,

Memphis, Birmingham și Ashville). Se urmărea formarea unei biserici locale.

Iată unele dintre ele: *Școala și Sanatoriul Little Creek* din Knoxville, statul Tennessee (astăzi Heritage Academy din Crossville, Tennessee); *Academia și Sanatoriul Pine Forest* din Chunky, statul Mississippi; *Academia și Sanatoriul Harbert Hills* din Savannah, Tennessee și *Școala Fermei Chestnut Hill*, din Portland, Tennessee.

Mai târziu, unele dintre ele, au devenit instituții care aparțin *Conferinței* locale, cum ar fi: *Academia și Spitalul Fletcher*, din localitatea Fletcher, statul Carolina de Nord; *Academia Highland* (inițial *Academia Fountainhead*) din Portland, Tennessee; *Academia Muntele Pisga* (inițial *Școala și Sanatoriul Muntele Pisga*) din Candler, Carolina de Nord; *Academia Georgia – Cumberland* (inițial *Școala de pe ferma Hurlbutt și Sanatoriul Scott*) din Calhoun, Georgia.

O altă instituție înființată în conformitate cu planul de funcționare al *Școlii Madison*, este *Sanatoriul și Institutul Wildwood*, din statul Gerogia. Unități asemănătoare sunt: *Institutul Cave Stone*, din Daus, Tennessee; *Institutul Valea Edenului* din Loveland, Colorado și *Institutul Castle Valley* din Moab, statul Utah.

Madison și-a distrus copiii

Din păcate, în anii următori, în loc ca *Madison* să trimeată cât mai mulți lucrători în câmpurile misionare pentru a deschide noi centre, i-a folosit pe cei mai buni în cadrul unităților deja existente, pentru a menține statutul profesional care trebuia să țină pasul cu *Comisia de acreditare*.

Unii dintre conducătorii acestor unități – inclusiv W.D. Frazee, W.E.Straw și A.W. Spalding – au detestat ce s-a întâmplat. Această situație a mai continuat în felul acesta pentru o vreme, înainte de închiderea definitivă a *Școlii Madison*.

Jerry Moon, un istorician al bisericii, cu sediul la Andrews University, l-a intervievat înainte de moarte pe Ralph Martin, un absolvent al *Școlii Madison* și fondatorul *Institutului Oak Haven*:

„Am avut o discuție în detaliu cu Ralph Martin, de la *Institutul Oak Haven* din Michigan. El a prezentat impactul pe care programul de patru ani de pregătire pentru intrarea la Medicină, [impus de *AMA* tuturor școlilor care ofereau această pregătire, printre care se afla și *Madison*] l-a avut asupra unităților adiacente *Școlii Madison*, care atrăgea conducătorii remarcabili ai acestor unități la Școala-mamă, păstrându-i acolo pe studenții care ajunseseră în vârful conducerii unităților adiacente, ținându-i după absolvire la *Madison* atâția ani încât aceștia să piardă viziunea de a reveni la unitățile de la care au plecat pentru a evangheliza oamenii de acolo, dezvoltând în schimb ambiția obținerii unei diplome de *Colegiu* și participarea la ceremonia de absolvire etc. Așadar, atât profesorii, cât și studenții erau atrași de ideea de a părăsi definitiv unitățile de la care au venit. Pe măsură ce unitățile respective se închideau, a scăzut și numărul înscrierilor, iar sistemul a intrat în declin.” – *Jerry Moon, Scrisoare datată 5 august 1992.*

Comentând această situație, James Lee, un expert al planului de educație, scria următoarele:

„Din mărturia membrilor *Asociației Absolvenților a Școlii Madison* reiese faptul că, efortul academic și financiar făcut de *Madison* de a acorda diplome și cursuri acreditate de pregătire pentru

Școala de Medicină a devenit atât de consumant, încât i-a dus, pas cu pas, pe o spirală descendentă în care *Madison* i-a înghițit pe proprii urmași, și apoi, în 1964, Conferința a procedat cu *Madison* la fel cum a procedat cu copiii ei – *Conferința a înghițit Madison-ul.*” – *James Lee, Barriers Hindering Adventism's Mystic Stone – Barierele care au împiedicat pietrele mistice ale Adevntismului, p. 111*”

Mai degrabă, toate aceste probleme atrăgeau în mod constant atenția spre o singură greșeală esențială: obsesia de a dobândi acreditarea și acordarea diplomelor la absolvire.

În loc să devină la fel ca înainte, lucrători cu spirit de sacrificiu, absolvenții doreau acum să devină profesioniști și oameni de carieră. J.H. Kellogg afirma că sistemul acordării gradelor academice profesionalizează, dar „distruge lucrarea medicală misionară.” – *Buletinul Conferinței Generale, anul 1901, p. 71-73*

Sutherland realizează pericolul

Oare Sutherland observa că se îndepărta de planul original, prin faptul că a permis ca *Madison*-ul să copieze sistemul de educație al lumii, în loc să urmeze planul lui Dumnezeu?

Într-un articol din *Studiul Madison – Madison Survey*, efectuat în anul 1929, intitulat „*De ce trebuie ca Madison să devină Colegiu pentru Seniori? – Why Should Madison Become a Senior College?*” el apăra această idee, referindu-se la faptul că Ieremia a purtat un jug de lemn, care, din cauza încăpățânării lui Iuda, avea să devină un jug de fier (*Ieremia 28:13*). Cu alte cuvinte, prin anul 1930, Sutherland gândea că, dacă noi nu ne unim cu lumea, curând vom ajunge în situații și mai dificile. Concluzia lui era că, acceptând afilierea cu instituțiile lumii, făceam exact ceea ce trebuia făcut pentru o lucrare mai eficientă. Mulți dintre oamenii noștri de astăzi cred același lucru.

Dar planul inițial al Ellenei White era ca *Madison* și școlile care s-au format prin acest sistem, pentru a duce mai departe lucrarea lui Dumnezeu, să aibă un profil misionar și să nu depindă de acreditările oferite de lume și de gradele academice acordate la absolvire. Într-un fel, în excesul de zel pentru copierea strălucirii lumești, Sutherland a uitat care era scopul pentru care a fost înființată *Școala Madison*.

Madison și Loma Linda merg pe același drum

Ironic este faptul că *Madison* a urmat aceeași cale pe care a pășit și *Loma Linda*. Agențiile de acreditare nu le-a impus acestor instituții să intre în rândurile lor. Amândouă s-au îndreptat vertiginos spre lume, cerșidu-le parcă favoarea de a ajunge în coada lor. Odată intrate în acest joc, nu s-a mai putut vedea nicio cale de ieșire. Trenul acreditării alerga din ce în ce mai repede, prețul îmbunătățirilor impuse de *AMA* creștea, iar școlile noastre au început să arate asemenea instituțiilor lumii.

În cazul *Școlii Madison* drumul s-a oprit, în timp ce, în cazul *Loma Lindei*, a continuat cu prețul pierderii a milioane de dolari, numai pentru a satisface pretențiile stăpânilor noștri lumești.

Revenirea la planul original

Cecertând lumina dată prin Spiritul Profetic și ascultând de glasul ei, am putea găsi calea de ieșire din peștera întunecoasă a asemănării cu lumea. Iată câteva paragrafe care n-au apărut încă în

cartea de față:

„Cursul trecutului a fost strâmb. S-au folosit metode greșite, dar greșelile trecutului n-au fost mărturisite și nu ne-am pocăit de ele. Oamenii au justificat în mintea lor cursul pe care l-au urmat. Au văzut lucrurile de la început până la sfârșit într-o lumină falsă; iar din prezentul de față se poate vedea că vom urma același curs și în viitor.” – *8 Septembrie 1901; Mărturii Nepublicate, p. 178*

„Mulți cred că în lucrarea noastră este nevoie de aparența lumească, pentru ca o impresie bună să poată avea loc. Dar este o mare greșeală... Noi n-ar trebui să ne chinuim pentru a obține recunoașterea lumii, pentru a câștiga un caracter și o influență pentru adevăr.” – *EGW, 23 iulie 1901; 4 Review, p. 319 - 320*

„Toată această goană după „înalta educație” care se pregătește acum se va stinge, deoarece este falsă. Cu cât mai simplă este educația care se oferă lucrătorilor noștri, cu atât mai puține legături vor avea cu oamenii pe care nu-i conduce Dumnezeu, și cu atât mai multe lucruri se pot realiza. Lucrarea va fi făcută în simplitatea adevăratei evlavii, iar vremurile vechi, vremurile străvechi vor apărea din nou, când, sub călăuzirea Duhului Sfânt, mii se converteau într-o singură zi. Când adevărul în simplitatea lui este trăit în orice loc, Dumnezeu va lucra prin îngerii Săi cum a lucrat și în ziua Cincizecimii.” – *EGW, noiembrie 1905; Seria B, Nr. 7, p. 63-64*

„Acum noi trebuie să începem din nou. Trebuie să se treacă la reforme cu inima, cu sufletul și cu voința. Erorile poate că au încărunit de bătrânețe, dar bătrânețea nu face din eroare adevăr și nici din adevăr eroare. Mult prea mult au fost urmate vechile obiceiuri și deprinderi. Domnul vrea acum ca orice idee care este falsă să fie îndepărtată de la profesori și elevi. Noi nu suntem liberi să învățăm ceea ce ar corespunde cu standardul lumii sau cu standardul bisericii numai pentru că așa este obiceiul să facem. Standardul trebuie să fie învățăturile date de Hristos. Ceea ce a spus Domnul Hristos cu privire la educația care trebuie să fie dată în școlile noastre trebuie să fie respectat cu strictețe, căci, dacă nu are loc, în unele privințe, o educație de un caracter cu totul diferit de ceea ce s-a făcut în unele din școlile noastre, nu ar fi trebuit să intrăm în cheltuieli pentru a cumpăra terenuri și a ridica clădiri pentru școli.” – *Mărturii vol. 6. p. 142*

Dacă o influență omenească trebuie să domine în școlile noastre, atunci vindeți-le celor lumești și lăsați-i să aibă întregul control asupra lor; iar aceia care și-au investit mijloacele în aceste instituții să înființeze alte școli, care să fie conduse nu după planul școlilor populare, nu după dorințele directorului și ale profesorilor, ci după planul pe care Dumnezeu l-a arătat .” – *Mărturii vol 5. p. 25-26*

„Înainte de a putea să ducem mesajul adevărului prezent în toată plinătatea lui în alte țări, noi trebuie să rupem orice jug [al legăturilor noastre cu lumea]. Trebuie să ne întoarcem la principiile adevăratei educații, umblând în înțelepciunea lui Dumnezeu, și nu după înțelepciunea lumii. Dumnezeu cheamă mesageri care să fie adăvărați reformatori. Noi trebuie să educăm, să educăm, să pregătim un popor care va înțelege mesajul, și apoi să-l oferim lumii.” – *EGW, Seria B, Nr. 11, p. 30*

„Acea care se așează sub controlul lui Dumnezeu, pentru a fi îndrumați și călăuziți de El, vor înțelege desfășurarea sigură a evenimentelor rânduite de El să aibă loc. Inspirați de Duhul Lui, al Aceluia care Și-a dat viața pentru viața lumii, ei nu vor mai sta liniștiți în neputință, arătând către ceea ce nu pot face. Îmbrăcând armura cerească, ei vor porni la luptă, gata să lucreze și să îndrăznească pentru Dumnezeu, știind că atotputernicia Lui va acoperi lipsurile lor.” – *Mărturii vol. 7, p.14*

„Deși în multe privințe instituțiile noastre de învățământ s-au dezvoltat după felul lumii, deși pas cu pas au înaintat către lume, ele sunt totuși prizoniere ale nădejzii. Soarta nu și-a țesut plasa în jurul activităților lor în așa fel, încât să fie nevoie ca ele să rămână neajutate și în nesiguranță. Dacă vor asculta de glasul Lui și vor merge pe căile Lui, Dumnezeu le va corecta, le va lumina și le va aduce înapoi la poziția lor dreaptă de deosebire față de lume. Când se va vedea folosul adus de lucrarea după principiile creștine, când eul va fi ascuns în Hristos, va avea loc un proces mult mai mare, deoarece fiecare lucrător își va da seama de propria sa slăbiciune omenească; el se va ruga stăruitor spre a primi înțelepciune și har de la Dumnezeu, și va primi ajutorul dumnezeiesc fâgăduit pentru orice împrejurare grea.”

„Situațiile potrivnice ar trebui să creeze o hotărâre fermă de a le înfrânge. O barieră doborâtă va da mai multă îndemânare și mai mult curaj de a merge înainte. Înaintați în direcția cea bună și faceți o schimbare în mod categoric și inteligent. Împrejurările vor fi sprijinitorii și nu împotrivorii voștri. Faceți un început. Stejarul este în ghindă.” – *Mărturii vol. 6, p. 145*

„Într-un anumit sens, există prea puțină speranță. Luați un tânăr și o tânără, apoi plasați-i acolo unde să ajungă cât se poate de puțin în contact cu biserica; nivelul scăzut al evlaviei din zilele noastre nu le va îndrepta gândurile spre ceea ce înseamnă a fi creștin.” – *EGW către S.N. Haskell, 9 mai 1892; Manuscris H 16f, 1892.*

„Tinerii care n-au avut vreodată succes în datoriile trecătoare ale vieții, vor fi la fel de nepregătiți pentru angajarea în datorii mai mari. O experiență religioasă se câștigă prin conflict, dezamăgire, disciplinarea severă a eului și prin rugăciune stăruitoare. Pașii spre cer se fac câte unul odată, fiecare pas făcut înainte conferă putere următorului pas.” – *Sfaturi pentru Învățători, p. 100*

„Chiar în străduința de a se pregăti pentru lucrarea lui Dumnezeu, mulți sunt îndepărtați prin metode greșite de educație. Viața este privită de mai toată lumea ca fiind compusă din perioade distincte, perioada de învățare și perioada de aplicare a lucrurilor învățate – de pregătire și de realizare. În pregătirea pentru o viață de slujire, tinerii sunt trimiși la școală pentru a dobândi cunoștințe prin studierea cărților. Despărțiți de responsabilitățile vieții de zi cu zi, ei sunt absorbiți de studiu și pierd adesea din vedere care este scopul acestuia. Zelul consacrării lor timpurii se stinge și mult prea mulți sunt cuprinși de o ambiție personală, egoistă.”

„La absolvire, mii descoperă că nu au niciun contact cu viața. S-au ocupat atât de mult timp cu abstractul și teoreticul, încât în clipa în care întreaga făptură trebuie mobilizată pentru a face față examenelor severe ale vieții reale, ei sunt nepregătiți.” – *Educație, p. 265*

„O educație formată în general prin intermediul cărților duce la o gândire superficială. Munca practică încurajează observația foarte atentă și gândirea independentă. Dacă este corect aplicată, ea tinde să dezvolte acea înțelepciune practică pe care o numim bun simț. Ea dezvoltă abilitatea de a planifica și de a executa, întărește curajul și perseverența și reclamă exercitarea tactului și îndemnării.” – *Educație p. 220*

„În școli, elevii ar trebui învățați să fie stricți reformatori ai sănătății.” – *EGW, 20 februarie 1908; Dietă și Hrană, p. 323*

„Noi dorim ca sanatoriile noastre să nu fie clădiri mamut și prea costisitoare, ci instituții care să se asemene cu căminurile noastre așezate în locuri plăcute.” – *Lucrarea Medicală*, p. 323

„Lăsați ca sanatoriile noastre să devină ceea ce ar trebui – căminuri în care vindecarea este administrată sufletelor bolnave. Acest lucru se va face atunci când lucrătorii au o legătură vie cu Marele Vindecător.” – *Sfaturi pentru Sănătate*, p. 542

„De asemenea, în Australia, noi am lucrat ca misionari medicali. Uneori, am făcut din casa mea, aflată în Cooranbong, un azil pentru cei bolnavi și suferinzi. Secretarea mea, care studiasse la sanatoriul din *Battle Creek*, a fost alături de mine și a îndeplinit lucrarea de soră medicală misionară. Ea nu a primit niciun ban pentru serviciile ei, în schimb am câștigat încrederea oamenilor, prin interesul pe care l-am arătat față de cei bolnavi și suferinzi.” – *Solii alese*, vol. 1, p. 34

„Mi s-a arătat că, oriunde există un sanatoriu, trebuie să existe și o școală, iar școala ar trebui condusă în așa fel, încât să facă impresie asupra celor care vizitează sanatoriul. Oamenii vor veni să vadă școala. Vor vedea cum funcționează.” – *Mărturii Selecte*, vol. 3, p. 225

„Trebuie înființate sanatorii pretutindeni în lume și administrate de oameni care trăiesc în armonie cu legile lui Dumnezeu, oameni care colaborează cu Dumnezeu în susținerea adevărului, care vor influnșa soarta oricărui suflet pentru care a murit Domnul Hristos.” – *Lucrarea Medicală Misionară*, p. 26

„Marile instituții medicale din orașele noastre, numite *sanatorii*, îndeplinesc doar o mică parte din binele pe care l-ar fi putut face dacă erau stabilite în locurile în care pacienții ar fi avut avantajul activităților în aer liber. Am fost instruită ca sanatoriile să fie localizate în locuri de la țară, iar lucrarea acestor instituții va avansa mult cauza sănătății și a neprihănirii.” – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 169

„În lucrarea școlii, [Loma Linda] păstrați simplitatea. Niciun argument nu e atât de puternic ca succesul întemeiat pe simplitate. Voi puteți obține succes în educația elevilor ca misionari medicali, fără o facultate de medicină, care să califice medici care să stea în competiție cu medicii lumii. Elevilor să li se dea o educație practică. Cu cât sunteți mai puțin dependenți de metodele lumești de educație, cu atât mai bine va fi de elevii voștri.” – *EGW către J. A. Burden*, 24 martie 1908; *Mărturii vol. 9*, p. 175”

„Legile Împărăției lui Hristos sunt atât de simple, și totuși atât de complete, încât adăugirile omenești vor crea confuzie. Și cu cât planurile noastre de lucru în slujba Domnului sunt mai simple, cu atât vom realiza mai mult. Adoptarea metodelor lumești în lucrarea lui Dumnezeu înseamnă a invita dezastrul și înfrângerea. Simplitatea și umilința trebuie să caracterizeze orice efort pentru înaintarea Împărăției Sale.” – *Mărturii vol. 7*, p. 215

„Tot ceea ce poartă pecetea divină unește simplitatea cu utilul.” – *Mărturii vol. 3*, p. 409

„Adesea, Dumnezeu folosește mijloacele cele mai simple ca să ajungă la rezultatele cele mai mari.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 822

„Ideile noastre legate de educație sunt prea înguste și superficiale. Se face simțită nevoia unei sfere mai largi, a unui țel mai înalt. Adevărata educație înseamnă mai mult decât urmarea unei anumite școli. Înseamnă mai mult decât pregătirea pentru viața care există acum. Ea are de-a face cu întreaga

făptură și cu toată perioada în care îi este cu putință omului să trăiască. Este dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale. Îl pregătește pe elev pentru bucuria slujirii în această lume și pentru bucuria mai înaltă a unei slujiri mai largi în lumea care va veni.” – *Educație p. 13*

„Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât gândirea omenească cea mai înaltă. Evlavie – asemănarea cu Dumnezeu – este scopul care trebuie atins.” – *Educație p. 18*

Nu există loc suficient pentru toate citatele care puteau fi prezentate. În Sabatul care urmează, după-amiază, încercați să citiți următoarele pasaje: *Mărturii vol. 6, p. 126-151; Mărturii vol. 8, p. 250-251; 104- 106; Mărturii vol. 5, p. 76-79; Mărturii vol. 9, p. 175.*

În cartea *Manualul Misionarului Medical* veți putea găsi multe declarații și citate – toate așezate sub titlurile lor. Este cea mai completă și reprezintă unica colecție de citate din Spiritul Profetic disponibilă, care exprimă principiile și practicile lucrării misionare medicale.

Vă invităm să obțineți o copie a acestei cărți. Este disponibilă la editura noastră la un preț rezonabil, dacă se achiziționează în cutii mici. Această carte se folosește ca manual în cursurile de pregătire a misionarilor medicali, atât în U.S.A., cât și în străinătate.

Cel 14 puncte ale lui Cadwallader

În cartea sa, *Istoria Educației Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea (p. 126-127)*, Dr. E.M. Cadwallader prezintă 14 puncte pe care le consideră vitale „*Filozofiei educației adventiste de ziua a șaptea.*” Iată o prezentare succintă a acestora:

1. Educația adventiștilor de ziua a șaptea trebuie să fie întemeiată pe instrucțiunile primite prin Spiritul Profetic.
2. Dacă aceste instrucțiuni sunt respectate, urmează întotdeauna un rezultat bun.
3. Școlile noastre care au internat ar trebui să fie așezate în locuri frumoase de la țară, la distanțe rezonabile de centrele urbane.
4. Cursurile teoretice trebuie îmbinate cu experiența practică. Numai astfel elevii vor fi pregătiți corespunzător pentru viață și lucrare pentru biserică.
5. Ar trebui inițiate activități industriale, pentru a pune la dispoziția studenților locuri de muncă și pentru a genera un supliment venitului școlii.
6. Cei care conduc o instituție, ar trebui să ridice clădiri prin credință, plănuiind în avans și în mod rezonabil.
7. Studenții ar trebui să înțeleagă diferența dintre școlile noastre și celelalte școli; cele publice sau private; ei ar trebui să cunoască bine principiile educației prezentate nouă prin Spiritul Profetic.
8. Aceste sfaturi ar trebui să li se predea tinerilor, în mod special ce li se aplică lor.
9. Învățătorii noștri ar trebui să studieze cu multă atenție Spiritul Profetic și să-l predea prin predicile și discuțiile lor.
10. Școlile noastre ar trebui să fie conduse de bărbați și femei creștine, care au dovedit experiență în conducere și un raport bun de relaționare cu studenții, care au interese multiple, o educație vastă și o corectă înțelegere a ceea ce înseamnă adevărata educație.
11. Se recomandă să existe planuri de ajutor financiar care să fie oferite studenților,

deoarece unii lucrători care au potențial deosebit pentru lucrarea lui Dumnezeu nu sunt în stare să-și achite cheltuielile pentru a dobândi o educație.

12. Chiar dacă unii învățători și îndrumători nu au un contact direct cu elevii, ei ar trebui totuși să dovedească faptul că, prin exemplul lor, ei cred în demnitatea muncii.

13. Sporturile și amuzamentele organizate în școli ar trebui înlocuite cu unele ocupații folositoare, îndeletniciri creștinești și lucrare misionară.

14. Educatorii ar trebui să studieze scrierile Spiritului Profetic referitor la subiectul intitulat „recreere”.

Partea a treia - A

Istoria Loma Lindei impactul asupra bisericii (din 1905 – până astăzi)

ÎNCEPUTURI

Introducere

Inceputul mesajului sănătății

O declarație timpurie

DESCOPERIREA „DEALULUI FRUMOS”

În căutarea unei locații

Ellen White vizitează Loma Linda

Care ar trebui să fie obiectivul?

Începe școala

O SCRISOARE IMPORTANTĂ

Scrisoarea lui Burden către Ruble din 1908

Istoria Loma Lindei și impactul ei asupra bisericii (1905 – până astăzi)

INCEPUTURI

Introducere

Prima parte a acestei cărți a prezentat începuturile lucrării noastre misionare și am văzut cum încercarea Ellenei White de a pune în practică planul divin pentru educație a fost spulberată atât la *Battle Creek*, cât și la *Colegiul Misionar Emanuel*.

În *partea a doua* a cărții am mai descoperit ceva: Ellenei White i s-a arătat faptul că a sosit un timp în care școlile, proiectele și activitățile misionare aveau să funcționeze independent de controlul bisericii. Am văzut cum s-a înființat *Colegiul Madison* și cum ar fi trebuit acesta să funcționeze, apoi am înțeles în ce a constat greșeala fatală: dobândirea acreditării care l-a condus spre ruina finală.

Acum, în *partea a treia*, ne vom concentra atenția asupra felului în care ar fi trebuit aplicat planul divin în privința *Școlii medicale misionare* și a *Sanatoriului*. Vom descoperi, de asemenea, că *Loma Linda*, fondată în același timp cu *Madison*, a comis aceeași greșeală, prin decizia de a obține acreditarea. Dar, spre deosebire de *Madison*, greșeala *Loma Lindei* a generat efecte mult mai mari pentru denomi-națiunea noastră, cu care trăim și astăzi și care se adâncesc tot mai mult odată cu trecerea timpului.

Unele efecte de-a dreptul dezolante vor fi prezentate în sumar în *partea a patra* a cărții.

ÎNCEPUTURILE MESAJULUI SĂNĂTĂȚII

Progresul în domeniul sănătății a început odată cu viziunea din 1863 primită de Ellen White la Otsego, statul Michigan, la încheierea sesiunii *Conferinței Generale* din anul acela. Pe atunci, denomi-națiunea noastră era deja organizată, iar denumirea ei oficială era *Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea*.

La sesiunea *Conferinței Generale* din luna mai 1866, Ellen White a făcut un apel puternic prin care a prezentat importanța mesajului sănătății. Dr. Horatio S. Lay a început tipărirea revistei de sănătate, *The Health Reformer – Reformatorul Sănătății*.

În anul imediat următor, la *Battle Creek*, și-a început activitatea *The Institute of the Health Reform – Institutul de Reformă a Sănătății*, avându-l în funcția de conducere pe dr. Lay.

James [White] scria că Ellen „a plâns amarnic”, la primirea veștii că *Institutul de Sănătate* din *Battle Creek* a fost așezat pe numai opt acri de pământ, în loc să funcționeze pe o suprafață mai mare care să aparțină unei ferme rurale, așa cum i-a îndrumat Domnul (*Review*, 6 septembrie 1873). La vremea aceea, *Battle Creek* era un orașel muncitoresc având cinci mii de suflete.

S-a construit o clădire cu două etaje având camere special echipate pentru hidroterapie. Instituția s-a deschis pentru folosința pacienților pe data de 5 septembrie 1866. Curând i s-a schimbat denumirea, devenind *Western Health Reform Institute [Institutul de Vest pentru Reforma Sănătății]*.

„Corecta aplicare a apei, folosirea corespunzătoare a aerului curat și dieta sănătoasă”, alături de alte mijloace naturale, redau sănătatea oamenilor, răspândind astfel faima instituției. Medicii alopați de la vremea aceea susțineau că vindecarea este posibilă numai prin administrarea de substanțe toxice, în timp ce *Sanatoriul Battle Creek* arăta lumii faptul că vindecarea este rezultatul reînnoirii la o viață sănătoasă și a folosirii substanțelor vindecătoare nedăunătoare.”

„Practicarea principiilor sănătății și folosirea mijloacelor simple de folosire a apei pentru tratarea diferitelor bolilor erau privite ca mijloacele de cooperare cu puterea divină, singura metodă care poate să vindece cu adevărat. Boala era considerată o încălcare a legilor naturale; iar datorită și privilegiul creștinilor de a asculta de aceste legi și educarea altora ca să le urmeze erau o parte a Evangheliei veșnice.” – *M.E. Olsen, Origin and Progress of Seventh-day Adventists [Originea și progresul Adventiștilor de Ziua a Șaptea], p. 270*

O declarație timpurie

Următoarea avertizare face parte din primele declarații cu privire la lucrarea noastră medicală. A fost făcută [de Ellen White] în 1865, la doi ani de la primirea mesajului sănătății.

„Reforma sănătății este o ramură a lucrării speciale a lui Dumnezeu în beneficiul poporului Său. Am văzut că în cadrul unei instituții care se înființează între noi, cea mai mare primejdie ar fi ca administratorii săi să se depărteze de spiritul adevărului prezent și de la simplitatea care ar trebui să-i caracterizeze întotdeauna pe ucenicii lui Hristos.”

„Mi-a fost dată avertizarea cu privire la coborârea standardului adevărului în vreun fel într-o asemenea instituție, cu scopul de a-i ajuta și proteja de anumite tulburări pe cei necredincioși și pentru a ne asigura conducerea lor. Scopul cel mare al primirii necredincioșilor în institut este de a-i călăuzi să îmbrățișeze adevărul. Dacă standardul este coborât, ei vor avea impresia că adevărul este de mică importanță și vor pleca de acolo cu o stare a minții la care se va avea acces mai greu decât înainte.” – *Mărturii vol. 1, pag. 560 (confruntă cu Mărturii vol. 1, p. 633-634)*

KELLOG ȘI SANATORIUL

În 1875, tânărul John Harvey Kellog, M.D. (1852 – 1942), absolvent al Școlii de Medicină de pe lângă Spitalul Bellview, din New York, s-a alăturat echipei. În anul următor, el a fost ales medic-șef. În următorii doi ani, aici s-a mai construit o clădire, iar numele întregii instituții a fost *Medical and Surgical Sanitarium [Sanatoriul Medical și Chirurgical]*. Când cineva spunea că termenul „sanatoriu” nici măcar nu există în dicționar, Kellog îi răspundea cu un zâmbet că va apărea în curând.

Cu timpul, *Sanatoriul Battle Creek* și-a câștigat o reputație internațională, pe măsură ce se ducea vestea că aici este locul în care oamenii se vindecă cu adevărat, fără a mai suferi efectele secundare ale medicamentelor.

În anii 1877, 1884, 1887, 1894 și 1895 *Sanatoriul* s-a extins. În 1895, s-a înființat *American Medical Missionary College [Colegiul Medical Misionar American]* – avându-l pe Kellog ca președinte.

Pentru aderarea cu strictețe la metodele de tratament prevăzute de Spiritul Profetic, *Sanatoriul*

Battle Creek a devenit recunoscut în toată lumea.

În 1891, dr. David Paulson a încetat să-l mai viziteze pe John Harvey Kellogg, M.D. la *Sanatoriul Battle Creek*. Paulson i-a adresat lui Kellogg o întrebare la care meditase de mai multă vreme: „John, cum se face că tu reușești să te menții mereu cu cinci ani înaintea celorlalți?”

Lăsându-se încet pe spatele scaunul său, Kellogg a menționat un lucru pe care Paulson nu l-a uitat niciodată. „Când o noutate era promovată, el o adopta imediat, dacă după știința lui din scrierile Ellenei White noutatea era corectă. După un timp, o puneau în practică și alții, iar după ce o încercam, se dovedea că Kellogg era cu cinci ani înaintea tuturor. Pe de altă parte, Kellogg respingea noutățile medicale care nu erau în armonie cu sfaturile Ellenei White. După ce medicii își dădeau seama de greșeala pe care o făceau, se întrebau cum se face că Kellogg nu cade niciodată în aceeași capcană cu ei.” – *Richard A. Schaffer, Legacy, p. 60*

Din nefericire, la trecerea în secolul următor, în mintea lui Kellogg s-a schimbat ceva. Începuse să fie mândru, pentru că a pierdut încrederea în sfaturile Ellenei White.

În anul 1900, în tot complexul lucrau peste 900 de angajați. Pe măsură ce alte instituții adventiste se înființau și în alte părți ale țării, Kellogg se menținea totuși în fruntea lor. La această dată, el deja nu mai folosea în denumirea instituției titlatura de „adventist de ziua a șaptea”.

Ba mai mult, un conflict de amploare s-a aprins între John Harvey Kellogg și administratorii *Conferinței Generale*. La trecerea dintre secole, prin tot felul de manipulări legale, Kellogg a influențat lucrurile în așa fel, încât el să aibă tot controlul legal asupra *Sanatoriului Battle Creek* și a *Școlii Medicale*.

Încercător în propriile puteri, Kellogg a scris cartea *The Living Temple [Templul viu]* – prin care răspândea ideea panteiste. Din fericire, Ellen White a reușit să salveze biserica de la criza care s-a ivit. Prin 1908, în urma unor artificii, Dr. J.H. Kellogg a smuls din mâinile denominației controlul *Sanatoriului* și *Colegiului Medical American* care funcționau împreună. În primăvara anului 1910, *Școala medicală* a lui Kellogg s-a desființat și nu s-a mai redeschis vreodată. (Istoria desființării acestei instituții este descrisă în cartea autorului cărții de față, prezentând viața lui Kellogg și a lui Ballanger. Titlul lucrării este *The Alfa Apostasy [Apostazia Alfa]*; o lucrare de 64 de pagini.

Planul făcut în 1927 de a construi o clădire grandioasă cu 15 etaje, cu un decor foarte elaborat în sala de mese și zona recepției, a creat o datorie imensă în bugetul *Sanatoriului Battle Creek*. Doi ani mai târziu, când bursa de valori de pe Wall Street a căzut, Kellogg căuta disperat soluții prin care să poată plăti aceste datorii. În anul 1933, a fost nevoit să se declare falimentar. S-a încercat o reorganizare a *Sanatoriului* sub protecția falimentului, dar fără un succes real. În anul 1942, instituția s-a vândut guvernului american. John Harvey Kellogg a murit pe 14 decembrie 1943 în casa lui din *Battle Creek*, la vârsta de 91 de ani.

Să revenim însă la planul lui Dumnezeu cu privire la înlocuirea lucrării pe care Kellogg l-a spulberat.

Cu trei ani mai înainte ca *Sanatoriul Battle Creek* și *Colegiul* să fie smuls din mâinile noastre, în 1908, Domnul i-a călăuzit pe lucrătorii Lui credincioși să găsească o locație retrasă pentru sediul

Sanatoriului misionar medical și Școala de pregătire. Dacă sfaturile Domnului ar fi fost puse în aplicare cu credincioșie, întreaga denominațiune astăzi ar fi fost cap, și nu coadă. Ar fi putut să dețină lejer poziția de conducere în lucrarea misionară medicală din întreaga lume.

Iată ce s-a întâmplat.

DEALUL FRUMOS

Deși, în momentul trecerii în secolul următor, *Sanatoriul Battle Creek* era centrul de tratament cel mai însemnat, lucrarea specială pe care Dumnezeu intenționa ca lucrătorii Săi să o facă pe acest pământ, nu se făcuse deloc. În 1903, Ellen White scria:

„Lucrarea misionară medicală se află încă în fașă. Doar puțini cunosc adevăratul sens al lucrării medicale misionare.” – *Mărturii Speciale, Seria B, Nr. 8, p. 28*

Prin intermediul acestui studiu, vom înțelege care era, de fapt, planul lui Dumnezeu cu privire la funcționarea unui centru medical misionar.

Deși, în urma îndemnurilor Ellenei White, atât proprietatea din Paradise Valley, cât și cea din Glendale au fost cumpărate cu scopul de a se înființa sanatorii noi, niciunul nu corespundea cu ceea ce avea Dumnezeu în plan pentru lucrarea Lui.

Cu trei ani înainte de achiziționarea acestor clădiri, dânsa făcea o descriere a unei alte proprietăți aflate în sudul Californiei, prezentate într-o viziune de noapte.

„N-am reușit să adorm până la ora unsprezece și jumătate. În fața ochilor mei au trecut multe lucruri prezentate în cifre și simboluri. Erau sanatorii care funcționau lângă Los Angeles. Într-un loc se vedea o clădire populată care pe terenurile din jurul ei avea pomi fructiferi. În această instituție din afara orașului era multă mișcare.” – *E.G. White, Manuscris 152, 1901*

Priveliștea era reală, încât avea impresia că se află chiar acolo, privind pacienții în mișcare afară. Unii se odihneau la umbra unor copaci înalți, în timp ce alții lucrau în grădină. Câțiva copaci umbroși formau un baldachin înalt, asemenea unui cort. Nici locația din Paradise Valley, nici cea din Glendale nu se potriveau acestei descrieri.

John Allen Burden (1862 – 1942) a fost primul dintre administratorii sanatoriilor noastre. Încă de la vârsta de nouă ani, John demonstrase un profund interes pentru scrierile Spiritului Profetic. În anul 1882, a fost admis la *Colegiul Healdsburg*; iar nouă ani mai târziu, în 1891, a debutat ca manager al *Sanatoriului St. Helena*. Între anii 1901 și 1904 a supravegheat extinderea lucrării sanatoriului din Australia.

În anul 1900, la scurt timp după revenirea ei din Australia, Ellen White și-a construit un cămin pe care l-a numit „Elmshaven”, în Pratt Valley, lângă *Sanatoriul St. Helena*, care luase ființă în 1878. Cerând mereu înființarea instituțiilor medicale în sudul Californiei, dânsa a fost îndrumată să-l aleagă pe John Burden pentru a prelua sarcina identificării unei locații potrivite. În 1904, Burden a și început căutările. Ellen White spunea că Dumnezeu îi descoperise deja faptul că Burden va găsi o proprietate potrivită la un preț foarte mic.

Cercetând toate locurile de pe coastă și văile din zonă, a văzut multe așezări turistice și clădirile unor stațiuni fiind disponibile pentru vânzare. Toate ajunseseră în faliment din cauza crizei în domeniul imobiliar.

În opoziție cu sfatul sorei White, au fost achiziționate două clădiri,: *Sanatoriul Paradise Valey* (1904), în National City, iar cealaltă era *Sanatoriul din Glendale* (1905).

Ceva mai departe, în interiorul deșertului, lângă San Bernardino, exista un complex deja construit în stil victorian, numit *Loma Linda Hotel Resort [Hotelul Stațiune Loma Linda]*. După ce primul proprietar al acestei clădiri a declarat faliment, în 1890, proprietatea și terenurile aferente au fost cumpărate de un grup de oameni de afaceri și medici din Los Angeles, care intenționau să-l transforme în stațiune.

Schimbându-i numele, ei l-au numit *Loma Linda*, care tradus, înseamnă „*Dealul Frumos*”. L-au remodelat, transformându-l într-un hotel deja mobilat, căruia i s-au mai adăugat alte cinci clădiri pentru pacienți și o sală pentru activități recreative. Au amenajat și dealul din spatele clădirii. Până la data respectivă, au fost investiți 150.000 de dolari. În anul 1904, patronii erau disperați să găsească o soluție, hotărând ca hotelul să fie pus pe piață pentru vânzare.

La începutul anului 1905, Ellen White a călătorit în sud. Ajungând în Valea San Bernardino, dânsa a fost impresionată să-i ceară fratelui Burden să caute o proprietate în această zonă, pentru a putea fi folosită ca sanatoriu în mediu rural.

La foarte scurt timp, Burden a descoperit *Loma Linda*. Hotelul, clădirile auxiliare și cei 76 de acri de pământ erau puse în vânzare la prețul de 100.000 de dolari.

Vânzătorii căutau să scape repede de acest elefant uriaș, sperând ca viitorul cumpărător să aibă mai mult succes în folosirea clădirii pentru o instituție medicală. I-au spus lui Burden că poate să achiziționeze clădirea la prețul de 40.000 de dolari (mai târziu prețul a scăzut până la 38.900 de dolari). Ellen White l-a sfătuit pe Burden să accepte propunerea. Contractul de vânzare-cumpărare s-a semnat la data de 26 mai 1905, cu un avans dat de 1.000 de dolari. În prețul vânzării au fost incluse și acțiunile pe care hotelul respectiv le-a cumpărat pe numele a două companii de furnizare a apei. Aceste acțiuni erau foarte importante deoarece în zonă atunci exista foarte puțină apă.

ELLEN WHITE VIZITEAZĂ LOMA LINDA

Cu mulți ani în urmă, pe vremea când locuia în Loma Linda, făcând cercetări în istoria ei, David Lee a primit un manuscris din partea doctorului L. H. Lonigan și soția acestuia, intitulat „*The story of Loma Linda*” [*Povestea Loma Lindei*], o istorie care a fost scrisă de John Burden, pionierul organizator și managerul *Loma Lindei*. Documentul se găsește în *fișierele 8A* din arhiva *Ellen G. White Estate*.

Iată câteva extrase din manuscrisul respectiv, care descriu prima vizită a Ellenei White la Loma Linda, pe 12 iunie 1905.

„După revenirea de la Washington, în absența membrilor comitetului *Conferinței California de*

Sud, s-a organizat o întrunire în care am fost întrebați ce s-a mai făcut în privința proprietății *Loma Linda*. Le-am explicat că am reușit să asigurăm o mie de dolari pentru prima plată, semnând contractul de vânzare-cumpărare în vederea achiziționării *Loma Lindei*, la prețul de 40.000 de dolari.”

„Bineînțeles că, unii frați din comitet au simțit că, în ciuda telegramelor trimise de ei de a nu cumpăra *Loma Linda* și în pofida sfatului dat de *Uniunea de Conferințe Pacific* de a nu face alte demersuri, din cauza obligațiilor care depășeau posibilitățile lor financiare, noi acționasem fără înțelepciune. S-a mai afirmat faptul că erau nevoiți se respingă în mod oficial orice responsabilitate pentru ce s-a întreprins până acum. Sentimentele tensionate s-au diminuat, în momentul în care s-a adus la cunoștință faptul că *Conferința* nu avea să fie implicată financiar în achiziționarea acestei proprietăți.”

„Noi le-am cerut ca înainte de luarea deciziei finale să participe cu toții la o întrunire la *Loma Linda*, la care va asista și *Ellen White*. Dânsa urma să sosească în dimineața următoare. După mai multe ezitări au fost de acord să vină și ei. Pe lângă membrii comitetului *Conferinței*, la această consfătuire au fost invitați 25 de membri ai bisericii adventiste din *Los Angeles*.”

„*Ellen White* a ajuns în dimineața următoare, iar consfătuirea a avut loc pe data de 12 iunie 1905.” – *E. G. White Biography, vol. 6, p. 17*

În dimineața următoare, în jurul orei 10 și 10, trenul de la *Los Angeles* s-a oprit în stația *Loma Linda*, chiar în fața Sanatoriului. Membrii comitetului inspectau terenurile și clădirea, când *Ellen White* și compania ei a sosit cu șareta express. Trenul care venea din est a oprit la stația din *Redlands*, deoarece trenurile rapide nu opreau la *Loma Linda*. În timp ce *Ellen White* cobora din trăsură, îi spuse fiului ei care o însoțea: „*Willie*, eu am mai fost aici...” Dar el a răspuns: „Nu, mamă, n-ai mai fost.” „Atunci înseamnă că acesta este locul pe care mi l-a arătat Domnul, pentru că îmi pare foarte cunoscut.” Adresându-se unuia dintre cei care stăteau în picioare lângă ea, dânsa a spus: „Noi trebuie să achiziționăm acest loc. Trebuie să gândim de la cauză la efect. Domnul nu ne-a dat această proprietate pentru un motiv.”

„Pe măsură ce călca pe terenurile proprietății și inspecta clădirile de la *Loma Linda*, dânsa făcea mereu aceeași remarcă: „Acesta este locul pe care mi l-a arătat Domnul!” Apoi am intrat în clădirea aflată pe deal, în care se țineau adunările publice. Într-una din camere era o masă de biliard, într-o altă încăpere erau instalate jocurile de bowling, iar în cea de-a treia cameră, se afla o masă pentru jocuri de cărți, cărțile fiind împrăștiate pe podea. Când *Ellen White* intra în aceste încăperi, privea în jur și spunea: „Această proprietate va fi de mare folos pentru noi. O școală se va înființa aici. *Redlands* va deveni un centru la fel ca și *Loma Linda*. *Battle Creek* se duce mereu în jos. În acest loc Dumnezeu Își va stabili sediul pentru lucrarea misionară medicală.” – *John A. Burden, „Povestea Loma Lindei”*

La vremea aceea, denomiinațiunea mai avea încă în posesie instituțiile medicale de la *Battle Creek*, dar era cunoscut faptul că urma să le pierdem, Domnul i-a descoperit *Ellenei White* că *Loma Linda* avea să îi ia locul. Dar, spunea dânsa, planul lui Dumnezeu era ca *Loma Linda* să depășească cu mult nivelul pe care l-a atins *Sanatoriul* și *Centrul de pregătire din Battle Creek*. În această carte vom descoperi care era, de fapt, planul lui Dumnezeu.

Restul manuscrisului lui *Burden*, al cărții „*Povestea Loma Lindei*”, prezintă greutățile, sacrificiile și intervenția divină manifestată în procesul de dezvoltare a proprietății *Loma Linda* în anii

care au urmat.

Ellen White i-a rugat pe credincioșii care locuiau în California de sud să recunoască importanța acestui proiect.

„Frații noștri din sudul Californiei trebuie să se trezească, pentru a înțelege magnitudinea lucrării care trebuie făcută în zona lor. Să se trezească la o viață de rugăciune și lucrare... Am un mesaj pentru membrii bisericii din sudul Californiei: „Treziți-vă și folosiți ocaziile care apar!” – *Mărturii Speciale, Seria B, Nr. 3, p. 30-31*

La data de 20 iunie, [opt zile de la sosirea dânzei], *Conferința California de Sud* a acceptat proprietatea ca instituție denominațională. După ce fratele Burden a descris proprietatea în auzul delegaților prezenți, Ellen White a luat cuvântul, fiind urmată de președintele *Conferinței*. În raportul oficial al întrunirii este consemnat:

„Apoi, el a declarat că Ellen White a afirmat faptul că Sanatoriul urma să devină *Școala de pregătire* cea mai importantă de pe coasta de vest. În acest punct, Ellen White l-a întrerupt și a spus: „Așa va fi!” – *Procesul verbal al Conferinței California de Sud, 20 iunie 1905*

Când Dumnezeu cere să se facă ceva, este posibil de îndeplinit. Acel lucru este realizabil, dacă Îl ascultăm și Îl credem pe cuvânt. O conferință mică, cu numai 1.400 de credincioși la vremea aceea, a reușit să strângă 20.000 de dolari până la sfârșitul anului, iar suma rămasă (17.900 de dolari) a fost achitată până în aprilie anul următor.

„Sfatul Spiritului Profetic s-a confirmat. Pe măsură ce pășeam înainte prin credință, Domnul deschidea căi în fața noastră, iar banii veneau din surse neașteptate. Aproape toți au fost convinși că Dumnezeu conducea întreaga acțiune.” – *Burden, „Povestea Loma Lindei”*.

Văzând posibilitățile și condițiile în care planul divin avea să fie urmat, în anul acela, dânsa a scris:

„Este greu de înțeles ce înseamnă toată această tranzacție pentru noi.” – *Scrisoarea 291, 1905*

Până la data de 15 aprilie 1906, datoria a fost achitată în întregime, iar apoi a avut loc un serviciu pentru dedicare a terenurilor Sanatoriului.

„Noi ar trebui să vedem Loma Linda ca fiind locul pe care Dumnezeu l-a prevăzut dinainte că vom avea nevoie de el, și El ni l-a dat.” – *Lucrarea Medicală, p. 56*

„Eu doresc ca întreaga lucrare din acest loc să fie o reprezentare corectă a ceea ce ar trebui să fie instituțiile noastre medicale.” – *E. G. White, 20 aprilie 1911*

Este numai corect să ne oprim puțin aici, pentru a-i acorda puțină atenție imaginii lui John A. Burden. După cum veți înțelege din paginile următoare, Burden a purtat pe umerii săi întreaga responsabilitate a împlinirii planului inițial descoperit nouă prin Spiritul Profetic cu privire la *Loma Linda*, până când și Burden a fost dat la o parte.

„Burden era un tip calm, liniștit, natural și prudent, plin de râvnă până la îndrăzneală, datorită

creдинței sale în spusele lui Dumnezeu. În spatele unui spirit aparent detașat, ardea în el o fervoare profundă, de loialitate și încredere, având în mintea sa un singur lucru: să-i binecuvânteze pe cei din jurul său. Ellen White îl cunoștea foarte bine pe Burden și-l prețuia. Lui îi adresa toate sfaturile și încurajările în privința acestei chestiuni și prin el dânsa vedea providența lui Dumnezeu descoperindu-se pas cu pas.” – *A.W. Spalding, Christ's last Legion [Ultima Legiune a lui Hristos], p. 152*

CARE AR TREBUI SĂ FIE OBIECTIVUL?

La început, **John Burden** a fost liderul comitetului, președintele corporației, managerul sanatoriului și capelanul studenților.

Cum ar fi trebuit să înceapă? Ce principii trebuiau să se adopte? Din fericire, fratele Burden avea o experiență profundă în ascultarea de principiile Spiritului Profetic. De asemenea, coopera îndeaproape cu Ellen White. Dânsa avea mari speranțe că această instituție va deveni un centru de pregătire medicală misionară în adevăratul sens al cuvântului.

La prima ei vizită, cu ocazia vizionării proprietății, Ellen White a afirmat un lucru prin care obiectivul instituției era dezvăluit într-un mod foarte distinct:

„În timp ce se afla în sala în care înainte se petreceau tot felul de amuzamente, în cadrul proprietății Loma Linda, dânsa a făcut o remarcă: „Dumnezeu va restabili lucrarea Sa medicală chiar în locul acesta.” „Noi ne aflăm mai departe de imaginea adevărată a lucrării misionare, decât atunci când am început această lucrare. Dumnezeu n-a intenționat ca lucrarea noastră să înflorească printr-o manieră profesională și comercială, așa cum a apărut înaintea lumii la *Sanatorul din Battle Creek*. Noi am pregătit asistente medicale pentru a acorda îngrijiri la patul bolnavului, în timp ce trebuia să pregătim mai degrabă asistente medicale misionare, care să ajungă în casele oamenilor de la țară sau de la oraș și să le slujească, cântând cu ei cântările Evangheliei sau să le citească din Biblie. Cei care fac o asemenea lucrare, vor avea un seceriș bogat de suflete, atât de pe căile înalte ale vieții, cât și de pe cele mai de jos.” – *J. A. Burden, „Povestea Loma Lindei”*.

Nu *asistente pregătite pentru a acorda îngrijiri la patul bolnavului, ci surori medicale misionare!* În cele din urmă s-a constituit un program total diferit pentru instruirea asistentelor și a medicilor. De data aceasta, planul nu era să formăm un personal medical necesar în instituțiile spitalicești, ci un personal care să muncească din greu în comunitățile din America și din întreaga lume, slujind nevoilor oamenilor, oferindu-le studii biblice și aducând avertizarea finală în viața lor!

ÎNCEPE ȘCOALA

În timpul verii, sosiseră deja primii participanți la programul de pregătire medie, majoritatea fiind tineri, și li s-a făcut o instruire sumară la locul de muncă. În mod oficial, *Sanatoriul* a fost deschis pe data de 9 octombrie 1905, iar în iarna care a urmat, existau deja 55 de pacienți. În luna noiembrie, a fost recrutată Julia A. White, M.D., (fără vreo legătură de rudenie cu Ellen White), pe post de obstetriciană a sanatoriului și șefa programului de pregătire medie. În luna ianuarie 1906, s-a făcut doar o instruire sumară.

La scurt timp după aceea, *Conferința* l-a desemnat pe **Warren E. Howell** (1869 – 1943) ca prim

președinte al noii școli *Loma Linda*, pe perioada anilor 1906 – 1907. Înainte, Howell a predat la *Healdsburg* și *Colegiul Misionar Emanuel*, devenind președintele *Școlii Healdsburg* între anii 1904 – 1906. La fel ca Burden, Howell era ancorat în principiile planului divin pentru educație. Noii școli din Loma Linda i s-a dat numele de *Colegiul pentru Evangheliști Loma Linda*. Sarcina lui Howell era să găsească profesori și să-l ajute pe Burden la stabilirea programei școlare pentru *Programul de pregătire medie*, *Colegiul general* și *Programul pentru evangheliști medicali*.

În anul următor, 1907, Howell a fost trimis să suplinească un post misionar în Grecia. Pare ciudat faptul că *Conferința Generală* s-a gândit să-l trimită imediat într-o țară mediteraneană, despre care nu știa mai nimic, nici măcar să vorbească limba, tocmai atunci când *Loma Linda* era pe punctul de a porni o lucrare atât de importantă. Tiparul acestor mutări avea să continue.

George Knapp Abbott, M.D. A fost cel care i-a luat locul în funcția de președinte al școlii, între anii 1907-1909. Abbott era un pionier de nădejde și un cunoscut lucrător, care a scris un manual deosebit de folositor pentru hidroterapie, cunoscut sub numele de *Tehnici în Hidroterapie*, fiind și co-autorul ultimei ediții a cărții *Terapia Fizică în cadrul Tehnicilor de îngrijire*, și a constituit una dintre cele șase cărți pe care autorul prezentei lucrări a folosit-o în pregătirea unei alte cărți, intitulată *Manualul Terapiei cu Apă*; o lucrare de 294 de pagini, care se vinde și astăzi la un cost de \$10 + \$2.50 expedierea. *Manualul* este o carte foarte practică de instruire în hidroterapie, disponibilă la editura cărții pe care o aveți acum în mână. Este una dintre cele mai complete cărți în domeniu. Acest lucru reprezintă un enorm avantaj, deoarece astăzi nu mai există cărți prea bine documentate despre hidroterapie. (Cartea este inclusă în cea de-a treia ediție a cărții *Natural Remedies Encyclopedia [Enciclopedia Remediilor Naturale]*, având 424 de pagini în format A4.

„Cu mai puțin profit, am putea renunța la munca de dispensar care se face acum. Oferind bolnavilor tratamente obișnuite (cum ar fi *hidroterapie* etc.), am realiza mult mai mult.” – *E.G.W. către A.G.Daniells, 1903; Mărturii Nepublicate, p. 317.*

Pentru admiterea studenților la *Programul de pregătire medie - Nursing* erau necesari nouă ani de educație anterioară. După doi ani de inițiere în noțiunile de bază, studenții se calificau pentru înscrierea la cursurile de pregătire a evangheliștilor medicali.

La data de 9 decembrie 1909, funcționând deja sub numele de *Colegiul Evangheliștilor Medicali*, școala a primit înștiințarea din partea autorităților Statului California că avea dreptul să acorde diplome cu grade academice și diplome pentru profesioniști.

Din nefericire, în cea de-a doua decadă a secolului XX, *Colegiul Medical* a început să se îndepărteze ușor de planul inițial al lui Dumnezeu, orientându-se spre profesionalism și adoptând practicile și tratamentele pe care le ofereau școlile medicale neadventiste.

Prea devreme au început presiunile ca Loma Linda să abandoneze planul divin. Din fericire, există o scrisoare care ne poate oferi o imagine mai clară cu privire la vederile divergente care existau atunci. Ne introduce în atmosfera situației care se crease.

Nu toți erau de acord să urmeze planul lui Dumnezeu pentru educație. De fapt, existau patru vederi diferite în privința drumului pe care ar fi trebuit să-l urmeze tânăra instituție.

Pentru a înțelege mai bine cum stăteau lucrurile, vom face un salt cu trei ani înainte, ajungând în anul 1908, și ne vom referi la o scrisoare trimisă de Burden unuia dintre liderii de rang superior ai bisericii.

Apoi, vom revizui un număr de obiective și principii din cadrul planului divin referitor la centrele de pregătire a misionarilor medicali, iar apoi vom reveni la istoria Loma Lindei, pentru a înțelege progresul planului propus de Ellen White.

O SCRISOARE IMPORTANTĂ

Scrisoarea lui Burden către W.A. Ruble

În primăvara anului 1908, John Burden, administrator și pionier la școala de la Loma Linda, a scris o scrisoare adresată dr. W.A. Ruble care se afla în poziție de conducere la *Conferința Generală*. În viziunea sa, Burden aștepta să se înființeze o Școală Medicală care să funcționeze în exclusivitate conform principiilor Spiritului Profetic. Este extrem de trist faptul că, la numai câțiva ani după 1908, situația *Școlii Medicale Loma Linda* a început să se schimbe în mod drastic și semnificativ. Prin intermediul acestei scrisori, vom dobândi o imagine de ansamblu remarcabilă cu privire la întreaga controversă.

Wells Allen Ruble (1868 – 1961), fost misionar în Africa de Sud, mai târziu ales în funcția de director al *Colegiului Uniunii Claremont – Claremont Union College* din țara respectivă. Revenind în America, a absolvit *Colegiul Misionar Medical American* condus de Kellogg, obținând diploma de medic.

La momentul în care i-a fost adresată scrisoarea, Ruble ajunsese deja remarcabil în poziția de consilier medical la nivelul *Conferinței Generale*, situată atunci în Takoma Park. Doi ani mai târziu, în 1910, Ruble avea să fie ales în funcția de președinte al *Colegiului Evangheliștilor Medicali*, în perioada cuprinsă între 1910 – 1914, fiind și membru al *Consiliului Medical Misionar* (care, în 1913, a devenit *Departamentul Medical al Conferinței Generale*).

Prin această scrisoare, Burden încerca să-i aducă la cunoștința lui Ruble importanța aderării *Școlii Medicale din Loma Linda* la principiile Spiritului Profetic.

Burden era în vârstă de 46 de ani, în timpul în care a scris această scrisoare. După schimbările care au apărut în 1910, el a mai lucrat la CEM încă vreo câțiva ani ca manager al altor departamente decât cele medicale. Până la urmă, începând cu anul 1910, a fost îndepărtat definitiv din activitatea de preparator al programei școlare, din cauza schimbărilor care au avut loc la Loma Linda.

În 1916 a fost transferat, preluând conducerea *Sanatoriului Paradise Valley*. Până la moartea sa, în 1942, a plâns de mai multe ori văzând cursul diferit pe care l-a urmat *Colegiul Evangheliștilor Medicali*. Devenise între timp o instituție de instruire medicală care semăna mai degrabă cu instituții care administrau medicamente, imitând alte școli medicale din țară.

Să reținem faptul că în același an, 1908, pierderea *Sanatoriului Battle Creek* din cadrul denominațiunii se apropia de finalizare. John Harvey Kellogg, împreună cu prietenii săi din domeniul

medical și legal, au reușit să ni-l fure. (Pentru a înțelege această istorie, citește lucrarea prezentului autor, intitulată *Apostazia Omega* menționată mai sus, care se găsește și în *Tratatul de Istorie al Doctrinei*). Conducătorii noștri se întrebau ce direcție ar trebui să urmeze acum *Școala Medicală* din *Loma Linda*.

După cum indică și scrisoarea care urmează, în anul 1908, în cadrul denominațiunii noastre existau *patru puncte de vedere* diferite, în privința cursului pe care ar fi trebuit să-l urmeze *Loma Linda*.

Este evident faptul că în scrisoarea respectivă, *John Burden îi îndemna pe liderii bisericii noastre să adopte „cel de-al treilea punct de vedere”* descris mai jos și impus pentru a succede în guvernele statelor din întreaga națiune.

În această scrisoare veți găsi răspunsuri la întrebări intrigante, cum ar fi: în ce manieră sau în care moment am fi putut obține recunoașterea oficială, dacă am fi respectat cu strictețe planul divin în ceea ce privește lucrarea medicală.

După cum veți vedea, scrisoarea lui Burden adresată lui Rubble a fost atât o avertizare, cât și o profecie. [În scrisoarea care urmează, parantezele și sublinierile ne aparțin].

„Loma Linda, Calif., 13 aprilie 1908

„Doctorului W.A. Rubble, Takoma Park, Washington, D.C.

„Stimate frate,

„Regret faptul că nu pot participa împreună cu dumneavoastră la acest consiliu special al *Comitetului Conferinței Generale* și presupun că [*Primul punct de vedere*] chestiunii lucrării medicale avansate din cadrul școlilor noastre i se va acorda atenția cuvenită.

„Loma Linda a progresat mult în această privință, fiind în armonie cu lumina care ne-a fost trimisă în urmă cu câțiva ani, îndeosebi de la achiziționarea acestei instituții și de la mutarea sediului nostru la Washington.

„Ni s-a părut că în ambele centre Domnul ne cheamă la o pregătire medicală evanghelică mai avansată. De asemenea, am înțeles faptul că, mai mult sau mai puțin, s-a dovedit o lipsă de înțelegere a ce anume suntem chemați să realizăm prin această mișcare educațională medicală mai avansată.

„[*Al doilea punct de vedere*]. Unii au resimțit – și s-au și exprimat în felul acesta – faptul că ceea ce ni s-a cerut este ceea ce am încercat noi să realizăm în școlile de instruire a personalului pentru sanatorii, punând mai mult accent asupra studiului Bibliei și un surplus de experiență în acest domeniu.

„[*Al treilea punct de vedere*]. Alții au fost de părere că noi trebuia să oferim o instruire mai avansată, în teorie și practică, în știința artei vindecării în armonie cu mesajul îngerului al treilea și să devenim recunoscuți, ca cei care vor absolvi școala noastră să-și asigure o recunoaștere a diplomei de către instituțiile statului și să fie liberi în practicarea artei vindecării la fel ca ceilalți medici.

„[*Al patrulea punct de vedere*]. Alții n-au văzut rostul unei școli de pregătire medicală fără o deplină calificare, care să intre în competiție cu marile colegii medicale ale lumii.

„Vom numi aceste idei diferite între ele ca fiind *primul, al doilea, al treilea și al patrulea punct de vedere*.

[*Primul punct de vedere*]. „Propunerea Nr. 1 este recunoscută printre noi. Este o lucrare bine înțeleasă, cel puțin într-o oarecare măsură.”

[*Al doilea punct de vedere*]. „Natura, locul și lucrarea Propunerii Nr. 2 încep să fie recunoscute de tot mai mulți. Este evident faptul că misionarii ar trebui să se califice printr-o pregătire mai avansată în arta vindecării, pentru a fi capabili să stabilească un diagnostic corect al bolilor obișnuite și să aplice ceea ce noi numim *tratamente raționale*, prin care să sporească eficiența lor în lucrare.”

[„*Tratamente raționale*” este expresia care era folosită pe vremea aceea și se referă *remediile naturale* în contrast cu administrarea de otrăvuri (medicamente de natură chimică) oamenilor bolnavi pentru a se face sănătoși, și care, în mod evident, erau considerate ca fiind un mod *irațional* de a trata bolile. Un alt termen folosit în scrisoare este *igienă* și se referă la „*a curăți*” sau „*a restaura*”. Pentru același motiv, primii noștri lucrători au numit centrele de tratament „sanatorii”, deoarece aici se administrau *tratamente naturale* care s-au dovedit a fi igienice, deoarece epurau organismul. Ele sanitizau/curătau organismul în vederea restaurării sănătății. În contrast cu aceste practici, „spitalele” din întreaga lume administrau pacienților substanțe chimice de-a dreptul periculoase. Astăzi este mai ușor de stabilit care substanțe chimice sunt otrăvitoare. Sunt cele despre care se spune că au și „contraindicații”, un eufemism folosit pentru „efectele secundare periculoase”.]

„Aceasta a fost lucrarea recomandată la *Convenția Medicală* care s-a ținut la *Loma Linda*, iar *Colegiul Evangheliștilor din Loma Linda* trebuia să-i susțină pe profesori pentru a continua în direcția aceasta. Lucrarea a fost proclamată și în cadrul *Conferinței Uniunii Pacific*, care a avut loc la *Santa Helena* acum câteva luni; unde s-a recomandat ca *Uniunea de Conferințe și Conferința Generală* să-și unească efortul pentru a continua această lucrare în mod special în dotarea școlii cu instructori, în măsura în care aceștia sunt disponibili.

[*Al treilea punct de vedere – recomandat de Burden*]. „Deoarece legile statului California au creat ocazia pentru absolvenții unei școli cum este *Colegiul Evangheliștilor din Loma Linda*, să fie recunoscută în mod legal practicarea metodelor de vindecare specifice sanatoriului sau a *remediilor raționale*, unii au considerat faptul că ar fi înțelept ca școala să funcționeze în conformitate cu legea care prevedea ca acești elevi, pe măsură ce termină cei trei ani de pregătire, iar calificarea le permite să treacă examenele de stat, să fie liberi să profeseze ca ceilalți medici recunoscuți; de exemplu, să dețină anumite poziții în instituțiile noastre, dar să se conformeze cerințelor legii. Aceasta am numi noi Propunerea Nr. 3. Altfel, indiferent cât de calificați ar fi studenții pentru lucrare, absolvenții sunt puși în situația de a lucra în calitate de *asistenți medicali* și să funcționeze sub conducerea medicilor calificați în mod legal.

[În momentul în care Burden scria toate aceste propuneri, instituțiile guvernamentale au plasat *remediile naturale* pe aceeași treaptă cu *administrarea de medicamente*.]

[Continuarea celui de-al treilea punct]. Înțelegerea noastră cu privire la mărturiile primite este că, în timp ce majoritatea se pot califica mai repede pentru o lucrare mai practică de evanghelizare medicală, alții ar putea fi instruiți să devină medici. Am fost îndemnați mereu și mereu să dezvoltăm o școală a noastră, pentru a putea oferi calificarea de *asistent medical* și de *medic*, precum și pentru a deschide modalități de recunoaștere a acestora; având în vedere faptul că, până în prezent, California a fost unul dintre cele mai dificile state în vederea recunoașterii calificării în domeniul practicilor medicale. Se pare că la mijloc este providența divină [faptul că ne-au permis să instruiim studenții în conformitate cu planul divin], așa cum s-a întâmplat în anul imediat următor, după ce școala noastră a demarat.

[Rețineți faptul că mai devreme Burden se limita la „metodele de vindecare practicate în sanatoriu sau la remediile raționale”. Burden n-a fost de acord cu administrarea de medicamente, pentru că el cunoștea că sfatul Spiritului Profetic era în opoziție cu astfel de practici. A se citi *Capitolul 16* din cartea *Manualul Misionarului Medical*, p. 229 – 254]

„Lupta s-a dus de către osteopați, dar [pe lângă aprobarea oferită osteopaților] legislativul a deschis larg ușa oricărei școli care cerea pentru admiterea la medicină o diplomă de liceu, într-una dintre cele zece ramuri fundamentale ale instruirii medicale.

[Satana lucra sânguincios ca să închidă ușa pentru medicii noștri, pentru nu putea funcționa în mod legal dacă nu foloseau metoda de administrare a medicamentelor, a radițiilor și a celorlalte tipuri de tratamente. Cu siguranță că, privind înapoi, situația părea disperată, iar lucrarea noastră medicală avea să fie în cele din urmă înghițită de controlul acreditărilor acordate de *AMA*, ceea ce s-a și întâmplat.

[Paragraful de mai sus demonstrează „ce ar fi putut să fie, dacă...” Dacă am fi luptat pentru recunoașterea legală a tratamentelor bazate pe remedii naturale, folosind plante, terapie cu apă, precum și pe cele opt legi ale sănătății. Dumnezeu ar fi deschis o ușă pentru noi, ca să le putem folosi și astăzi! Osteopații au luptat și au primit ce doreau. Chiropracticienii au luptat și ei, obținând aprobarea legală pentru metoda lor de tratament. Nu demult, asistentele medicale practiciene [*Nurse Practitioner*] și-au câștigat dreptul de a practica medicina fără diplomă de medic, în ciuda opoziției exercitate de *AMA*. Același lucru s-ar fi putut realiza și în cazul nostru, iar Dumnezeu ar fi deschis o ușă pentru noi.

[Să nu credeți că acest lucru este doar un vis. Citiți cartea *Manual Misionarului Medical*. A fost planul lui Dumnezeu ca „brațul nostru drept” să primească putere, să se extindă și să deschidă o ușă pentru a evangheliza lumea prin mesajul îngerului al treilea!

[Folosirea remediilor naturale este singura practică medicală care ascultă de legile lui Dumnezeu și ar fi avut un succes răsunător, dacă noi am fi fost dispuși să rămânem credincioși folosirii ei.

[Dar în loc să procedăm așa cum trebuie, între 1912 – 1922, dar și după aceea, a început conformarea după cerințele impuse de *Consiliul pentru Educație medicală – AMA*. În urma conformării cu cerințele impuse, *AMA* a câștigat controlul în privința metodei de instruire a medicilor și asistenților medicali. Obiectivul ascuns al lui *AMA* este ușor de recunoscut: să fie recunoscute numai acele metode de tratament care aduc beneficii importante producătorilor de medicamente și de aparatură medicală. Și care sunt acestea? Metodele care pot fi patentate. Este bine cunoscut faptul că acești producători au vărsat mulți bani în vistieria organizației *AMA*, prin anunțuri publicitare extrem de costisitoare

publicate în *Jurnalul AMA*. Succesul producătorilor de medicamente a devenit proverbial.]

„*Materia medica* și chirurgia au fost scoase afară, astfel încât o școală bună, care se baza pe noțiuni de igienă sau practici raționale n-ar fi avut nicio dificultate în privința recunoașterii în acest stat.”

„*Materia medica*” este termenul din limba latină care se referă la „materiile medicale”, însemnând tot ce se poate înghiți, injecta sau aplica pe tegument. În secolul al XIX-lea, termenul *materia medica* se referea la plantele medicinale și/sau substanțele chimice dăunătoare; dar, începând cu prima decadă a secolului XX, termenul făcea referire numai la medicamentele de natură chimică.

[Expresia „au fost aruncate afară” – înseamnă că legile din statul California erau într-atât de flexibile, încât facultăților de medicină nu li s-a impus să predea cursuri speciale de folosire în particular a metodei *materia medica* ori chirurgicală.]

„Școala noastră ar trebui să fie recunoscută legal chiar acum. Studenții ar fi pe un teren avantajos pentru a-și asigura recunoașterea calificării și în alte state, la fel cum au fost recunoscuți practicienii osteopați. Arta lor de vindecare a fost recunoscută și în alte state, deși, pentru a ajunge la acest nivel, au fost nevoiți să dea piept cu multe obstacole. Deschiderea creată de osteopați, ar fi făcut calea noastră mult mai ușoară, cel puțin pentru un timp, ca și celelalte metode de vindecare să poată fi recunoscute.”

[Aceasta a fost scrisoarea trimisă doctorului Ruble, pentru a fi citită în fața liderilor *Conferinței Generale*. Fratele Burden a recunoscut ocazia ivită și a implorat *Conferința Generală* să o folosească. El le-a explicat că era de luptat pentru fiecare bucățică din acest drum, deoarece Satana era și el la lucru. Burden cunoștea bine sfaturile Spiritului Profetic care se refereau la faptul că folosirea *remediilor naturale* trebuia să deschidă calea pentru mesajul din Apoc 12:7 și 14:6-12, care urma să fie dat atunci lumii. Acest mesaj demonstrează ascultarea de Legea lui Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus Hristos. Tratamentele aplicate prin remedii naturale și acceptarea adevărilor noastre speciale referitoare la Lege și Sabat merg mână în mână. Ambele îi îndeamnă pe oameni la ascultare deplină față de legile lui Dumnezeu. Din nefericire, în anii de răscruce, 1910 – 1922, conducătorii noștri au târâșnat cât au putut lucrurile și au pierdut ocazia ca școala noastră să fie recunoscută ca instituție legală, dar care să respecte principiile divine.]

[Pe de altă parte, Satana lucra pe un alt front, separând lucrarea medicală de evanghelistism. Fisura a început-o Kellogg, la *Battle Creek*, devenind tot mai mare în anii care au urmat, pe măsură ce pregătirea medicală medie și superioară s-a „profesionalizat”. Contrar planului lui Dumnezeu (și a celui „de-al treilea punct de vedere” menționat de Burden), lucrurile au fost aranjate în așa fel, încât numai medicii să poată diagnostica boli, să prescrie medicamente și să trateze suferințele oamenilor, în timp ce erau instruiți să administreze medicamente și să recurgă la intervenții chirurgicale, învățând prea puțin despre folosirea *remediilor naturale*. Planul lui Dumnezeu, așa cum a fost el descoperit prin intermediul Spiritului Profetic, era ca numai câțiva dintre oamenii noștri să devină „pe deplin calificați” în tratarea prin remedii naturale a celor mai avansate stadii ale bolilor. Acesta a constituit „cel de-al treilea punct” al scrisorii lui Burden.]

A fost, într-adevăr, o pierdere faptul că *Colegiul Misionar American* de la *Battle Creek* a intrat sub tutela școlilor obișnuite, în loc să poarte stindardul artei vindecării propus de mesajul îngerului al treilea. Se pare că unii dintre noi repetă astăzi aceeași greșală făcută de predecesorii noștri, înființând

o *Școală de Medicină* al cărei standard promovează un spirit comercial, în caz contrar, studenții care termină facultatea respectivă ar pierde poziția recunoscută de cei care urmează practicile medicinei moderne.

[*Colegiul Medical American* (1895-1910) a fost înființat de J.H. Kellogg, care a fost singurul președinte. A obținut acreditarea, având un campus împărțit. Primii doi ani de pregătire se făceau la *Sanatoriul* din *Battle Creek*, iar ultimii doi ani, continuau la două din spitale neadventiste din Chicago. Înainte de a fi închis, din cauza lipsei sprijinului financiar și a pretențiilor mereu în creștere pentru acreditare, a emis 194 de diplome medicale. A deschis și un spital foarte bine dotat în Chicago.]

„Nu la fel s-a întâmplat și cu școala cea nouă care inițial și-a stabilit bine standardul, clădindu-și o reputație bazată pe merite proprii și, dacă am înțeles bine din mesajele pe care le-am primit, în esența lor, meritele sunt misionare, eliminând complet spiritul comercial. De unde și numele de „*Colegiu pentru evangheliști medicali*.”

„Ne-ar fi plăcut să participăm la ședințele consiliilor dumneavoastră, ca să auzim toate discuțiile pe această temă. Este o chestiune care ne interesează foarte mult, începând cu faptul că am fost nevoiți să facem față situației și să găsim rezolvarea – altfel, vom respinge unele dintre cele mai prețioase mesaje pe care l-am primit vreodată din partea Domnului.”

„Ne dăm seama că această problemă rămâne neclară pentru toți, iar unii nu văd lumină în faptul că în acest moment noi trebuie să-i acordăm o atenție deosebită. Suntem de părere că Dumnezeu cheamă această denominațiune la o reorganizare a activității medicale, la fel de adevărat este faptul că El ne-a chemat, în urmă cu câțiva ani, la reorganizarea lucrării de educație. Prin urmare, mergem înainte în cea mai bună lumină pe care o putem avea.”

„Suntem nerăbdători să auzim care este sfatul și cooperarea dumneavoastră. Nu dorim să ne plasăm în poziția de a merge înaintea altora în această chestiune și am fi bucuroși să primim sfatul și îndrumarea dumneavoastră. Noi exprimăm aceste lucruri, astfel încât, planurile, poziția și munca noastră să fie bine înțelese. Suntem perfect de acord să ne mulțumim pentru moment cu acceptarea planului și instruirea anumitor persoane care au capacitatea de a duce mai departe lucrarea de evanghelist medical.”

„În cazul în care considerați că ar fi înțelept să punem o parte din ideea de recunoaștere legală a studenților care au terminat cursul, noi suntem dispuși să mai așteptăm, dar simțim că, în lumina posibilităților existente acum în California, am putea stabili o școală a cărei influență generală și metodă de instruire este să califice medici pentru practicarea artei vindecării în armonie cu mesajul îngerului al treilea. Cei interesați în acest subiect ar trebui să acorde chestiunii în cauză o atenție deosebită, fiind în măsură să judece toate avantajele acestei oportunități.”

[Observați că cele două paragrafe de mai sus puteau fi interpretate de *Conferința Generală* ca anulând avertismentul urgent făcut înainte. Burden a spus că trebuie să facem unele schimbări majore. „Dar apoi”, spunea el, „dacă considerați că nu este acum nevoie de ele, așa vom proceda.”]

[Problema era că biserica controla atunci *Loma Linda*, iar Burden nu putea să se exprime altfel, fără a nu fi concediat. Din memoriile Dr. Owen S. Parrett vom înțelege că Ellen White n-a vrut ca Burden să inverseze lucrurile, ca *Loma Linda* să preia controlul asupra bisericii, atunci când acest lucru

s-a întâmplat. Mai târziu, Burden a recunoscut că a făcut cea mai mare greșeală a vieții lui.

„[A patrulea punct de vedere]. Sunt sigur că, îndată ce veți ridica problema, primul gând se va îndreptat asupra faptului că planul divin ar putea să însemne o pregătire medicală superficială, ceea ce ar fi o rușine pentru lucrarea mesajului îngerului al treilea. Dacă nu, putem recurge la cea de-a patra propunere: o școală medicală utilată complet după modelul lumii, care să devină membră a asociației *Colegiului American Medical* [care este acreditat]. Nu cred nici măcar o clipă că ar trebui să acordăm atenție acestei posibilități. Dacă [după cum afirmă și Spiritul Profetic] majoritatea lucrurilor care se desfășoară în prezent în școlile medicale ale lumii sunt la fel de inutile precum maximele cărturarilor și ale fariseilor și, în cazul în care se predau studii prea complicate, care aduc prejudicii înțelegerii studentului, descalificându-l pentru munca pe care ar trebui să o depună, și în cazul în care majoritatea cursurilor reprezintă numai balast, o Școală medicală ar trebui să elimine aceste lucruri inutile din programa ei și să introducă mijloace utile și vindecătoare, cum ar fi influența Evangheliei lui Hristos, așa cum a fost descoperită ea în studiul Scripturilor, combinată cu *remediile raționale* și cu cele zece ramuri fundamentale în armonie cu ea. Ar deveni atunci Loma Linda o școală „superficială”, numai pentru că este singura de felul acesta și nu este recunoscută de școlile moderne ale lumii?”

[În paragrafele de mai sus, fratele Burden pledează în fața conducătorilor pentru a nu obține acreditarea pe care o acordau instituțiile seculare.]

„Cu toate acestea, așa cum am mai spus, cred că cel mai important lucru este calificarea studentului pentru lucrare și este exact ce căutăm să promovăm noi. Dacă este voia lui Dumnezeu ca unii dintre acești lucrători, după ce s-au calificat să se bucure de libertatea pe care o oferă legea statului să practice arta vindecării în conformitate cu mesajul îngerului al treilea, cu siguranță că El va deschide o cale.”

[El spune că, dacă am fi perseverat așa cum au făcut-o medicii osteopați, puteam obține și noi o recunoaștere legală pentru studenții noștri instruiți la un nivel mai avansat, ca să devină medici și să fie recunoscuți de legile statului, fără să mai fie nevoie să supunem școala cerințelor acreditării *AMA*. Dacă făceam partea noastră, Dumnezeu ne ajută să obținem recunoașterea în condițiile impuse de noi, în acord deplin cu standardele și metodele lucrării noastre medicale.]

„Pentru anul care vine, se pare că singurul lucru consistent pe care îl putem face este să continuăm activitatea noastră în armonie cu recomandările adoptate la *Convenția Medicală* și la *Conferință*, care încurajează calificarea persoanelor cu randament medical avansat să lucreze ca evangheliști. Prin urmare, vom continua cursul de evangheliști medicali obișnuit de trei ani, așa cum a apărut până acum în calendarele noastre.”

[În paragraful de mai sus, lucrătorii trebuiau să se „califice”, urmând pregătirea la școala noastră neacreditată, *Colegiul Evangheliștilor Medicali*. Dar, continuând, Burden spunea că ar trebui să facem un curs mai rapid de un an:]

„De asemenea, este gândit că, cel mai bine ar fi să completăm acest curs cu noțiuni mai aprofundate, de un an, pentru studenții maturi, cum ar fi profesorii, lucrătorii biblici, asistentele medicale care au absolvit și pastorii care doresc să obțină în scurt timp toate aceste noțiuni și sunt capabili să înțeleagă arta vindecării raționale, combinate cu lucrarea de evanghelizare. Prin urmare, căutăm cel mai bun instructor biblic pe care l-am putea obține pentru a păstra această linie la fel de

puternică precum sunt și obiectele medicale.”

[Ceea ce urmează este un paragraf important, deoarece că prezintă disciplinele de bază predate la *CME* în cadrul cursului de un an. Aceleași cursuri de bază au fost predate, desigur, într-o formă mai extinsă în cadrul programului de trei ani:]

„Cursul include obiecte precum *Hidroterapie* (teoretică și practică), *Masaj* (practic și teoretic), *Igienă*, *Fiziologie*, *Anatomie*, *Dietetică*, *Clase de gătit sănătos*, *Croitorie*, *Studiul bolilor și diagnosticarea lor*, precum și *Metode medicale de evanghelizare* pentru lucrarea din câmpurile misionare. Aglomerarea acestor cursuri într-un singur an, face ca în mod obligatoriu instrucțiunile fiecărei materii să fie predate într-un minimum necesar și, cu toate acestea, cursul să fie folositor pentru cei care-l parcurg și pentru dezvoltarea lucrării.”

„Am cerut *Conferinței* să-l elibereze din funcție pe fratele Owen, pentru a preda cursurile biblice, iar dânsul a fost de acord să vină la noi. Sperăm că *Conferința Generală* și *Uniunea de Conferințe* vor vedea clar drumul cooperării cu noi, punând la dispoziție câte un instructor pentru fiecare materie, pentru tot cursul sau o parte din el. Există deja un număr de studenți avansați, care s-au înscris la acest curs, majoritatea dintre ei amânându-și plecarea în misiunile din străinătate, ca să obțină această pregătire, deși unii au fost în școală doi sau trei ani, pregătindu-se pentru lucrarea misionară prin diferite discipline biblice.”

„Capacitatea noastră e limitată, dar sunt sigur că, dacă problema se pune în ordine, conform sfaturilor primite prin *Mărturii*, fiind prezentată în fața poporului așa cum trebuie, o mulțime va fi interesată, nu doar unii lucrători care sunt angajați în prezent în diferite ramuri ale lucrării, ci și asistente medicale care au absolvit școala deja, dar care atunci când au început cursul de evangheliști medicali au pierdut drumul corect, din cauză că nu le-a fost prezentat într-o formă destul de clară încât să poată fi găsit.”

„Voi insera unele extrase din legea statului California, prezentând calea care s-a deschis pentru noi în vederea recunoașterii școlii noastre, ca dumneavoastră să studiați problema și să puteți da un sfat cu privire la ocazia care s-a ivit de a profita de legea favorabilă nouă acum, ca școala să fie recunoscută în mod legal.”

„Rugându-ne ca Domnul să vă binecuvânteze în lucrările consiliului care urmează să aibă loc, rămânem alături de dumneavoastră în lucrarea pentru Maestrul nostru, (*Semnat*) *J.A. Buden*. ”*Scrisoarea lui Burden către W.A. Ruble, 13 aprilie 1908.*”

În locul asistentelor și medicilor care să lucreze „la patul bolnavului”, Ellen White ar fi dorit să pregătim asistente și medici evangheliști. Planul divin prevedea existența unui program de pregătire a unui număr cât mai mare de membri laici în cursuri scurte, pentru a intra în lucrare ca „misionari medicali”. Întregul scop al acestui proiect era uimitor. Unul dintre primele capitole ale cărții *Manualul Misionarului Medical* arată că planul lui Dumnezeu îi chema pe toți oamenii noștri să devină „misionari medicali.”

La trei zile după ce Burden a trimis această scrisoare doctorului Rubble, Burden i-a trimis o

copie Ellenei White, însoțită de această scrisoare:

„Încetul cu încetul, frații de aici, inclusiv fratele Reaser, încep să vadă tot mai clar ce intenționează Domnul să devină această școală. Din scrisoarea trimisă către Dr. Ruble, pe care o anexez aici, veți înțelege câte ceva din lucrurile care se conturează în mintea mea.

„Din ultima comunicare a dumneavoastră am înțeles faptul că ne-ați avertizat în mod categoric împotriva înființării unei școli care să concureze cu școlile medicale din lume, spunând că acum nu suntem pregătiți să calificăm studenți care să treacă examenul de stat. Sper că veți înțelege din scrisoarea mea adresată Dr. Ruble faptul că înțelegerea noastră de a avea o școală recunoscută la *Loma Linda*, în cadrul căreia să calificăm medici care să aplice tratamente igienice și raționale, ar fi o problemă mai puțin dificilă decât cea care prin care a trecut *Școala* din *Battle Creek*. Cu toate acestea, poate că n-ar fi înțelept să ne gândim la o astfel de școală în prezent, și ar fi mai bine să așteptăm până când programul de calificare al evangheliștilor medicali devine mai bine dezvoltat, iar ei își vor putea demonstra eficiența, înainte de a căuta recunoașterea statului ca absolvenții noștri să-și practice meseria.” – *John Burden către Ellen White, 16 aprilie 1908.*

Burden, și-a imaginat în mod eronat că se va acorda un anumit timp dezvoltării programului de la *Loma Linda*, pregătind mai întâi un număr de absolvenți calificați. După aceea, el avea de gând să înceapă demersurile necesare obținerii recunoașterii legale pentru un curs complet pentru medici, echivalent cu cel care oferea diploma de medic. (În 1908, Burden avea 46 de ani.)

Dar A.G. Daniells era responsabilul, nu John Burden, nici W.A. Ruble. Daniells a luptat din răspuțeri ca să deființeze *Școala Madison*, încă din anul 1904, iar în 1909, a respins apelul adresat lui de Ellen White ca să nu mai consume carne. Tot Daniells i-a spus, în 1911, lui P.T. Magan că era ridicol ca oamenii să se mute din orașe și nu era dispus deloc ca să fie diferit de lume în privința lucrării medicale din cadrul denotațiunii noastre.

La întrebarea de ce el, ca președinte al *Conferinței Generale*, a mâncat carne toată viața lui, Daniells a răspuns că el era convins de faptul că era bună pentru el.

În mai puțin de doi ani de la trimiterea scrisorii către Ruble, la *Conferința Generală*, Burden a fost, pur și simplu, dat la o parte, cu toate că numai în 1916 a fost transferat de la *Loma Linda* la *Paradise Valley*.

Partea a treia - B

Istoria Loma Lindei impactul asupra bisericii (1905 – până astăzi)

**Enunțarea obiectivelor principale
Țintind spre ce este mai bun**

Școala legată de Sanatoriu
Declarații apărute în publicațiile timpurii
Cum i s-a dat acest nume
Operare și programă
Proiecte misionare în afara campusului
Licențiați pentru slujire
EXAMINAREA PLANULUI LUI DUMNEZEU
Punctele cheie ale planului divin
Remedii naturale
Aparatura și tratamentele electrice
N-ar trebui să avem sanatorii mari
Terenul din jurul instituției
Școlile noastre n-ar trebui să acumuleze datorii
Declarații tipărite pe diplomele și certificatele de calificare
Sistemul de notare și competiția
Noi n-ar trebui să ne supunem standardului lumii în privința lucrării medicale
N-ar trebui să ne unim cu lumea

– ENUNȚAREA OBIECTIVELOR PRINCIPALE –

ȚINTIND SPRE CE ESTE MAI BUN

Pentru ca planul divin să aibă un bun început, Ellen White i-a contactat pe sora și fratele S.N. Haskell, prietenii ei de multă vreme, rugându-i să vină ca să preia conducerea departamentului de evanghelizare al tinerei școli.

„Cât de curând, la *Loma Linda* trebuie înființată o școală de pregătire pentru asistente medicale. Acest loc va deveni un centru important de educație și este nevoie de contribuția dvs. și a soției dvs., ca școala să înceapă așa cum trebuie.” – *E.G.W, Scrisoarea 277, 1905.*

„În cadrul departamentului de evanghelizare, începând cu primăvara anului 1906, școala a beneficiat de contribuția instructorului veteran al Bibliei și misionarului S.N. Haskell, împreună cu soția, care, la solicitarea sorei White, s-au alăturat echipei. Era o adevărată școală evanghelică pentru asistente, și lucrătorii s-au înscris cu toată inima la programul practic pentru evangheliști care se desfășura în orașele din jur prin vânzarea noii cărți a sorei White, *Divina vindecare.*” – *A.W. Spalding, Christ's Last Legion [Ultima Legiune a lui Dumnezeu], p. 157*

În timp ce școala era încă la început, erau instruite numai asistente, dar începând cu anul 1905, dânsa a sugerat că putea să înceapă un programul de pregătire pentru medici.

„În privința școlii, aș spune să faceți tot ce este posibil pentru educarea asistentelor și medicilor.” – *E.G.W, Scrisoarea 325, 1905.*

Stimate cititor, în cazul în care plănuiești să începi o școală misionară sau studiezi pe cont propriu să devii misionar medical, *vei găsi că următoarele informații vor fi extrem de folositoare.* Îți

vor fi asemenea unui ghid. Da. Ca o chemare la acțiune.

Ellen White a participat la o întâlnire a *Consiliului* care s-a ținut chiar la *Loma Linda*, în anul 1906. La acea întâlnire, dânsa a exprimat lucrarea îndoită care trebuia făcută atunci.

„Am încercat să prezint cât mai clar faptul că medicii sanatoriului nostru și ajutoarele lor, în vederea tratării bolilor, trebuie să coopereze cu Dumnezeu, folosind nu numai remediile naturale puse de El la îndemana noastră, ci, încurajându-i pe pacienți, ca prin credință, să se agațe de puterea divină, ascultând de legile lui Dumnezeu.” – *EGW, Review, 21 iunie 1906.*

Nu prin intermediul medicamentelor otrăvitoare, ci prin ascultare strictă de legile morale și naturale, erau pacienții în măsură să-și recupereze sănătatea. Nu prin prezumția „doar prin credință”, ci prin ascultarea de Cele Zece Porunci puteau pacienții să fie aduși la cunoștința mântuitoare a lui Hristos – Domnul și Mântuitorul lor.

În aceste zile din urmă, „noua teologie” prezintă omenirii o mântuire prezumtivă, fără ascultarea de legile morale ale lui Dumnezeu; în timp ce „noua tehnologie”, promovată în domeniul medical, propune vindecarea oamenilor prin substanțe chimice dăunătoare, fără o ascultare de legile naturii.

La întâlnirea aceea importantă, dânsa a mai spus:

„*Loma Linda* nu trebuie să fie numai un *Sanatoriu*, ci un centru educațional. Intrând în posesia acestui loc, ne revine responsabilitatea imensă de a da un caracter adevărat acestei instituții de învățământ. Aici trebuie înființată o școală pentru instruirea misionarilor evangheliști medicali. Această lucrare implică multe aspecte, așadar, este foarte important să începem cum trebuie.” – *Idem.*

În primăvara aceea, cu ajutorul asistentelor și a personalului de la *Loma Linda*, soții Haskell au condus o evanghelizare în San Bernardino. Această acțiune făcea partea din programul de instruire al școlii.

Nerăbdător să afle cât mai multe amănunte despre palnul lui Dumnezeu pentru școală, Profesorul Howell a vizitat-o pe Ellen White la locuința ei din Elmshaven. Lucrurile pe care le-a aflat acolo le-a împărtășit și cu alții. (Din nefericire însă, o jumătate de an mai târziu, Howell era trimis în Grecia.) Referindu-se la vizită, dânsa a explicat că erau necesare multe rugăciuni stăruitoare, studiul scrierilor inspirate, o voință corespunzătoare ascultării, împreună cu o muncă sârguincioasă, pentru a aduce succesul în toate privințele.

„I-am spus [fratelui Haskel] că Domnul îi va conduce pe toți cei care se lasă călăuziți de El. Biblia este ghidul nostru sigur. Hristos a spus: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să-și ia crucea și să Mă urmeze!”

„Noi nu putem trasa o linie precisă pe care s-o urmăm necondiționat. Circumstanțe și situații de criză vor apărea pentru care Domnul va trebui să ne dea instrucțiuni speciale. Dar, dacă începem să lucrăm și alegem să depindem în întregime numai de El, veghind și rugându-ne, înaintând în armonie cu lumina pe care ne-a dat-o, nu vom fi lăsați în întuneric.” – *EGW, Scrisoarea 192, 1906.*

Această este o făgăduință deosebit de prețioasă. Dacă poporul lui Dumnezeu va fi credincios și dispus să-L asculte, El îl va călăuzi pe tot drumul până la sfârșit. Și acest lucru îl dorim cu toții, nu-i așa? Dorim să facem parte din planul Său.

ȘCOALA legată de SANATORIU

Conform planului lui Dumnezeu, *Sanatoriul* și *Școala* ar trebui să fie una lângă alta, fiind unite în instruire și lucrare.

„Strânsa legătură între școlile noastre și sanatorii se va dovedi un avantaj în multe privințe.” – *EGW, 20 februarie 1908.*

În toamna anului 1906, Ellen White scria următoarele către managerul și președintele *CEM*:

„Frate Burden și frate Howell, lucrarea școlii și a sanatoriului vor fi o binecuvântare una pentru cealaltă; și astfel interesele amebelor instituții vor progresa. Dacă există cooperare între lucrarea de educație și cea a sanatoriului, vom putea spune, cu toată inima, că în cadrul sanatoriului se promovează o „educație mai înaltă”, acesta fiind și scopul lui Dumnezeu. Dacă oamenii aleși la conducerea acestor instituții fac planuri în folosul instituțiilor, ajutându-se una pe alta, atunci nimic nu va împiedica operațiunile acestei școli.” – *EGW, 28 septembrie 1906.*

Burden a răspuns în felul următor:

„Avem cea mai bună lucrare a *Sanatoriului* aici, la *Loma Linda*, din tot ce am văzut până acum în experiența mea, iar eu am contribuit cât am putut de mult ca exercitarea influenței *Școlii* să fie îmbinată cu cea a *Sanatoriului*. Această acțiune reciprocă menține o atmosferă sănătoasă și spirituală în inimile lucrătorilor. Un număr destul de mare de pacienți participă la o clasă de studiu biblic împreună cu studenții. După ce construcția capelei se va încheia, clasele de studiu biblic vor avea loc în sălile în care se ține Școala de Sabat, lângă *Sanatoriu*, și sunt convins că va participa un număr tot mai mare de pacienți.” – *John Burden, 16 decembrie 1909.*

În comunicările ulterioare, dânsa i-a avertizat pe lucrătorii de la *Loma Linda* de faptul că școala trebuie să fie conectată cu sanatoriul, iar studenții trebuie să nu fie învățați niciodată să folosească medicamente.

„Fiți foarte atenți să nu faceți nimic care să limiteze activitatea de la *Loma Linda*. A fost planul lui Dumnezeu ca această proprietate să fie achiziționată, iar El ne-a dat instrucțiuni ca școala să fie legată de sanatoriu. Trebuie să se facă acolo o lucrare specială, calificând tineri, bărbați și femei, pentru a fi lucrători eficienți ca misionari medicali. Ei trebuie să fie învățați cum să trateze bolnavii fără a folosi medicamente. O astfel de educație necesită experiență în lucrarea practică.” – *EGW, Scrisoarea 274, 1906*

De fapt, „drogurile medicinale” sunt o combinație de substanțe chimice străine de organismul uman.

„Medicamentele tendința permanentă să scadă și să distrugă forța vitală, iar natura devine atât de neputincioasă în eforturile ei, încât bolnavul moare, dar nu pentru că ar fi trebuit să moară, ci din

cauză că natura a fost violată.”

În loc de a-i înmâna unui pacient pastile cu substanțe chimice extrem de puternice, tratamentele naturale necesită „îndemânare practică” - terapia cu apă, folosirea plantelor, o dietă atentă și unele schimbări reale care să respecte ascultarea de toate cele opt legi ale sănătății. Pentru pacienți nu numai aplicarea procedurilor vindecătoare este importantă, ci ei trebuie să fie învățați cum să trăiască sănătos fizic și spiritual.

Scrisoarea de mai sus s-a încheiat cu următoarele cuvinte:

„Studentii trebuie să se unească cu sinceritate în lucrarea medicală, păstrându-și puterile fizice într-o stare cât mai bună posibil, lucrând sub îndrumarea marelui *Misionar Medical*. Vindecarea bolnavilor și prezentarea Cuvântului trebuie să meargă mână în mână.” - *Ibid*.

DECLARAȚIILE FĂCUTE ÎN PUBLICAȚII TIMPURII

Cele mai timpurii publicații ale noului centru educațional ne pun la dispoziție informații foarte utile.

Buletinul Școlar, din vara anului 1906, a listat trei cursuri care se ofereau atunci:

„*Evanghelist medical, Asistent medical cu grad de colegiu și Lucrător al Evangheliei*”

Cursul de trei ani pentru evangheliști medicali a fost descris în felul următor:

„Acest curs este conceput în mod special pentru asistentele medicale care au absolvit și pentru cei care au parcurs deja clasele pregătitoare, dar doresc să urmeze studii medicale mai avansate ca o pregătire mai bună pentru lucrarea de evanghelizare, și doresc să urmeze aceste studii în condiții favorabile ale creșterii spirituale, pentru a dobândi încredere în adevărurile fundamentale ale soliei îngerului al treilea și în dezvoltarea spiritului misionar autentic pentru o lucrare eficientă.”

Subiectele predate includeau Chimie, Terapie fiziologică, Bolile copilului, Fiziologie, Obstetrică, Ginecologie, Anatomie și Boli generale. Prefața buletinului anunța:

„Scopul înființării *Colegiului pentru evangheliști* de la *Loma Linda* este acela de a dezvolta și pregăti evangheliști. Lumea are nevoie să fie evanghelizată, iar lucrarea trebuie făcută rapid.”

În josul fiecărei pagini, cu caractere italice erau scrise următoarele cuvinte: „Să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să-i vindece pe bolnavi.”

În iunie 1908, a ieșit de sub tipar primul număr al publicației *Evanghelistul Medical*, tipărită de *Colegiul pentru Evangheliști* la *Loma Linda*. În mod semnificativ, revista se prezenta singură: „Evanghelistul fără nicio acreditare, cu excepția adevărului pe care-l poartă.” Nu exista nicio afirmație cu privire la afilierea cu colegii seculare, spitale sau alte instituții *AMA*. Revista era „afiliată doar cu *Sanatoriul Loma Linda*.”

Revista prezenta „Un curs special de un an”, prezentând ce au făcut studenții în anul școlar

precedent:

„Pe parcursul anului trecut, fratele Luther Warren s-a alăturat școlii ca evanghelist în câmpul misionar, iar Domnul a binecuvântat foarte mult lucrarea dânsului de a-i inspira pe studenți cu un spirit misionar puternic. Toți au luat parte în lucrarea de evanghelizare făcută în orașele din jur.”

CUM I S-A ACORDAT ACEST NUME

Un an mai târziu, când școala a fost înregistrată la stat, numele ei inițial a fost schimbat în *Colegiul pentru Evangheliști medicali (CEM)*.

Mai târziu John Burden a povestit cum a primit Școala acest nume:

„Îmi amintesc bine dimineața aceea în care sora White a scris „Evangheliști misionari medicali ai Evangheliei” și ochii i s-au luminat în timp ce scria aceste cuvinte. „Acolo”, a spus dânsa, „cred că ei pot înțelege aceasta.” Ea a rostit cuvintele respective referindu-se la ce fel de școală trebuia să fie *Loma Linda*. Dacă aceasta era produsul, ce putea fi mai natural decât ca școala să poarte numele pe care ea îl oferea produsului? Și părea să fie foarte mulțumită în momentul în care școala a fost dedicată sub numele de *Colegiul evangheliștilor medicali*. – John Burden, *scrisoare către Dr. E.H. Risley, 03 iunie 1929*

Mulți ani mai târziu, cuvântul „evanghelist” a fost dat la o parte din titulatura școlii. Numele revistei școlii a fost schimbat din *Evanghelistul Medical*, în *Loma Linda University Scope*.

La 1 iulie 1961, numele școlii a devenit *Loma Linda University*. Când s-a întâmplat acest lucru, o lege specială dată în California, votată în timpul perioadei „red herring” de la sfârșitul anilor '40 și începutul anilor '50, a avut aplicație și în dreptul școlii. Vom discuta despre aceasta mai târziu.

„Scopul suprem al instituțiilor noastre de sănătate nu este ca ele să fie spitale. Instituțiile de sănătate, care au legătură cu încheierea lucrării Evangheliei pe pământ, aleg să rămână staornice marilor principii ale Evangheliei în toată plinătatea lor. Hristos este cel care va fi înălțat în toate instituțiile care au legătură cu încheierea lucrării, dar niciuna nu poate face acest lucru mai bine decât instituția de sănătate în care bolnavii și suferinzii vin pentru ajutor și izbăvire atât din boala lor fizică, cât și din cea spirituală. Mulți dintre ei au nevoie, la fel ca paralizicul din vechime, de iertarea păcatelor mai întâi, și trebuie să învețe ce înseamnă „du-te, și nu mai păcătu!” *Divina vindecare, p. 27-28*

OPERARE ȘI PROGRAMĂ

Celor care au depus cereri de înscriere pentru ca să lucreze la *Loma Linda* în primele sale zile de existență, iată ce a scris fratele Burden despre ei:

„Ne aflăm aici după îndrumarea lui Dumnezeu pentru a începe o instituție de proporții. Nu avem fonduri. Suntem în imposibilitatea de a ne acoperi costurile de călătorie și nu știu când vom putea începe să plătim salarii. Ce putem să spunem acum este că avem nevoie de ajutor. Dacă inima voastră este pentru lucrare, veniți și împărțiți sărăcia cu noi.” - John Burden, *Povestea Loma Lindei*

Este important să înțelegem modul de funcționare și programa de lucru a *Loma Lindei* din acei ani de început:

„Veți fi bucuroși să aflați că *Loma Linda* s-a deschis pentru primirea pacienților. Dr. Abbott este cu noi, împreună cu un număr de alți lucrători. Primul și al doilea etaj sunt gata, personalul fiind ocupat acum cu amenajarea sălilor de tratament. Acest lucru ni se potrivește foarte bine, cel puțin pentru moment.

„Am început deja lucrarea noastră educativă de formare a unei clase pentru cei mici. D-na Vina Baxter, sora doamnei Burden, predă câte trei ore pe zi în clasă, și trei ore în grădină, amenajând pământul și florile. Copiii sunt încântați de școala în aer liber. Ei se ocupă de munca lor cu tot atâta interes, cât le place să se joace.” - *John Burden, Scrisoare trimisă pe 9 octombrie 1905 către Ellen White.*

Ar trebui remarcat faptul că școlile moderne de acasă [*home schooling*] oferă o educație asemănătoare. Mulțumim Domnului pentru școlile de acasă! Într-o lume atât stricată, pentru copiii noștri, sunt un paradis al refugiului.

Restul scrisorii citate mai sus menționează faptul că studiul cărții *Patriarhi și Profeți* și cel al Bibliei se făcea împreună cu studenții la altarul de dimineață și de seară.

„Planul nostru este să existe cursuri permanente de studiu al Bibliei, al Mărturiilor, și altor linii necesare fiecărui lucrător care se află în legătură cu instituția.” - *Ibid.*

Un pericol l-a constituit surmenajul asistentelor medicale și a altor membri ai personalului de îngrijire, astfel încât au început să alerge mecanic în activitatea lor neîncetată, în loc să-și ia timp pentru slujirea nevoilor spirituale ale pacienților.

J.A. Burden: [Am schimbat] programul de lucru din planul vechi, de la zece la paisprezece ore pe zi, pentru a fi în armonie cu ceea ce au spus mărturiile în toți acești ani. La *Loma Linda* am trecut la șase ore de muncă, patru schimburi în douăzeci și patru de ore, și se simte o îmbunătățire. Dar dacă există ceva mai bun, noi am dori să urmăm.

„Dr. Rand: Există două modalități de a ieși din această dificultate. 1). Să avem mai multe asistente; 2). Să avem mai puțini pacienți.

„Cu siguranță că Domnul vrea ca lucrarea noastră să fie atât de bine pusă la punct încât să putem urma instrucțiunile Lui. Oamenii bolnavi preferă o asistentă medicală misionară, mai mult decât una care este o profesionistă, pur și simplu, deși aceasta din urmă poate că ar avea mai multă calificare. Spiritul creștin este un spirit foarte apreciat.” - *Procesul verbal al Convenției misionare medicale, 26-29 octombrie 1908, p. 55.*

PROIECTE MISIONARE ÎN AFARA CAMPUSULUI

Proiectele misionare din afara campusului, conduse de profesori alături de studenți, făceau parte din programa școlară. Acesta este un principiu extrem de important al planului lui Dumnezeu. Următoarele paragrafe descriu o explozie de contacte care au apărut între octombrie 1906 și iunie 1907:

„Pe 4 octombrie 1906, colegiul s-a deschis în mod oficial, iar pe parcursul anului s-au înscris aproximativ patruzeci de studenți participând la diverse cursuri. Șapte dintre ei au absolvit *Cursul pentru asistente* pe data de 10 iulie 1907. Colegiul oferă trei cursuri distincte de studiu, pe lângă alte clase pregătitoare de limba engleză și știință, precum și anumite clase de nivel colegial, un curs medical de trei ani, iar al treilea este un curs optional care acoperă un an de studiu, conceput pentru lucrătorii Evangheliei care doresc o pregătire practică pentru lucrarea misionară medicală generală.

Cele „trei cursuri” din paragraful de mai sus erau, cursul pentru asistente de doi ani, cursul medical de trei ani, și un curs mai scurt de un an.

„S-au desfășurat unele proiecte misionare pe parcursul anului școlar de către studenții care se pregăteau să se angajeze în lucrare. S-au ținut școli de sănătate în San Bernardino, Highlands, Redlands, Riverside, Corona, Highgrove, Los Angeles, și Gardena, la care au participat un mare număr de femei și au auzit despre principiile de sănătate prin prelegeri și demonstrații, iar această metodă de lucru a deschis calea spre alte locuri din sudul Californiei.

Cursuri de igienă, de sănătate și temperanță s-au oferit în școlile publice din San Bernardino, Highlands, Riverside, Corona, și Highgrove, pentru învățarea [instruirea] a peste două mii de copii din diferite școli. Influența acestei lucrări a fost de așa natură încât inspectorul responsabil cu instruirea publică le-a asigurat lucrătorilor noștri invitația permanentă de a veni în școală oricând, pentru a prezenta prelegeri elevilor pe orice temă de sănătatea și temperanță. În școlile din San Bernardino inspectorul a aranjat un curs special de prelegeri și clase de gătit pentru profesori după orele de școală.”

Următoarele două paragrafe demonstrează felul în care lucrarea la început a fost destul de neînsemnată, dar, făcându-se bine, apoi s-a dezvoltat:

„Modul în care a început această lucrare și a crescut arată cum Domnul a pregătit calea înaintea lucrătorilor Săi. Acțiunea a început în Biserica din San Bernardino și în curând s-a extins la școala bisericii, prin membrii bisericii și vecinii lor.

„Aceste doamne au deschis o cale ca prezentările respective să fie introduse și cu ocazia întâlnirilor mamelor. Aici lucrătorii noștri au avut câteva experiențe dintre cele mai interesante. Mamele au apreciat adevărul atât de mult, încât acestea au deschis o cale ca prelegerile să se țină și în școlile publice. Lecturile despre igienă, tutun, condimente și băuturile alcoolice spirtoase au agitat gândirea publică atât de mult, încât foarte curând s-a deschis o modalitate ca această acțiune să se extindă în școlile din alte localități. Aceste experiențe au deschis calea pentru ca lucrarea să fie prezentată la convențiile WCTU din Redlands, iar după această întâlnire au venit apeluri pentru ca activitatea să se extindă în mai multe locuri din sudul Californiei.

„S-a deschis un punct de misiune în San Bernardino, iar două asistente medicale absolvente au fost trimise acolo, ca să se poată realiza o lucrare cât mai temeinică de educare a oamenilor în principiile de viață și sănătate. Planul este de a avea o clădire mică în care lucrătorii să ofere tratamente simple și să lucreze din casă în casă, slujind oamenilor fizic și spiritual. Lucrătorii au dezvoltat prietenii strânse și deja sunt mulți interesați de adevăr.” - *John Burden, Raport, 30 iunie 1907.*

În 1905, a apărut un articol despre munca depusă de soții Haskell în Nashville, statul Tennessee, înainte de mutarea lor la *Loma Linda*, pentru a efectua o lucrare similară în legătură cu studenții *CEM*

și profesori:

„Fratele și sora Haskell au închiriat o casă într-una din cele mai bune zone ale orașului și au strâns în jurul lor o familie de ajutoare care zi de zi se duc să prezinte lecturi biblice, vând revistele noastre și fac lucrare misionară medicală. În timpul orei de închinare, lucrătorii vorbesc despre experiențele lor. Se țin în casa lor studii biblice cu regularitate, iar tinerii și tinerele care au legătură cu misiunea beneficiază de o pregătire practică și temeinică în înțelegerea pasajelor biblice și în vânzarea publicațiilor noastre. Domnul a binecuvântat munca lor, un număr semnificativ de oameni au îmbrățișat adevărul și mulți alții au devenit profund interesați.” - *EGW, Nashville Messenger descrie Misiunea Nashville și Școala Biblică, 7 septembrie 1905.*

Mai târziu, fratele Haskell descria o lucrare asemănătoare, făcută de el împreună cu studenții de la *Loma Linda* în apropierea orașului de San Bernardino. Observați comentariul său în scrisoarea următoare: „Niciunul din prima clasa [de studenți] n-a fost pierdut pentru muncă.” Ca urmare a instruirii în evanghelizare activă, toți absolvenții au intrat în lucrare misionară ca asistenți medicali și medici. Aceasta spune mult despre calitatea instruirii oferite în anii de început la *CME*. Nu exista instruire de medic sau asistent „la patul bolnavului”, care să petreacă timpul administrând medicamente, trecând dozele administrate în foile de observație.

„Fratele și sora S.N. Haskell au acceptat invitația soriei White de a lucra în sudul Californiei. Au sosit la *Loma Linda* în decembrie 1905 și au fost încântați de locație, dar după câteva zile au plecat la Santa Elena, ca să se consulte cu sora White cu privire la natura lucrării pe care trebuia să o facă acolo. Când s-au întors, la începutul anului 1906, convingerea lor era că trebuie să înceapă o lucrare de misiune în orașele din jur. Pentru acest proiect a fost ales orașul San Bernardino, unde s-a închiriat o casă, fiind selectat un grup de lucrători de la *Loma Linda* pentru a-i ajuta. Au desfășurat întâlnirile în cort, iar lucrătorii au distribuit literatură și s-a citit din Biblie în casele oamenilor.”

„Unora li s-a părut că acest efort n-a avut legătură cu lucrarea de la *Sanatoriu* și exista teama că la *Loma Linda* frații și-au risipit efortul în domenii neprofitabile și că ar trebui să se acorde o atenție neîmpărțită a intereselor instituției. Cu toate acestea, mesajele venite din partea soriei White exprimau aprobare față de munca de teren care se făcea. În mod repetat, în sfaturile ei, dânsa s-a bucurat de binele care se făcea la *Loma Linda*, fiind o ocazie de a face lucrare de evanghelizare în orașe învecinate.”

„Acum este evident faptul că efortul timpuriu de dezvoltare a activităților de teren a modelat studenții pentru câmpul misionar poate mai mult decât orice activitate din clasă. Niciunul dintre studenții din prima clasă n-a rămas implicat în muncă. La absolvire erau pregătiți pentru câmpurile din străinătate. Unii și-au găsit drumul spre India, iar alții spre America de Sud. Alții și-au dedicat viața lucrării din țară, iar alții și-au continuat studiile devenind medici. Astfel este clar faptul că următoarele principii, care sunt în armonie cu scopul și planul lui Dumnezeu, vor avea ca rezultat formarea unor lucrători după porunca lui Dumnezeu.”

„Mă bucur că duceți mai departe lucrarea pe care ați început-o în San Bernardino,” scria sora White fratelui și soriei Haskell. „Eu cred că voi lucrați în armonie cu lumina care mi-a fost dată. În activitatea voastră veniți în contact cu oameni care au nevoie să simtă foame și sete după neprihănire. Binecuvântarea Domnului va fi cu toți cei care lucrează în armonie cu planurile Lui.” - *John Burden, Scrisoarea din 8 iunie 1906*

Într-un studiu separat, fratele Burden a amintit un alt aspect al lucrării misionare:

„În scopul cunoașterii oamenii din cartierele înconjurătoare *Sanatoriului*, în fiecare duminică se oferea o cină specială; asistentele medicale, în perioada practicii lor, ofereau invitații oamenilor de afaceri reprezentativi și familiilor acestora. Prin intermediul acestui lucru s-au făcut mulți prieteni care au ajutat la creșterea patronajului instituției.” - *John Burden, Povestea Loma Lindei.*”

După ce soții Haskell au plecat, Domnul a adus un alt lucrător, pentru a ajuta studenții să continue lucrarea în privința evanghelizării:

„Încă de la început, lucrarea practică din câmpul misionar a fost legată de programul de studiu de la *Loma Linda*. Lucrarea fratelui și serei S.W. Haskell în San Bernardino a fost menționată deja. După plecarea lor a fost dificil pentru un timp să se găsească cineva potrivit care să conducă studenții în această direcție. Dar curând, Dr. Lillis Wood Starr, o lucrătoare cu experiență în lucrarea misionară medicală din casă în casă și o profesoară capabilă, s-a mutat împreună cu familia la *Sanatoriu*. Profesorii de la *Loma Linda* au aranjat pentru ea, și câteva lucrătoare la *Sanatoriu*, să înceapă o clasă în studiul cărții *Divina vindecare*, printre cei care formau mica companie formată recent prin lucrarea de evanghelizare a fratelui Haskell și ajutoarele lui din San Bernardino.”

„Unii vecini neadvențiști care au participat la aceste grupuri de studiu prin invitație, au cerut ca studiile asemănătoare să aibă loc și în casele lor. Curând, multe „cercuri de familie,” cu o participare medie de douăsprezece persoane, se întâlneau cu regularitate pentru a studia despre stilul de viață sănătos, tratamentele raționale, dieta și îmbrăcămintea igienică. Acest lucru a deschis calea pentru prelegeri publice ulterioare înaintea unor grupuri de mame și în școlile publice, precum și la introducerea literaturii potrivite pentru copii. Lucrarea s-a răspândit în multe localități vecine și orașe, până în Pasadena și Los Angeles, cu Dr. Starr și un grup de cel puțin o mie de mame.” - *Burden, Povestea mesajului nostru de sănătate.*

Mai devreme, Ellen White a scris următoarele:

„Știi că ar trebui să existe lucrători care să facă turnee evanghelistice medicale prin orașe și sate. Cei care fac această lucrare se vor strânge o recoltă bogată de suflete, atât din clasele superioare, cât și din cele inferioare. Calea pentru această lucrare este pregătită cel mai bine prin eforturile colportorului credincios. Mulți vor fi chemați în câmp să lucreze din casă în casă, citindu-le oamenilor pasaje biblice și rugându-se cu cei interesați.” - *EGW, Scrisoarea 202, 1903.*

„Procedeele lui Dumnezeu cu poporul Său trebuie să fie ghidul nostru în întreg procesul educațional. Slava Lui ar trebui să fie obiectul tuturor învățăturilor. Cei care se pregătesc să devină misionari medicali trebuie să înțeleagă că lucrarea lor este să restabilească chipul lui Dumnezeu în om prin vindecarea rănilor pe care le-a făcut păcatul.” - *EGW, Buletinul Conferinței Generale, 1901, p. 455.*

„Principiile cerului vor fi aduse în fiecare familie, în disciplina fiecărei biserici, în fiecare stabiliment, în fiecare instituție, în fiecare școală și în tot ce trebuie a fi condus. N-ai niciun drept să conduci, decât numai dacă o faci după ordinea lui Dumnezeu. Simți că te afli sub controlul lui Dumnezeu? Vezi responsabilitatea pe care o ai față de El?” - *EGW, Buletinul Conferinței Generale,*

1901, p. 25

În 1909, John Burden i-a scris Ellenei White povestea unui seceriș care ilustrează lucrarea unui adevărat „misionar medical”, unul care a fost instruit să aibă grijă de nevoile fizice, precum și de cele spirituale.

„O doamnă tânără, care pentru prima dată s-a angajat în această lucrare [a secerișului], bătea la o ușă unde un om vopsea o casă. Omul a tratat-o foarte calm, dar a refuzat-o, așa că ea a trecut mai departe, bătând la casa următoare. El a chemat-o înapoi; dar ea s-a gândit că nu era de niciun folos să se întoarcă acolo, de vreme ce era casa lui și înăuntru nu era decât soția lui, care nu era interesată de nimic.

„Lucrătoarea dădea să plece, dar ceva a îndemnat-o să se întoarcă, așa că s-a întors, a bătut la ușă, a deschis, și în timp ce intra a văzut un copil mic în brațele mamei cuprins de convulsii. Mama s-a speriat, neștiind ce să facă, deoarece copilul părea să fie pe moarte. Asistenta a observat imediat că pe sobă era un cazan cu apă, la o temperatură tocmai potrivită pentru o baie fierbinte. I-a cerut femeii să aducă o cadă, a așezat copilul în apa fierbinte și l-a readus [la conștiință]. Între timp, doamna l-a chemat pe soțul ei, privind acum amândoi asistenta care readucea copilul la viață. Ea a predat copilul mamei. Bineînțeles că amândoi s-au bucurat, având multă recunoștință pentru fapta ei, fiind gata să asculte tot ce avea de spus asistenta.” - *John Burden, Scrisoare datată 16 decembrie 1909*

Ne este prezentată o altă perspectivă despre modul în care un lucrător poate continua prin evanghelizare medicală. În 1909, Ellen White l-a contactat pe Dr. Kress, care la momentul respectiv se afla la Sanatoriul din Washington, dându-i ceva de făcut. Se pot citi fragmente din această întâmplare în cartea *Sfaturi pentru sănătate*, p. 543-548. Ea l-a instruit să mențină legătura cu *Sanatoriul*, dar din când în când să o lase deoparte, pentru a face evanghelizare medicală în orașe, organizând reuniuni evanghelistice de sănătate. (Pentru mai multe detalii despre această poveste, a se citi în cartea *Sfaturi pentru sănătate*, p. 503-504, 540-542).

Cineva ar putea să se întrebe cum poate un medic să fie implicat în atâtea activități. Următorul citat ajută la clarificarea dilemei:

„Cei care se ocupă de sanatoriile noastre nu dovedesc înțelepciune atunci când iau asupra lor prea multe responsabilități... încât neglijează educarea și instruirea ajutoarelor lor în aspectele religioase. Există pericolul ca lucrătorii să poarte o atmosferă spirituală nesfințitoare. Prin cuvintele și faptele lor, ei dezvăluie adesea că au caractere nesfințite, nesfinte și necurate. La țară, educația pacienților și a asistentelor medicale poate fi efectuată cu mult mai puțin efort decât în oraș.” - *EGW, Manuscris 41, 1902*

Iată o descriere timpurie a modului în care Dr. Kress a făcut lucrarea de evanghelizare:

„După o perioadă de serviciu la *Sanatoriul Battle Creek*, în anul 1898, familia Kress a plecat în Anglia, pentru a înființa acolo lucrarea adventistă medicală. În primul an, au ținut prelegeri, au început școli de sănătate și au editat o revistă numită *Viață și Sănătate*, care a fost publicată timp de aproape un an. Trimiși în Australia, în 1900, ei au pus bazele lucrării medicale de acolo.” - *SDA Enciclopedia*, p. 653

Iată un alt pasaj relevant:

„Când fratele Burden a plecat în California de Sud, la sfârșitul acestei conferințe, el a întrebat: 'Ce ne propunem să facem pentru Loma Linda?' 'Mergi drept înainte', i-am răspuns. 'Lasă adevărul să strălucească pe orice cale care se ivește. Continuă să lucrezi cu tot zelul în teritoriul din jurul sanatoriului tău. Ajută studenții să învețe cum să lucreze și trimite-i în lucrare în Redlands, Riverside, San Bernardino, în orașele și localitățile mici din jur. Introdu publicațiile noastre și fă o lucrare temeinică. Fă ca lumina voastră să strălucească ca de la o candelă care arde. Încurajați studenții la activități tot mai mari în lucrarea misionară, în perioada cursului lor de studiu.'” - *EGW, Manuscris 53, 11 iunie 1909*

Cu două zile mai înainte, dânsa scria:

„Întreaga carte *Faptele apostolilor* ar trebui să fie studiată atent. Este plină de învățături prețioase; redă experiențe din lucrarea de evanghelizare, sfaturi de care avem nevoie în lucrarea noastră de astăzi. Este o istorie minunată; se ocupă de acea *educație mai înaltă*, pe care ar trebui să o dobândească studenții în școala noastră.” - *EGW, 09 iunie 1909*

Ar trebui să fie licențiați pentru a sluji

În acei ani de început, programul de instruire de la *Loma Linda* era atât de bine echilibrat, încât mulți absolvenți plecau în câmpurile din străinătate ca misionari.

„Cu siguranță că Dumnezeu îi va ridica pe misionarii medicali care pun tot sufletul, sunt umili, credincioși, care se roagă, așa cum i-a ridicat și pe Daniel și tovarășii lui.” - *Semnele Timpului, 2 octombrie 1893; Trăire sănătoasă, p. 255*

„Zece lucrători au plecat acum de la *Loma Linda* în câmpurile misionare din străinătate. Patru în America de Sud și patru în China. Unul în India, iar unul în Japonia. Un altul va începe să lucreze în India de luna viitoare. *Comitetul misiunii pentru străinătate* îi așteaptă să-și încheie pregătirea.” - *John Burden, 16 decembrie 1909*

Lucrare misionară cu scopul pregătirii unui popor pentru a putea sta în picioare în ziua judecării, reprezintă motivația în tot ceea ce facem.

„Scopul lui Dumnezeu în proclamarea înaintea întregii lumii a soliei îngerului al treilea este de a pregăti un popor care să stea întemeiați în adevăr împreună cu El în timpul judecării de cercetare. Acesta este scopul pentru care înființăm și menținem casele noastre de editură, școlile noastre, sanatoriile, restaurantele igienice, camerele de tratament și fabricile de produse alimentare. Aceasta este scopul nostru pentru realizarea fiecărei linii de activitate a cauzei.” - *Manuscript 154, 1902; 1 MR, pag. 228; 1902*

„Când Domnul ne va da poruncă să nu mai depunem niciun efort în ridicarea caselor de întâlnire și înființarea școlilor, a sanatoriilor și a instituțiilor pentru tipărirea publicațiilor, va fi un timp în care ne vom putea încrucișa mâinile, lăsându-L pe Domnul să încheie lucrarea; dar acum este ocazia noastră de a arăta zelul nostru pentru Dumnezeu și dragostea noastră pentru omenire.” - *Mărturii vol 6, p. 440*

Noi trebuie să continuăm lucrarea misionară medicală în cât mai multe locuri și să pătrundem mereu locuri noi.

„A trimite misionari într-un câmp nou ca să facă lucrare misionară, fără a avea la dispoziție posibilități și mijloace, este ca și cum ai vrea să faci cărămizi fără paie.

„Cei care merg în locuri noi și folosesc plugul pentru a pregăti solul în vederea semănării semințelor adevărului trebuie să fie încurajați, să ne rugăm pentru ei, ca să fie întăriți. Este planul lui Dumnezeu ca fiecare lucrător trimis în câmpuri noi să fie dotat cu mijloace și posibilități pentru aducerea la îndeplinire cu succes a lucrării Lui. Ei trebuie să primească ajutor și încurajare de la cei rămași în locul din care au plecat, pentru a avea curaj să depășească dificultățile pe care le întâmpină în activitatea lor.” - *Scrisoarea 92, 1902; Lucrarea medicală, p. 330*

În acest punct, dorim să facem un sumar al mai multor aspecte-cheie ale planului divin pentru centrele de formare misionară medicală:

EXAMINAREA PLANULUI LUI DUMNEZEU

Punctele cheie ale planului divin